

ဖျေမြင်
နှလုံးသားအာဟာရ
ရသစာများ
တ တိ ယ တွဲ

BURMESE
CLASSIC
.COM

CHICKEN SOUP FOR THE SOUL

BY
JACK CANFIELD
&
MARK V. HANSEN

ဖေမြင့်

နုလုံးသားအာဟာရ

ရသစာများ
(တတိယတွဲ)

CHICKEN SOUP FOR THE SOUL

BY

JACK CANFIELD & MARK V. HANSEN

တန်ဖိုး - ၃၅၀ ကျပ်

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်
၃၉၈/၂၀၀၀(၆)

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုအမှတ်
၃၉၂/၂၀၀၀(၆)

မျက်နှာပိုးသရုပ်ဖော်
ဘဌေးကြည်

မျက်နှာပိုးကာလာခွဲ
Prestige

အတွင်းဖလင်
အေဇက်

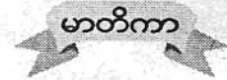
ကွန်ပျူတာစာပို့
ခွန်မျိုး

မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ရွှေ(၀၂၀၇၉)သုခ ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၂၈၊ ၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်လှ(၀၁၅၇၈)စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးဖေမြင့်(၀၂၂၅၉)ဖေမြင့်စာပေ
၅၁၆၊ အဝေရာလမ်း၊ နံ့သာကုန်း၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၀ ဇူလိုင်လ
အုပ်စု-၁၀၀၀

* အမှာစကား

၁။ အမေ	၁
၂။ ဒုက္ခိတဘဝကို လက်မခံတဲ့ ကောင်လေး	၃
၃။ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်	၉
၄။ အမေ့မျက်နှာပေါ်က အမာရွတ်	၁၅
၅။ ရွှေငါးလေးတွေအကြောင်း	၁၉
၆။ ဆင်စွယ်နဲ့ မဟူရာ	၂၇
၇။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းသင်ခန်းစာ	၃၃
၈။ ဘွားဘွားပေးတဲ့ မျိုးစေ့အမွေ	၃၇
၉။ သားတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခါ ဖတ်ဖို့	၄၇
၁၀။ သတ်ပုံပြိုင်ပွဲ	၅၃
၁၁။ မေတ္တာသင်္ကေတလေးတစ်ခု	၅၇
၁၂။ မဖမ်းကောင်းတဲ့ ငါး	၆၅
၁၃။ မေတ္တာငတ်မွတ်လို့ သေဆုံးနေရသူတွေ	၇၁
၁၄။ ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံး အချိန်ကာလများ	၇၃

၁၅။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အသက်ကြီးလှပြီ ထင်ပါသလား	၇၇
၁၆။ မေတ္တာစာလေးများ	၈၁
၁၇။ မေတ္တာအနန္တဖြင့်လည်း ကယ်တင်၍မရနိုင်သော	၈၇
၁၈။ ဘယ်လောက်ချမ်းသာရင် ဖိမ်နဲ့နေနိုင်မလဲ	၉၃
၁၉။ ကွတ်ကီသူရီး	၉၅
၂၀။ ဘီလီအတွက် စံပြပုဂ္ဂိုလ်	၉၉
၂၁။ ပါကို၊ အိမ်အမြန်ပြန်လာပါ	၁၀၇
၂၂။ အမေရယ် ဆရာမရယ်	၁၀၉
၂၃။ အသည်းနှလုံးနဲ့ ရေးတဲ့ စာစီစာကုံး	၁၂၇
၂၄။ မှန်	၁၃၁
၂၅။ အဖေနဲ့ အမေ	၁၃၅
၂၆။ ဘယ်အခါ ခင်ဗျားချမ်းသာပြီ ပြောမလဲ	၁၅၁
၂၇။ ပညာရှိဖြစ်ချင်သူ	၁၅၇
၂၈။ တန်ရာတန်ဖိုးပေးရမှာ ဝန်မလေးတဲ့ လူ	၁၆၁
၂၉။ လမ်းမသိသော ယင်ကောင်	၁၆၉
၃၀။ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တစ်ခု အကောင်အထည်ပေါ်လာဖို့ဆိုတာ	၁၇၅
၃၁။ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး	၁၈၉
** မူရင်းစာအုပ်နှင့် မူရင်းစာအုပ်ပြုစုသူများအကြောင်း	

အမှာစကား

အချို့လူများမှာ ငွေကြေးဥစ္စာ မည်မျှကြွယ်ဝသော်လည်း ဥစ္စာနှင့်ထပ်တူ သောကတွေ ထူပြောကာ ချမ်းသာသုခ ကင်းမဲ့နေကြရသည်။

အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း အများအမြင်အရ အဆင့်အတန်း မည်မျှမြင့်မားနေသော်လည်း သူတစ်ပါးအပေါ် မေတ္တာ ကရုဏာ မထားနိုင်၊ သူတစ်ပါး၏ အဆင်ပြေမှု အောင်မြင်မှုများအပေါ် မုဒိတာမပွားနိုင်သဖြင့် ဝန်တိုမဆွေရိယစိတ်တို့၏ နှိပ်စက်မှုကို ခံနေကြရသည်။

အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်အများအပြားသည်လည်း ထိုထိုသော အကြောင်းများကြောင့်ပင် စိတ္တသုခ ပြည့်ဝမှုမရှိကြ။ စင်စစ်...

ဓနဥစ္စာ၊ ရာထူးရာခံနှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားခြင်းတို့မည်သည် လူအား စိတ်ချမ်းသာမှု ကျေနပ်အားရမှုများ ပေးစွမ်းနိုင်သည့် အရာများသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူတို့ချည်းသက်သက်ဖြင့် မပြည့်စုံ။

ချမ်းသာသုခ ပြည့်ဝရန်အတွက် လူ၌ ကျန်းမာသန်ရှင်းသော အခြေခံစိတ်အဆောက်အအုံတစ်ခုလည်း ရှိထားဖို့ လိုသေးသည်။

သည်အဆောက်အအုံကို မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာစိတ်များဖြင့် အခြေတည်ရသည်။ မလိုအပ်သည့်နေရာတွင် ခံစားမှုမပွားဥပေက္ခာပြုထားလိုက်တတ်သည့်စိတ်မျိုးလည်း ရှိရသည်။ ကောင်းလွန်းသော အနေအထားများအတွက် ဣန္ဒြေမပျက်၊ ဆိုးလွန်းသော အနေအထားများအတွက်လည်း ယောက်ယက်မခတ်သည့် ကြံ့ခိုင်တည်ကြည်သော စိတ်မျိုးပါ ဖြည့်တင်းပေးရဦးမည်။

နှလုံးသား အာဟာရ ရသစာများ (တတိယတွဲ) ဟု အမည်ပေးထားသည့် ဤစာအုပ်တွင် စာဖတ်သူ၌ ကျန်းမာသန့်ရှင်းသော စိတ်အဆောက်အအုံတစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သမျှ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားများ ဖြည့်တင်းပေးနိုင်မည့် ရသစာကောင်းများကို စုစည်းဖော်ပြထားပါသည်။

အာဟာရတစ်ထုပ်စီ၊ ဗီတာမင် အားဆေးတောင့် တစ်တောင့် စီသဖွယ် သပ်ရပ်စွာ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ထားသည့် ဤ 'စာ' များကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် စာဖတ်သူအဖို့ ညချမ်းအချိန်၌ ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲတွင် ကုသိုလ်စိတ် ပြည့်ဝနွေးထွေးစွာ အိပ်စက်အနားယူနိုင်ခြင်း၊ နံနက်မိုးသောက်ချိန်၌ ကြည်လင်သော နှလုံးသား၊ ရွှင်ယူသောစိတ်ထားတို့ဖြင့် လောကကို နှုတ်ခွန်းဆက်သနိုင်ခြင်း စသော အကျိုးထူးများ ခံစားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

စာဖတ်သူအား ထာဝစဉ်လေးစားလျက်

ဖေမြင့်

အမေ

သည်ကနေ့ ကျွန်တော်ဖြစ်နေသမျှ
နောင်တစ်နေ့ ကျွန်တော်ဖြစ်ဖို့ မျှော်မှန်းနိုင်သမျှ

အားလုံးပင်

အမေကျေးဇူးချည်း ဖြစ်သည်။

[အေဗရာဟမ်လင်ကွန်း]

ဒုက္ခိတဘဝကို လက်မခံတဲ့ ကောင်လေး

အဲသည်ရွာကျောင်းကလေးမှာ ဆောင်းတွင်း အနွေးပေးသည့် ရှေးမီးဖိုကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ကျောက်မီးသွေးသုံးသည့် ဗိုက်အိုးကျယ်သံမီးဖိုမျိုး။ ကောင်လေး တစ်ယောက်က နေ့စဉ် နံနက်စောစောလာပြီး မီးမွှေးရသည်။ သူ့ဆရာနှင့် သူ့အတန်းဖော်များ လာလျှင် စာသင်ခန်းလေး နွေးနေအောင်ပေါ့။

တစ်မနက် ကျောင်းတက်သူတွေ လာကြသည့်အချိန်မှာတော့ စာသင်ကျောင်းကလေးမှာ မီးတွေ တဟုန်းဟုန်း တောက်နေတာ တွေ့ကြရသည်။ ကျောင်းထဲမှာ သတိမေ့နေသည့် ကောင်လေးကို သူတို့ဝိုင်းဝန်းဆွဲယူလာကြသည်။ ကောင်လေးက သေသလား ရှင်သလား မခွဲခြားနိုင်သည့် အနေအထားမျိုး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အောက်

ပိုင်းက မီးတွေအကြီးအကျယ်လောင်ထားသည်။ သူ့ကို နီးရာနယ်မြေဆေးရုံသို့ သယ်ယူခဲ့ကြသည်။

ဆေးရုံခုတင်ပေါ်မှာ သတိလစ်တစ်ချက် မလစ် တစ်ချက် ဖြစ်နေသည့်ကြားက ကောင်လေးနားထဲမှာ ဆရာဝန်စကားသံတွေ မသဲမကွဲကြားနေသည်။ ဆရာဝန် က သူ့မိခင်အား သူမ၏သား အသက်ရှင်စရာလမ်းမရှိ သည့်အကြောင်း၊ စင်စစ် ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်းတစ်ခု လုံး ယခုလောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး လောင်ကျွမ်းပျက် စီးသွားပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ အသက်ဆက်မရှင်တာ သည်ပင် ကောင်းသေးကြောင်း ပြောကြားနေခြင်း ဖြစ် သည်။

သတ္တိကောင်းသည့် သည်ကောင်လေးက သေရမှာ ကို အလိုမရှိ။ ငါမသေဘူး၊ အသက်ရှင်ရမယ်ဟု သူ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသည်။ တကယ်ပင် သူဆက်အသက်ရှင်လာ တော့ ဆရာဝန်အံ့အားသင့်ရသည်။ မသေနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ သေချာသွားသည့်အချိန် ဆရာဝန်နှင့် သူ့မိခင် ဆွေးနွေးပြောဆိုနေတာ သူကြားရပြန်သည်။ သူ့ခန္ဓာ ကိုယ် အောက်ပိုင်းက အသားတွေ အမြောက်အမြား မီး ကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ခြေနှစ်ချောင်းလုံး သုံး မရတော့သဖြင့် တစ်သက်လုံး မစွမ်းမသန် ဒုက္ခိတဘဝ ဖြင့် နေသွားရလိမ့်မည် ဆိုသည့်အကြောင်းဖြစ်၏။

သည်စကားကြားပြီးသည့်နောက် ကောင်လေး တစ် ကြိမ် ထပ်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသည်။ ငါလမ်းလျှောက်နိုင်ရ မယ်၊ ဒုက္ခိတဘဝ လုံးဝမရောက်စေရ ဟူ၍။

သို့သော် အဓိဋ္ဌာန်ပြုမည့်သာ ပြုရသည်။ ခါးအောက် ပိုင်း တစ်ခုလုံးက အသက်မဝင်၊ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းမရှိဖြစ် နေသည်။ ကြုံလိုသေးကွေးသော ခြေထောက်နှစ်ချောင်း က အောက်ဘက်မှာ တွဲလောင်းကလေး။

သည်လိုဖြင့် နောက်၌ သူဆေးရုံမှဆင်းခွင့်ရခဲ့သည်။ အိမ်တွင် အမေက သူ့ခြေထောက်ကလေးတွေကို နေ့စဉ် နှိပ်နယ်ပေးသည်။ သို့သော် ခြေထောက်တွေက ဘာ ခံစားမှုမျှမရှိ၊ ဘယ်လိုမှလည်း လှုပ်ရှားခိုင်း၍ မရ၊ လုံးဝ အသုံးမကျဖြစ်နေသည်။

သို့သော်လမ်းထလျှောက်နိုင်ရမည်ဟူသောသဒ္ဓိဋ္ဌာန် က ခိုင်မာမြဲ ခိုင်မာဆဲပင်။

အိမ်၌ သူ့ကို အိပ်ရာထဲထားလျှင်ထား၊ မဟုတ်လျှင် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်၌ ထားလေ့ရှိသည်။ နေသာသော တစ်နေ့ အမေက သူ့ကို လေကောင်းလေသန့်ရှူရအောင် ဟူ၍ ခြံထဲတွန်းယူသွားပြီး ထားသည်။ အဲသည်နေ့မှာ သူက ကုလားထိုင်ထဲချည်း ထိုင်မနေတော့ဘဲ အောက် သို့ လှိမ့်၍ဆင်းသည်။ အဲသည်နောက် ခြေထောက်နှစ်

ချောင်းကို ဒရွတ်ဆွဲကာ မြက်ခင်းမှာ ဝမ်းလျားထိုး၍ သွားသည်။

သူတို့မြေကွက်ကို ကာရံထားသည့် အဖြူရောင် ခြံစည်းရိုးတန်းဆီ ရောက်အောင် အားခဲပြီး သူသွားသည်။ သည့်နောက်တွင် ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ အားထုတ်ကြိုးပမ်းကာ သူ့ကိုယ်သူ ခြံစည်းရိုးမှာ တွဲပြီးထူသည်။ ပြီးလျှင် ငါလမ်းလျှောက်နိုင်ရမည်ဟူသော အားမာန်ဖြင့် စည်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် သည်တစ်တိုင်မှ ဟိုတစ်တိုင် ဒရွတ်တိုက်လျက် ရွှေ့သည်။ အဲသည်မှစတင်ကာ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း သည်အတိုင်း ကြိုးစားအားခဲ၍ လုပ်ရာ ခြံစည်းရိုးတန်းနံဘေးတစ်လျှောက်တွင် ချောမွတ်ညီညာသောလမ်းကြောင်းရာတစ်ခုပင် ထင်လာသည်။ သူ့အဖို့ လောက၌ သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်း အသက်ဝင်လာအောင် လေ့ကျင့် ပျိုးထောင်ဖို့ထက် ပို၍ထက်သန်လိုလားအပ်သော အရာ မရှိခဲ့။

သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌၊ နေ့စဉ်နှိပ်နယ်ကုသမှု၊ မဆုတ်မနစ်သော စိတ်ဇွဲနှင့် ခိုင်မာသော သန္နိဋ္ဌာန်တို့ဖြင့် ကြိုးစား အားထုတ်မှုများကြောင့် သူ မတ်တတ်ရပ်နိုင်လာသည်။ သည်နောက်တွင် ထော့တီးထော့နဲ့ လမ်းလျှောက်နိုင်လာသည်။ အဲသည်နောက် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်။ အဲသည်နောက်တွင်ကား ပြေးနိုင်လာလေသည်။

သူ ကျောင်းသို့ လမ်းလျှောက်သွားသည်။ သည်နောက် ပြေးသွားသည်။ နောက်တွင်မူ ပြေးရသည်ကို နှစ်သက်ခြင်းသက်သက်အတွက်ကြောင့်ပင် လျှောက်၍ ပြေးလေတော့သည်။

ကောလိပ်ကျောင်းရောက်သည့်အခါ ပြေးခုန်ပစ်အားကစားသမားအဖွဲ့ထဲမှာ သူပါလာသည်။

နောက်တွင်မူ၊ တစ်ချိန်သောအခါက အသက်ပင်ရှင်မှာမဟုတ်ဘူးဟု ထင်ခဲ့ရသော၊ အသက်ရှင်သည့်တိုင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လမ်းလျှောက်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆခဲ့ရသော၊ ပြေးနိုင်ဖို့ ဆိုသည်ကိုကား နည်းနည်းမျှပင် မျှော်လင့်၍ မရနိုင်ခဲ့သော၊ အလွန်ခွဲကြီးလှသည့် ထိုကောင်လေး ဂလင်ကန်နှင့်ဟမ်သည် တစ်ဖက်က ပညာရေးဘက်တွင် အောင်မြင်ကာ ဒေါက်တာဂလင်ကန်နှင့် ဟမ်ဟူ၍ ဖြစ်လာသည့်ပြင်၊ တစ်မိုင်အဝေးကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံးပြေးနိုင်သူအဖြစ်လည်း နယူးယောက်မြို့ မေဒီဆင် စက္ကယား ပန်းခြံကြီးထဲတွင် စံချိန်တင် ပြေးပြနိုင်ခဲ့ပေသည်။

[မူရင်း။ ။ Burt Dubin ၏

The Power of Determination]

အဖေ့ကျွန်တော်

အတွေ့အကြုံဆိုတာ
အရက်စက် အကြမ်းကြုတ်ဆုံး
ဆရာပဲ၊

ဒါပေမဲ့ အဲဒီက သင်ခန်းစာယူစမ်းပါ။

ယူဖြစ်အောင် ယူပါ။

[စီ၊အက်(စ)၊လူးဝစ်]

စပိန်ပြည်တောင်ပိုင်းရှိ အက်စတီပိုနာဆိုသည့် နေရာလေးမှာ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ် တစ်နေ့နံနက်မှာ အဖေက သူ့အား ကျွန်တော်တို့နှင့် ၁၈ မိုင်လောက်အကွာမှာရှိသည့် မီဂျား(စ) ရွာသို့ ကားမောင်းပို့ခွင့်ပေးသည်။ အဲဒါသည်လည်း ခွင့်ပေးခြင်းအတွက် ကျွန်တော်က ကားကို အနီးရှိ ဝပ်

ရှေ့တစ်ခုမှာ ရေဆေး ဆီထိုး လုပ်ပေးရန်ပါ တာဝန်ယူရသည်။

အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော် ကားမောင်းတတ်စ၊ ကားကို ကိုင်တွယ်သုံးစွဲခွင့်လည်း သေသေချာချာမရဖူးသေးသည့်ကာလဖြစ်ရာ အဖေပြောသည့်အခါ ကျွန်တော် အလျင်အမြန်ပင် ခေါင်းညိတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အဖေ့ကို မိဂျား(စ) သို့ ကားမောင်းပို့သည်။ သည်နောက် ညနေ ၄ နာရီတိတိမှာ ပြန်လာကြိုမည်ဟု ကတိပေးခဲ့ပြီး ဝပ်ရှော့ရှိရာ တန်းသွားကာ ကားကို အပ်သည်။ အဲသည်နောက်မှာ အချိန်အတော်လေး ပိုနေသဖြင့် ဝပ်ရှော့အနီးရှိ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ရုပ်ရှင်တစ်ကား နှစ်ကား ဝင်ကြည့်မည်ဟု ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရုံထဲ ရောက်ပြီးသည့်နောက် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများထဲ ကျွန်တော်မျောပါကာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးကား ပြီး၍ နာရီကြည့်မိသည့်အခါ ၆ နာရီ ထိုးနေပြီ။

နှစ်နာရီတိတိ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားပြီ။

ရုပ်ရှင်ကြည့်နေ၍ နောက်ကျမှန်း သိလျှင် အဖေအကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်တော့မည်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ ကားမောင်းခွင့်ပေးမည် မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် အဖေအား ကားမှာ ပြင်စရာတွေ ရှိနေ၍ ဝပ်ရှော့

က လူတွေ ထင်ထားတာထက် အကြာကြီး အချိန်ယူလုပ် ကိုင်နေရကြောင်း ပြောရန် စဉ်းစားပြီး လာခဲ့သည်။

အဖေနှင့်တွေ့ရန် ချိန်းထားသည့်နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် အဖေစောင့်မျှော်နေတာ ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။

နောက်ကျသည့်အတွက် တောင်းပန်ကြောင်း စကားပလ္လင်ခံကာ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝပ်ရှော့မှာ ကြီးကြီးမားမားပြင်ရတာတွေ ရှိနေသဖြင့် သည်လောက်ကြာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည့်အချိန် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အဖေ၏ အကြည့်ကို ကျွန်တော် တစ်သက် မေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

“ဂျေဆင်၊ ဒီကိစ္စ အဖေ့ကို လိမ်ပြောမှ ဖြစ်မယ်လို့ မင်းသဘောထားတာ အဖေစိတ်မကောင်းဘူး သား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ၊ ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲဟာ၊”

အဖေ ကျွန်တော့်ကို ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။

“မင်း ပေါ်မလာတော့ ငါဝပ်ရှော့ကို ဘာတွေဖြစ်နေလဲ လှမ်းမေးတယ်၊ မင်း လာမယူသေးတာတဲ့၊ အဲဒီတော့ ကားမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ငါသိပြီးသားပေါ့ကွ၊”

ရုတ်တရက် ရှက်ကြောက်သည့်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်

ထူပူ၍သွားသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံသို့ သွားမိသဖြင့် နောက်ကျ
ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း မပွင့်တပွင့် ကျွန်တော်ဖွင့်ဟဝန်ခံရ
သည်။ ကျွန်တော့်စကားများကို စူးစိုက်နားထောင်ရင်း
အဖေမျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်လက္ခဏာ
များ ယှက်သန်းလာသည်။

“အဖေ တော်တော်ဒေါသထွက်တယ် သား၊ သားကို
မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒေါသထွက်တာ၊ သား စဉ်း
စားကြည့်၊ ဒီအရွယ်လောက်ထိ ရောက်လာတဲ့ အချိန်
သားမှာ အဖေကို လိမ်ပြောရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ရှိနေတာ
အဖေ ညံ့လို့ပဲ၊ အဖေမွေးထားတဲ့သားဟာ ကိုယ့်အဖေကို
တောင် အမှန်အတိုင်း မပြောနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်
နေတာ အဖေအသုံးမကျလို့ပဲ၊ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့
အဖေ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊ အခု အဖေအိမ်ကို လမ်းလျှောက်
ပြီး ပြန်မယ်၊ သားကို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ ဒီနှစ်ကာလတွေ
အတွင်း အဖေ ဘာအမှားတွေ ကျူးလွန်မိခဲ့သလဲ အဖြေ
ပေါ်တဲ့အထိ အဖေစဉ်းစားသွားမယ်၊”

“အဖေ၊ အိမ်အထိက ၁၈ မိုင်တောင် ဝေးတယ် အဖေ
ရယ်၊ ပြီးတော့ မှောင်လဲ မှောင်နေပြီ၊ ဒီလောက်အဝေးကြီး
အဖေလျှောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊”

ကျွန်တော် တောင်းပန်တာ ကန့်ကွက်တာ ဖျောင်းဖျ
ပြောဆိုတာတွေ အားလုံးပင် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဖေ အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် ကျွန်
တော် လုပ်ခဲ့မိပြီ။ ယခုတော့ ကျွန်တော့်တစ်သက်တာ
မှာ အထိခိုက် အနာကျင်ရဆုံး သင်ခန်းစာတစ်ခု ကျွန်
တော် ခံယူရတော့မည်။

ဖုန်ထူသော ထိုလမ်းအတိုင်း အဖေ လျှောက်သွား
သည့်အခါ ကျွန်တော် ကားပေါ်ပြေးတက်ပြီး အဖေ
နောက်က လိုက်ရသည်။ သည်မျှဆိုလျှင် အဖေရပ်လေ
မည်လား၊ အဖေ လျှော့တော့မည်လား မျှော်လင့်ခြင်း ကြီး
စွာဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ကျွန်တော်တောင်းပန်တိုးလျှိုးလာ
သည်။ အဖေ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြော။ ဝမ်း
နည်း ကြေကွဲစွာ တွေဝေငေးမောကာသာ လျှောက်၍
သွားနေသည်။ ၁၈ မိုင်လုံးလုံး အဖေလမ်းလျှောက်သည့်
နောက်က ပျမ်းမျှတစ်နာရီ ၅ မိုင်နှုန်းလောက်ဖြင့် ကျွန်
တော် ကားမောင်းလိုက်ပါလာရသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်တာတွင် အဖေကို အဲသည်
လို ကိုယ်ပင်ပန်းခြင်း စိတ်ပင်ပန်းခြင်းကြီးစွာ ခံစားနေ
ရသည့် အနေအထားဖြင့် မြင်တွေ့နေခဲ့ရသည့် ထိုစဉ်က
အဖြစ်လောက် ခါးသီးဖွယ် ရင်နင့်ဖွယ်ကောင်းလှသော
အတွေ့အကြုံမျိုး မရှိတော့ပါ။

သို့သော် အဲသည်အဖြစ် အဲသည်အတွေ့အကြုံသည်
ကျွန်တော့်နှလုံးသည်းပွတ်ထဲတွင် ထာဝရစွဲမြဲသွားစေ

၁၄ ဖေမြင့်

မည့် သင်ခန်းစာတစ်ခု ပေးခဲ့သည်။ နောင်တစ်သက်ပတ်
လုံး အဖေရှေ့မှောက်၌ မမှန်သောစကားကို တစိုးတစိမ့်
ပင် ကျွန်တော် မဆိုဖြစ်တော့။

[မူရင်း:။ ။ Jason Bocarro ၏ A Long Walk Home]

အမေမျက်နှာပေါ်က အမာရွတ်

ကောင်လေးက မူလတန်းကျောင်းမှာ သူ ပထမဆုံး
ကြုံရသည့် မိဘ ဆရာအသင်း အစည်းအဝေးအတွက်
အမေ့ကို ဖိတ်ခိုင်းတော့ သူ ဖိတ်သည်။ သို့သော် အမေ
တကယ်တက်မည်ဆိုသည့်အခါ သူ လန့်သွားသည်။ သူ
မိခင်ကို အတန်းဖော်များနဲ့ ဆရာမ ပထမဆုံးအကြိမ်
အဖြစ် မြင်ကြရတော့မည်ဆိုတာ တွေးကာ သူ ထူထူပူပူ
ဖြစ်သွားသည်။

မိခင်က နဂိုမူလ ရုပ်ရည်ချောမောသူတစ်ဦး ဖြစ်
သည်။ သို့သော် မျက်နှာညာဘက်အခြမ်းမှာ အတော်
ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ထင်နေသည်။

ကောင်လေးက သည်အမာရွတ်အကြောင်း မကြာ
ချင်။ သည်အမာရွတ်ကြီး ဘာကြောင့်ရသလဲ ဘာပဲလိုရ
သလဲ မသိချင်။ ဒါကြောင့် ဘယ်တော့မှ သူ မမေး။

အစည်းအဝေးမှာအခြားလူများနှင့် ဆုံကြတော့၊ သူ့မိခင်မှာ အမာရွတ်ရှိတာ မှန်သော်လည်း ပင်ကိုအလှ ရှိတာ ယဉ်ကျေးပျူဌာတာတွေကြောင့် လူတွေက သဘောကျကြသည်။ ဒါကိုမြင်သော်လည်း ကောင်လေးရှက်ရွံ့စိတ် မပြေ၊ ရှောင်ဖယ်ပုန်းလျှိုး၍ပဲ နေသည်။

သို့သော် တစ်နေရာမှာတော့ ဆရာမနှင့်သူ့မိခင်တို့ စကားပြောနေကြတာ သူ ကြားရသည်။

“မျက်နှာပေါ်က အမာရွတ်က ဘယ်လိုရတာလဲ” ဆရာမက မေးသည်။

“သားလေး နို့စို့အရွယ်တုန်းကပေါ့၊ သူ့အခန်းထဲ မီးလောင်တော့ သားက ခုတင်လေးထဲမှာ၊ အခန်းထဲ မီးတွေ တဟုန်းဟုန်းဆိုတော့ ဘယ်သူမှမဝင်ရဲဘူး၊ ကျွန်မအတင်းဝင်ပြေးတာ၊ အဲဒီမှာ အပေါ်က ထုပ်တန်းကြီး တစ်ခု ပြုတ်ကျလာတော့ ကျွန်မ သားအပေါ်ပြေးပြီး ကာလိုက်တာ၊ ကျွန်မကို ရိုက်မိပြီး အဲဒီမှာတင် မေ့လဲသွားတယ်၊ ကံအားလျော်စွာပဲ မီးသတ်သမား ရောက်လာပြီး ဝင်ကယ်လို့ သားအမိ နှစ်ယောက်လုံး အသက်ချမ်းသာ ရာရတာ” မိခင်က မျက်နှာပေါ်ရှိ မီးလောင်ရာ အမာရွတ်ကို စမ်းရင်း ပြန်ပြောပြနေသည်။ “တစ်သက်လုံး အမာရွတ်ကြီးတစ်ခုတော့ ထင်သွားတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့

ဒီအတွက် ကျွန်မ တစ်ခါမှ ဝမ်းမနည်းမိပါဘူး၊” တဲ့၊ အမေက ဆိုသည်။

သည်စကား ကြားတော့မှ ကောင်လေး မျက်ရည်တွေ အပိုင်းသားနှင့် ပြေးထွက်လာကာ အမေကို ဖက်သည်။ သူ့အတွက် အသက်ပေးကာကွယ်မည့်အမေ၏ စေတနာ အမေမေတ္တာတွေကို ခံစားရကာ သူ့ရင်ထဲ လှိုက်၍နေသည်။ အဲသည်နေ့တစ်နေ့လုံး အမေလက်ကို သူ တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။ တစ်ချက်မျှပင် မလွှတ်တော့။

[မူရင်း။ ။ Lih Yuh Kuo ၏ The Scar]

ရွှေငါးလေးတွေအကြောင်း

ရွှေငါးလေးတစ်ကောင် အိမ်မှာ အလှမွေးရာမှာ ကောင်းသောအချက်တွေ အများကြီးရှိသည်။ အလွန်ငယ် ရွယ်သေးသည့် ကလေးများကိုပင် တာဝန်သိစိတ် ရှိ အောင် သူ သင်ပေးနိုင်သည်။ ခွေးလေးများလို သူ့ကို လမ်းထုတ်ကျောင်းပေးစရာမလို။ အိမ်မှာ ရှုပ်ပွအောင် သူမလုပ်။ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်လည်း မစွန့်။ ပြီး ရွှေငါးလေးတစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ရုပ်ချင်းလည်း ဆင်တူကြသည်။

အဲသည် နောက်ဆုံးအချက်က အလွန်အရေးကြီးသည်။ အကြောင်းက ရွှေငါးလေးတွေမှာရှိသည့် အားနည်းချက်တစ်ခုနှင့် ဆက်စပ်နေ၍ပဲ ဖြစ်သည်။ ရွှေငါးလေးတွေသည် အတော်ပင် သက်တမ်းတိုတောင်းလှသည်။

ကျွန်မမှာ သမီး ၄ ယောက်ရှိသည်။ အကြီးဆုံး သမီး အင်နာနှင့် အငယ်ဆုံး သမီး အယ်လီယာနာက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ၁၂ နှစ် ကွာသည်။ အသက် ချင်း ခြားနားသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် အတော်ပူး မိကြသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အယ်လီယာနာ ညဘက် အမှောင်ထဲ အိပ်ရာမှာ ကြောက်သည်ဆိုသည့်အခါ အင်နာက နည်းလမ်းရှာ၍ ဖြေရှင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အိပ်ခန်း ၄ ခန်းရှိသည်။ အယ်လီလေး အသက် ၂ နှစ်ခွဲ ရှိ၍ အိပ်ရာခွဲသိပ်ရမည့်အခါ သူ့ကို သူ့အထက်က အစ်မ ကေလာနှင့် တစ်ခန်းတည်း သိပ်ရန် စီစဉ်သည်။ သမီးအကြီးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ ရကြသဖြင့် ကျေနပ်ကြသည်။ အယ်လီနှင့် ကေလာကို တစ်ခန်းတည်းသိပ်တော့ အယ်လီက ညအမှောင် ကြောက်သဖြင့် မီးဖွင့်ထားချင်သည်။ ကေလာက မီးလင်းလျှင် မအိပ်တတ်။ သည်ပြဿနာကို အဖြေရှာဖို့အတွက် အင်နာစဉ်းစားသည်။

သူတွေ့သည့်အဖြေက ရွှေငါးလေးတစ်ကောင် မွေးဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

အင်နာက အယ်လီအတွက် ပလတ်စတစ်ငါးကန်လေး တစ်ကန် ဝယ်သည်။ ကန်ထဲမှာ ငါးကလေး ကူး

ခတ်သွားလာရန် ရေထည့်သည်။ ရောင်စုံကျောက်စရစ် ခဲလေးတွေ ထည့်သည်။ ပြီး၊ ငါးကန်လေး လင်းနေရုံ မီးသီးသေးသေးလေးတစ်လုံး ထွန်းပေးသည်။

အယ်လီက ငါးကန်ကို သူ့အိပ်ရာ ခုတင်နံဘေးရှိ စင်ကလေးမှာ ထားသည်။ သည်ကန်က အလင်းရောင်လေးကြောင့် သူ့စိတ်ချလက်ချအိပ်နိုင်သည်။ အိပ်ခါနီးမှာ တီးတိုးနှုတ်ဆက်စကားပြောရန် အဖော်လည်း ရသည်။ ငါးကန် အလင်းရောင်က ခပ်မှိန်မှိန်လေးသာ ဆိုတော့ ကေလာအတွက်လည်း အနှောင့်အယှက်မဖြစ်။ ပြီး ကေလာကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေငါးလေး တစ်ကောင် မွေးရခြင်းအတွက် နှစ်သက်မှုရှိသည်။

အယ်လီက ငါးလေးကို နာရီချိန် အတိအကျအစာကျွေးသည်။ ငါးကန်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရန်လည်း လူကြီးတွေကို ခဏခဏခိုင်းတတ်သည်။ သူ့ငါးလေး အဆိပ်မိပြီး သေမသွားစေရန်အတွက်လည်း ကန်ရေထဲကို ကလိုရင်းဖျက်ဆေးရည်များ အမြဲဂရုစိုက် ထည့်ပေးသည်။

ထို့ပြင် သူ့ငါးလေးကို နာမည်တွေလည်း အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ တီထွင်ဖန်တီးပြီး ပေးနေလေ့ရှိသည်။ သည်တစ်နေ့ 'ဂျော(စ)' လို့ ခေါ်နေရာက နောက်တစ်နေ့ 'ဆွင်မီ' ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမည်။ တစ်ခါတလေကျတော့

လည်း ‘ပက်(တ)စီ’၊ ‘မေဘယ်လ်’ စသဖြင့် အဲသည်အချိန် အခိုက်အတန့်အဖို့ သူနှစ်သက်နေသည့် လူနာမည်တစ် ခုခု မှည့်ချင် မှည့်ထားတတ်သည်။ ပြီး ငါးကလေးက သူ့သဘောအတိုင်း အထီးဖြစ်ချင်ဖြစ်လိုက် အမဖြစ်ချင် ဖြစ်လိုက် အမြဲပြောင်းလဲ၍ နေတတ်သည်။

သို့သော်၊ ဆိုးသည်က ရွှေငါးလေးတွေ အသက် မရှည်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲသည်အတွက် ကျွန်မတို့ လူကြီးတွေအားလုံး စုပေါင်းကာ အယ်လိုကန်ထဲမှာ ငါး အရှင်လေးတစ်ကောင် အမြဲရှိနေအောင် စီမံပေးထားရန် ကြံစည်ကြသည်။ ညအိပ်ခါနီး အယ်လိုကို နှုတ်ဆက် ပြီးတိုင်း ကန်ထဲက ငါးလေးကို ကျွန်မအကဲခတ်ရသည်။ ညဘက် တစ်ရေးနီးမှာ သူတို့တစ်တွေကို စောင့်လိုက်ခြံ ပေးရင်းလည်း ငါးလေးကို ကျွန်မကြည့်သည်။ နောက် တွင် သမီးကြီးအင်နာလည်း ညအိပ်ရာမဝင်မီ ငါးလေး ကို အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေ့ရှိတာ တွေ့လာရ သည်။ ငါးလေး ပါးဟက်နားတစ်ဝိုက်က သိပ်မကောင်း ချင်တော့တာ တစ်ယောက်ယောက်က စတင်သတိပြုမိပြီ ဆိုလျှင် ရွှေငါးတွေရောင်းသောဆိုင်သို့ တိတ်တဆိတ် သွားဝယ်ကာ အသစ်တစ်ကောင် လဲထည့်ပေးရန် ခပ် မြန်မြန် စီစဉ်ရသည်။ ငါးလေး တစ်ကောင်ကို ဆင့် ငါးဆယ်မျှ ပေးရလေ့ရှိရာ မများလှသော သည်တန်ဖိုး

လေးနှင့် ကလေးတစ်ယောက်၏ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှု ကို ကျွန်မတို့ ထိန်းသိမ်းပေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အယ်လိုကလည်း သူ့ငါးလေး သက်တမ်း ဘယ် လောက်ရှည်ရှည် နေရမလဲ တစ်ခါမျှ မေးမြန်းခြင်းမရှိခဲ့။

အင်နာ ကောလိပ်ကျောင်းသွားတက်ခါနီး နှစ်ပတ် အလိုမှာ အယ်လို ၆ နှစ်ပြည့်သည်။ သမီးကြီးနှင့် ခွဲရမည် ဆိုတာ တွေးပြီး ကျွန်မရင်ထဲမှာ အတော်ပင် ခံစားနေရ သည်။ သို့သော် တစ်ဖက်မှာ ပို၍ တွေးပူနေရသည်က အယ်လိုကလေး ဘယ်လိုနေလေမည်လဲ ဆိုတာပဲ ဖြစ် သည်။

အင်နာ သွားခါစ တစ်ရက်နှစ်ရက် အယ်လိုအပြင် ဘက် သိပ်မထွက်။ သူ့အခန်းလေးထဲမှာပဲ ငြိမ်၍ နေ သည်။ နောက်တော့ သူ့အစ်မဆီ ဖုန်းဆက်၍ ရတာ၊ ရပ်ပုံလေးတွေ ဆွဲပြီး ပို့ပေးနိုင်မှာတွေကြောင့် သူလည်း အခြားသူများလိုပဲ တဖြည်းဖြည်း နေသားကျလာသည်။ သို့တိုင်အောင် အရင်က ထမင်းဝိုင်းမှာ လူ ၆ ယောက် ထိုင်နေရာက ယခု ၅ ယောက်ဖြစ်သွားသည့်အခါ ဟာ နေသလိုလို ခံစားမိကြရသေးသည်။

နောက်ပိုင်း၊ အင်နာလည်း သူ့ကျောင်းမှာ နေသား ကျပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေတာ သိရတော့ ကျွန်မတို့အား လုံးလည်း စိတ်လက်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သွားကြသည်။

တစ်ညမှာတော့ အယ်လီနှင့် ကေလာကို ညအိပ်ဖို့ အတွက် ပြင်ဆင်ပေးနေစဉ် အယ်လီက မေးသည်။

“မေမေ၊ ဒီငါးလေး သေသွားရင် မမအင်နာ အိမ်ပြန်လာပြီး အသစ်တစ်ကောင် လဲပေးမှာလားဟင်၊” ဟူ၍။

ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သို့သော် တကယ်တော့ သည်ကိစ္စက အံ့ဩစရာမဟုတ်။ ကလေးတွေလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်တတ်တွေ့တတ် သတိမူမိတတ်ကြသည်သာပင်။ ကျွန်မ သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်ကာ၊ ရွှေငါးလေးတစ်ကောင် သေသွားတိုင်း အသစ်တစ်ကောင် လဲပေးသည့်အကြောင်း သူသိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ မေးကြည့်မိသည်။

အယ်လီက ပခုံးကိုသာ တွန့်၍ပြသည်။ အခုရှိနေတဲ့ ငါးလေးဟာ ဟိုးအရင်တုန်းက အင်နာစဝယ်လာခဲ့တဲ့ ငါးလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရတော့ သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ မေးသည့်အခါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဟု ဖြေသည်။

အဲသည်အတွက် သူ့မှာ ပြဿနာမဖြစ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူနှင့်အင်နာ ကစားနေကြသည်ဟူ၍ပဲ သဘောထားသည်။ ငါးကလေး သေသွားတာကို သူဝမ်းနည်းနေမှာစိုး၍ အင်နာက သူမသိအောင် အသစ်တစ်ကောင်

လဲထည့်ပေးသည်။ သူက အဲဒါကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အလိုက်သင့် နေသည်။

ကျွန်မ ယခုမှပင် သဘောပေါက်ရတော့သည်။ သမီးအယ်လီအိပ်ရာနံနားရှိ ငါးကန်ထဲ၌ ပျော်ရွှင်စွာ ကူးခတ်လျက်ရှိသော အရာလေးသည် ညီအစ်မနှစ်ဦး အပြန်အလှန် မေတ္တာဖလှယ်မှု၏ အမှတ်သင်္ကေတကလေး ဖြစ်နေချေသည်တကား။ ငါးလေးတွေသာ ပြောင်းလဲနေသော်လည်း ချစ်ခင်ကြင်နာမှု အမှတ်သင်္ကေတကား မပြောင်းမလဲ တည်မြဲနေချေသည်။

သူတို့အခန်းထဲက မီးကိုမှိတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် မှိန်မှိန်လေး လင်းနေသေးသည့် ငါးကန်ငယ်ကို ကြည့်ကာ အတွေးတစ်ခု ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။

“ရွှေငါးလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ်ကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ခု ရှိသေးတာကိုး၊” ဟူ၍။

[မူရင်း။ ။ Marsha Arons ၏
The Thing About Goldfish]

ဆင်စွယ်နဲ့ မဟူရာ

တောင်ပံတစ်ဖက်စီသာပါတဲ့ ငှက်နှစ်ကောင်
ပရုံးဖက် လက်တွဲ
လေမှာ အတူပျံဝဲကြပေ။

၁၉၈၃ ခုနှစ် နွေဦးရာသီမှာ အရှေ့တောင်ပိုင်း
ကိုယ်ထူကိုယ်ထ စခန်းသို့ ရူပဗေဒ ကုသမှု ရယူရန် မား
ဂရက် ပက်ထရစ် ရောက်လာသည်။

အဲသည်က ဝါရင့်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သူ မီလီမက္က
ဟူးချိက မားဂရက်အား စခန်းမှာရှိနေသူများနှင့် မိတ်
ဆက်ပေးသည်။ တစ်နေရာမှာ မားဂရက် စန္ဒရာကြီး
တစ်လုံးကိုမြင်ပြီး ဝမ်းနည်းသောမျက်နှာနှင့် ငေးကြည့်
နေတာ သတိပြုမိတော့ မီလီက မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး” မားဂရက်က လေသံ ပျော့ပျော့နှင့် ဆိုသည်။ “စန္ဒရားမြင်တော့ အရင်တုန်းက အကြောင်းတွေ သတိရလို့ပါ။ လေမဖြတ်ခင်တုန်းကတော့ ဂီတက ကျွန်မဘဝပဲလေ။”

မိလီက မားဂရက်၏ လှုပ်ရှားမရသော ညာဘက်လက်ကို အမှတ်မဲ့ ကြည့်မိသည်။ မားဂရက်က ထူးချွန်သော လူမည်းဂီတပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဂီတနယ်ပယ်မှာ စွမ်းဆောင်ခဲ့သည့်သူမ၏ ထူးခြားသော လုပ်ရပ်တချို့အကြောင်း မိလီအား သူပြောပြနေမိသည်။

ရုတ်တရက် မိလီက တစ်စုံတစ်ခု သတိရဟန်ဖြင့် “ခဏလေးနော်၊ ဒီမှာနေဦး၊ ကျွန်မ ခုပဲပြန်လာခဲ့မယ်။” ဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။ အတော်လေးကြာ၍ သူပြန်လာသည့်အခါ သူ့နောက်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ အမျိုးသမီးက သေးသေးကွေးကွေး။ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးနေသည့် ဆံပင်နှင့်၊ မျက်မှန်ထူထူနှင့်။ သူက လမ်းလျှောက်အထောက်အကူ (walker) ကို သုံးပြီး လျှောက်လာသည်။

“မားဂရက် ပက်ထရစ်၊ သူက ရသံအိုင်ဇင်ဘာဂ်” ဟု မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် မိလီက ပြုံး၍ပြောသည်။ “သူလဲ စန္ဒရားသမားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မားဂရက်လိုပဲလေဖြစ်

ပြီးကတည်းက စန္ဒရားမတီးနိုင်ဘူး၊ မစွမ်းအိုင်ဇင်ဘာဂ်က ညာဘက်လက်ကောင်းတယ်၊ မားဂရက်က ဘယ်ဘက်လက်ကောင်းတယ်၊ နှစ်ယောက်သာ တွဲလိုက်ရရင် အရမ်းကို အဆင်ပြေမှာပဲလို့ ကျွန်မစဉ်းစားမိတယ်။”

“ဂျီပန်ရဲ့ ဝေါ့ဇ်ကို တီးကြည့်ရအောင်လား၊” ရသံက မားဂရက်အား မေးသည်။ မားဂရက်က ခေါင်းညိတ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် စန္ဒရားခုံမှာ အတူတွဲထိုင်ကြသည်။ ခလုတ်ခုံပေါ် တင်လာသည့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသော လက်နှစ်ဖက်က တစ်ခုနှင့်တစ်ခု လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်။ တစ်ဖက်က အဖြူ တစ်ဖက်က အနက်။ တစ်ဖက်က အတို တစ်ဖက်က အရှည်။ အဖြူရောင်လက်ချောင်းလေးတွေက တိုတိုဖောင်းဖောင်း၊ အနက်ရောင် လက်ချောင်းတွေက ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်။ သို့သော် စန္ဒရား၏ ဆင်စွယ်ရောင်နှင့် မဟူရာရောင်ခလုတ်များပေါ်တွင် ပြေးလွှားတီးခတ်သည့်အခါ၌မူ လက်နှစ်ဖက်က တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်း။

အဲသည်နေ့မှ စတင်ကာ စန္ဒရားခုံမှာ သူတို့ နှစ်ယောက် အကြိမ်ရာပေါင်းများစွာ အတူတွဲထိုင်ကာ တီးခတ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ရသံ၏ကောင်းသော ညာဘက်က တေးသွားအလိုက် (melody) ကို တီးခတ်၍ မားဂရက်

၏ ကောင်းသော ဘယ်လက်က နောက်ခံ အသံအတွဲ အဖက်များ (accompaniment) ကို တီးခတ်စဉ် မားဂရက်၏ မသန်စွမ်းသော ညာဘက်လက်က ရသီ၏ နောက်ကျောဘက်မှာ၊ ရသီ၏ ခွန်အားကင်းမဲ့သော ဘယ်ဘက်လက်က မားဂရက်၏ ပေါင်ပေါ်မှာ အသီးသီး ငြိမ်သက်စွာ။

သူတို့နှစ်ဦး တွဲဖက်၍ ရုပ်မြင်သံကြား ပရိသတ်များ ကို ဖျော်ဖြေခဲ့ကြသည်။ စာသင်ကျောင်းများ၊ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းများ၊ နာလန်ထစခန်းများ၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာများ တွင် တီးခတ်ခဲ့ကြသည်။ စန္ဒရားထိုင်ခုံမှာ အတူတွဲထိုင် ရင်း ဂီတသာမက ဘဝ၏ အခြားအခြားသော ကဏ္ဍရပ် များကိုပါ မျှဝေခံစားဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ရှိပန်၊ ဘတ်(ခ)၊ ဗေ ထိုးဗင် စသည့် ဂန္ထဝင်ပညာရှင်ကြီးများ၏ ဂီတလက်ရာ များတွင် ကျွမ်းဝင်တာချင်း တူညီကြသလို၊ နှစ်ဦးစလုံး မှာ မြေးမြစ်ကိုယ်စီရှိကြတာ၊ ခင်ပွန်းသည်များ မရှိကြ တော့တာ၊ သားတွေ မိမိတို့ထက်အရင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြ တာ၊ စသဖြင့် သူတို့ဘဝ ဖြစ်ရပ်တွေကလည်း ထင်တာ ထက်ပို၍ အများကြီး တူညီနေကြတာ သူတို့တွေ့ကြရ သည်။

တကယ့်ဘဝတူများပင်။

“ကျွန်မဆီက ဂီတကို ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားကြပေမယ့်

ဘုရားသခင်က ကျွန်မအတွက် ရသီကို အစားထိုးပေး ခဲ့တယ်။” မားဂရက် ပြောလေ့ရှိခဲ့သည်။ ရသီကလည်း “ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ဆုံစည်း ဖြစ်ခဲ့တာက တော့ တကယ့် အံ့ချီးဖွယ်ရာပါပဲ” ဟူ၍ လှိုက်လှဲစွာဆိုသည်။

ဤသည်က ဂီတသမား အဘွားအို မားဂရက်နှင့် ရသီတို့ ဆုံစည်းမိခဲ့ကြပုံအကြောင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ကို တေးဂီတ ပရိသတ်က မားဂရက်နဲ့ ရသီအတွဲဟု ခေါ် လေ့ရှိကြ၏။ သို့သော် သူတို့ကိုယ်တိုင်ကမူ ဆင်စွယ်နဲ့ မဟူရာဟူ၍ သူတို့ဘာသာ နာမည်ပေးထားကြချေသည်။

[မူရင်း။ ။ Margaret Patrick ၏
The Story of Margaret and Ruth]

ခွင့်လွှတ်ခြင်း သင်ခန်းစာ

ဓနထက်

သီလကို

ဦးစားပေးပါ။

[အေမော့စ် လောရင့်(စ)]

၄၃ နှစ်လောက်ကြာပြီးသည့်နောက်မှာတော့သာမန် သိကျွမ်းသူတစ်ဦးကို နာမည်မှတ်မိဖို့ မလွယ်တော့ပါ။ တကယ်လည်း ကျွန်တော်ငယ်စဉ်တုန်းက သတင်းစာပို ခဲဖူးသည့် အိမ်တစ်အိမ်မှ အဲသည် အမျိုးသမီးကြီး၏ နာမည်ကို ကျွန်တော် လုံးဝမေ့သွားခဲ့ပါပြီ။

၁၉၅၄ ခုနှစ်။ ဝစ္စကွန်ဆင်ပြည်နယ် မရင်နက်မြို့ မှာ။ ကျွန်တော်က ၁၂ နှစ်သားပဲ ရှိသေးသည်။ သို့သော် အဲသည်အချိန်က ကျွန်တော့်အား သည်အမျိုးသမီးကြီး ပေးခဲ့သည့် သင်ခန်းစာတစ်ခုကိုကား မနေ့တစ်နေ့ကလို

ပင် ပီပီပြင်ပြင်မှတ်မိနေဆဲဖြစ်သည်။ တစ်ပါးသူသို့ လက်ဆင့်ကမ်းမျှဝေချင်စရာ 'ခွင့်လွှတ်ခြင်း' သင်ခန်းစာ တစ်ခု။

စနေနေ့ တစ်ညနေမှာ ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် မဟုတ်တာတစ်ခုလုပ်မိကြသည်။ အဲသည် အမျိုးသမီးကြီး၏ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ သူ့အိမ်နောက် ဘက် မမြင်ကွယ်ရာတစ်ခုမှ ကျောက်ခဲနှင့်ပစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်က တခြားဘာမှမဟုတ်။ အိမ် ခေါင်မိုးစောင်းမှ လိမ့်ဆင်းကျလာသည့် ကျောက်ခဲခုံးပျံ တွေ ခေါင်မိုးအစွန်းမှနေ၍ ခြံထဲသို့ အရှိန်နှင့်ထိုးကျသွား ပုံမှာ ဥက္ကာခဲကြွေသည်နှင့် တူလှသည်ဟူ၍ ကျွန်တော် တို့ သဘောကျကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ အလွန်ချောမွတ်သည့်ကျောက်ခဲ တစ်လုံး ကျွန်တော်တွေ့ရပြီး ယူ၍ပစ်လိုက်သည့်အခါ ကျောက်ခဲက ဇက်ထဲချောကာ ခေါင်မိုးပေါ် မရောက် ဘဲ အမျိုးသမီးကြီး၏ အိမ်နောက်ဖေး ဆင်ဝင်မှပြတင်း ပေါက်တစ်ခုကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သည်။ မှန်ကွဲသံကြား သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ယောက်သား ကျွန်တော်တို့ လွှတ်သည့် ခုံးပျံများထက် ပို၍လျင်မြန်သောနှုန်းဖြင့် ပြေး လာခဲ့ကြသည်။

အဲသည်ညမှာတော့ လက်သည်ပေါ်မှာ ကြောက်

သောစိတ် ဖိစီးနေသဖြင့် မှန်ကွဲသည်ကိုစွဲကိုအမျိုးသမီး ကြီးဘက်မှ ကျွန်တော်လုံးဝမစဉ်းစားနိုင်ခဲ့။ သို့သော် နောက်ရက်အနည်းငယ်ကြာပြီး ကျွန်တော်တို့လုပ်မှန်း ဘယ်သူမှမသိဟု စိတ်အေးရပြီဆိုသည့်အခါ၌မူ ကျွန် တော်ကြောင့် အမျိုးသမီးကြီးမှာ ထိခိုက်နစ်နာရခြင်း အ တွက် အပြစ်ရှိသလို ခံစားလာရသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက နေ့စဉ် ကျွန်တော်သတင်းစာပို့ တိုင်း အပြုံးနှင့်ပင် ဆီးကြိုသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် မှာတော့ ကြာလေ သူနှင့်တွေ့လျှင် အနေရခက်လေ ဖြစ် လာသည်။

သို့နှင့် သတင်းစာပို့ခရသည့် ငွေလေးကို စုမည်ဟု ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သုံးပတ်ခန့်ကြာသည့် အခါ၌ ပြတင်းပေါက်ပြင်ဆင်ရန်လုံလောက်သည့်ပမာဏ ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည့် ငွေခုနစ်ဒေါ်လာ စုမိသည်။ သည်ငွေကို စာအိတ်ထဲ ထည့်ပြီးနောက်၊ မှန်ကွဲသွားသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းပါကြောင်း၊ ယခုငွေ ခုနစ်ဒေါ်လာဖြင့် ပြန်လည်ပြင်ဆင်၍ ရနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါကြောင်း စာတစ်စောင်ပါ ရေး၍ထည့်သည်။

ထို့နောက် နေဝင်ချိန်ရောက်အောင် စောင့်ကာ အမျိုး သမီးကြီးအိမ်နား ချဉ်းကပ်ပြီး လျော်ကြေးပေးသည့် စာ အိတ်ကို သူ့အိမ်တံခါးက စာတိုက်ပုံးထဲ ထည့်သည်။

အဲသည်နောက်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တအားပေါ့ပါးသွားသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ လွတ်လပ်သွားသည်။ အဘွားကြီးနှင့်တွေ့လျှင်သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ရဲပြီ။ အဲသည်လိုလည်း ကြည့်ချင်လှပြီ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် သတင်းစာသွားပေး၍ သူက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်သည့်အခါ ကျွန်တော်လည်း အလားတူ တုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက သတင်းစာယူရင်း ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသည်။ အဲသည်နောက်၊ “ဟောဒီမှာကွယ်၊ မင်းအတွက်” ဆိုပြီး အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ပေးသည်။ အထဲမှာ ကွတ်ကီတွေ။

ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော်ကွတ်ကီ စားရင်း သတင်းစာဆက်ပို့သည်။

အတော်များများ နှိုက်စားပြီးသည့်နောက်တွင် ကွတ်ကီထုပ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ် စမ်းမိပြီး ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စာအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည့်အခါ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားမိရသည်။ အထဲမှာ ငွေခနစ်ဒေါ်လာနှင့် စာတစ်ရွက်။ စာရွက်ပေါ်၌မူ၊ “မင်းအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွယ်၊’ ဟူသော စာတစ်ကြောင်း ရေးသားထားလေသည်။

[မူရင်း။ ။ Jerry Harpt ၏ True Forgiveness]

ဘွားဘွားပေးတဲ့ မျိုးစေ့အမွေ

ကျွန်မက ညီအစ်မလေးယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံး ဖြစ်ရာ မိသားစုတွေ ဆုံပွဲများကျလျှင် ဘွားဘွားလူး၏ ဝေယျာဝစ္စတွေ အမြဲလုပ်ရလေ့ရှိသည်။

ဘွားဘွားက ကျွန်မတို့မိသားစု အဝန်းအဝိုင်းထဲမှာတော့ တကယ့်ဥယျာဉ်မျိုးကြီး ဖြစ်သည်။ ဘွားဘွားက စီးပွားပျက်ကပ်ကြီးဆိုက်သည့် ကာလကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသူဖြစ်ရာ ဘယ်ပစ္စည်းမဆို နှစ်ခါတော့ သုံးတတ်သည်။ တခြား ဘယ်မှသုံးမရတော့ဘူးဆိုလျှင်ပင် သူမ၏ ဥယျာဉ်ထဲမှာတော့ ရအောင်သုံးသေးသည်။

ဘွားဘွားလူး အိမ်အလည်လာပြီဆိုလျှင် မျိုးစေ့ဟုပ်တွေ သူနှင့်အတူ ပါလာမြဲဖြစ်သည်။ မျိုးစေ့တွေကို စာအိတ် ဟောင်းတွေထဲမှာ ထည့်ကာ စိုက်ပျိုးနည်း လမ်း

ညွှန်တွေ ရေးပေးထားမည်။ သူ့အညွှန်းတွေက ရှေးရိုးလက်ရေးကြီးတွေနှင့်။ သို့သော် အလွန်တိကျသည်။

မျိုးစေ့ပေးလျှင် ကျွန်မတို့ညီအစ်မ တစ်ယောက်စီ အတွက် ဘယ်မျိုးစေ့ ဘယ်အပင်ဟူ၍ သူတိတိကျကျ ခွဲခြားပေးလေ့ရှိသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ အပင်စိုက်ရမှာ ဝါသနာလည်း မပါ စိတ်လည်း မရှည်သော ကျွန်မအစ်မတွေကို ခရမ်းချဉ်ပင်၊ မုန်လာပင်၊ မာရီဂိုးလ်ပင် စသည့် ဘယ်လိုစိုက်စိုက် ရှင်သောအပင်တွေ ပေးပြီး၊ ကျွန်မကျလျှင်သာ အပြုအစုလိုသော နနနယ်နယ်အပင်တွေ သူ ပေးလေ့ရှိသည်။

ကျွန်မအထက်က အစ်မ မင်္ဂလာဆောင်သည့်အချိန်မှာ ဘွားဘွားလူးက အသက် ၈၄ နှစ်ရှိနေပြီ။ သို့သော် အဲသည်အချိန်တိုင် တစ်ဦးတည်း နေထိုင်တုန်း၊ သူ့စိုက်ခင်းတွေကို ကိုယ်တိုင်ပေါင်းသင်မြေဆွတုန်း။

အစ်မကြီးတွေ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက မင်္ဂလာ လက်ဆောင်အဖြစ် ဘွားဘွားက အပင်မျိုးစေ့ပုလင်းတွေ ပေးသလို ယခု အစ်မဂျင်နီအလှည့်မှာလည်း ဘွားဘွားက သူ့ခြံထွက်မျိုးစေ့တွေ အပြည့်ထည့်ထားသည့် ဖန်ပုလင်းတစ်လုံး ပေးပြန်သည်။

အဝကျယ်ပုလင်းကြီးထဲမှာ မျိုးစေ့ရောင်စုံတွေ လှလှ

ပပ စိစိရှိရှိမြင်တွေ့ရသည်။ မြေရောင်စိုစို ပဲတောင့်စေ့ကြီးတွေက ပုလင်းအောက်ခြေမှာ ငြိမ်သက်လျက်။ သူ့အထက်မှာ ပြောင်းစေ့တွေ။ ပိတ်ပါးစနှင့် ပွတ်တိုက်ထားသဖြင့် ရွှေရောင်ပြောင်၍နေသည်။ အပေါ်ပိုင်း ရောက်လာတော့ သခွားစေ့၊ ဖရဲစေ့၊ ဖရဲစေ့၊ ဘူးစေ့ ပြားပြား ရှည်ရှည်တွေ။ သူတို့ကြားမှာ ဟိုတစ်စေ့ သည်တစ်စေ့ ရောယှက်၍ ရှိနေသည်က မာရီဂိုးလ်စေ့များ။ အဲသည်နောက် အပေါ်ဆုံးမှာ ပိတ်စိမ်းပါးနှင့် သီးခြားခွဲထုတ်ထားသည့် နံနံစေ့၊ ပင်စိမ်းစေ့များ။

ဖန်ပုလင်းအဖုံးက အရောင်တောက်ပသည့်ကြေးဝါသတ္တုဖုံး ဖြစ်ပြီး ပုလင်းကို ဖဲကြိုးနှင့် လှပစွာ ချည်ထားသည်။

ပုလင်းထဲမှာ ထည့်ပေးထားသည့် အပင်မျိုးစေ့တွေက တစ်သက်စာ ဖူလုံသည်။ အသစ်စက်စက် ဇနီးမောင်နှံအတွက် ဥယျာဉ်မှ ထွက်သမျှ သစ်သီးဝလံ အားလုံး မင်္ဂလာလက်ဆောင် ပေးလိုက်သည့်သဘောပင်။

နောက်နှစ်နှစ်အကြာမှာ ဘွားဘွား လေဖြတ်သည်။ စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာတိုက်ခန်းသို့ မလွဲမရှောင်သာ ပြောင်းရွှေ့နေရသည်။ အဲသည်နှစ် ကျွန်မလက်လုပ်သည့်အခါ အဘွားမလာနိုင်တော့။ သို့သော် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ ရသည့်ပစ္စည်းများထဲမှာ ဘွားဘွားဆီက ဖန်

ပုလင်းတစ်လုံးလည်း ပါတာတွေ့ရတော့ ကျွန်မဝမ်းသာ သွားမိသည်။

သို့သော် အစ်မတို့တုန်းကလို ပုလင်းထဲမှာ မျိုးစေ့ တွေ လှလှပပ စီစီရီရီမဟုတ်တော့။ ကြည့်ရသည်မှာ မျိုးစေ့တွေအားလုံး ခေါင်းအုံးစွပ်အဟောင်းတစ်ခုထဲ ရောနှောသိမ်းဆည်းထားရာက ကျွန်မအတွက် ပုလင်း ထဲ သွန်ထည့်ပေးလိုက်ရဟန် တူသည်။ အဖုံးကလည်း အတော့်ကို ဟောင်းနေပြီ။ အဖုံးသစ် အဆင်သင့်မရှိ၍ ရရာကိုပဲ သုံးလိုက်ရပုံပင်။ သို့သော် ဘွားဘွား၏ ကျန်း မာရေးအခြေအနေအရ စဉ်းစားလျှင်မူ သူ့ဘက်က အစဉ် အလာမပျက်ရအောင် အဲသည်လောက် ဆောင်ရွက်ပေး ခြင်းသည်ပင် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးစရာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မခင်ပွန်းမာခံက မြို့ထဲမှာအလုပ်ရတော့တိုက် ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုဆီ ကျွန်မတို့ ပြောင်းရွှေ့နေ ထိုင်ရသည်။ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးဖို့ဆိုသည်က လုံးဝမဖြစ် နိုင်။ သို့နှင့် ဘွားဘွား၏ မျိုးစေ့ပုလင်းကြီးကို ဧည့်ခန်း ထဲမှာ တင်ထားရုံပဲ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။ နောင်တစ်နေ့ကျ လျှင်တော့ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရေးကို ကောင်းကောင်းလုပ် ဦးမည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကတိပေးထားသည့်သဘော။

ကျွန်မအမြွှာလေးနှစ်ယောက် မွေးသည့်နှစ်မှာ ဘွား ဘွား ဆုံးသည်။

ကလေးတွေ လမ်းလျှောက်စမ်းစ အရွယ်မှာ ဘွား ဘွားရဲ့ မျိုးစေ့ပုလင်းကြီးကို သူတို့လေးတွေ စမ်းသပ် ကိုင်တွယ်ရင်း ကျကွဲမှာစိုးသဖြင့် ရေခဲသေတ္တာပေါ် ကျွန်မတင်ထားလိုက်သည်။

နောက်ပိုင်း၌ တိုက်ခန်းမှအိမ်သို့ ကျွန်မတို့ရွှေ့ပြစ် ခဲ့သည်။ သို့သော် သည်အိမ်တွင်လည်း ခြံဝင်းထဲမှာ အပင်စိုက်လောက်အောင် နေရောင်ခြည်မရ။ ခြံထဲမှာ ဒင်ဒီလိုငယ်နီ ပန်းရိုင်းပင်တွေ ရှိသည်။ ပန်းပင်စုတွေ ကြား ကတ်ကတ်သတ်သတ် နေရာလေးများမှာ ဖက် စကျူးမြက်တွေ တိုးဝှေ့နေရာယူနေသည်။ သည်မြက် ခင်းကို ညှိပေးတိပေးရုံ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရေဖျန်းပေးရုံ လောက်သာ ကျွန်မတတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဘာမှကြာသည်မထင်လိုက်ရ၊ သားနှစ်ယောက်က နေချင်းညချင်းဆိုသလို လူလားမြောက်လာပြီး များ မကြာမီပင် ကိုယ့်လမ်းကြောင်းပေါ် ကိုယ်လျှောက်ကြ တော့သည်။

မာခံက အငြိမ်းစားယူဖို့ စဉ်းစားစပြုပြီ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အနာဂတ်အတွက် တိုင်ပင်နှီးနှောကြသည်။ ကျေးလက်မှာ ခြံလေးတစ်ခြံဝယ်မည်၊ မာခံက ငါးရှား ကျွန်မက ဥယျာဉ်လေးစိုက်ပြီး အေးချမ်းစွာနေကြမည်၊ စသဖြင့်။

သို့သော်၊ တစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ မှာခံကားတိုက်ခံရသည်။ အရက်မူးနေသည့် ကားမောင်းသူတစ်ယောက်က ဝင်တိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ လည်ပင်းမှ ခြေဖျားအထိ မှာခံကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး သေသွားသည်။

ကျွန်မတို့ စုဆောင်းထားခဲ့သမျှတွေသည် ဆေးကုသရသည့်စရိတ်ထဲ ပါသွားကြသည်။ ရူပဗေဒ ကုသမှုကြောင့် မှာခံ၏လက်တွေ အနည်းငယ်လှုပ်ရှား၍ ရလာသော်လည်း သူနာပြု အစောင့်အရှောက်က မလွတ်နိုင်သေး။

ကျွန်မမှာ ဆေးရုံပြေးရ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် တွေးပူရနှင့် လုံးချာလည်ကာ လူက အင်အားကုန်ခန်းနေပြီ။ များမကြာမီ မှာခံအား ဆေးရုံက ကျွန်မလက်ထဲ လွှဲပေးတော့မည်။ ကျွန်မက သူ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်ဝက်လောက်ပဲရှိသည်။ သူ့ကိုအိပ်ရာပေါ် မတင်ဖို့ပင် မတတ်နိုင်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း ကျွန်မစဉ်းစား၍ပင် မရ။ အချိန်ပြည့် သူနာပြု ဝေး၍ နေ့စောင့်ပင် ငှားနိုင်သည့် အခြေအနေ မရှိတော့။ ကျန်းမာရေးဂေဟာ တိုက်ခန်းဆိုသည်ကိုကား ပြောမနေနှင့်တော့။

လူမောစိတ်မောမို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဆိုလျှင် ဘာအစာမှပင် မစားဖြစ်။ သို့သော် ကျွန်မနှင့် အနီးအနားမှာပင် နေသည့် အစ်မဂျင်နီက ကျွန်မထံ နေ့တိုင်း

လာကာ ဟိုဟာလေး နည်းနည်း သည်ဟာလေး နည်းနည်း စားဖြစ်အောင် အတင်းကျွေးသည်။ တစ်ညမှာ အစ်မဂျင်နီ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ တစ်ဒယ်ကြီး ယူပြီး ရောက်လာသည်။ စားသောက်ဖို့ အတူပြင်ရင်း သူက သွက်လက် ရွှင်ပျစွာ စကားတွေ ပြောနေသည်။ မှာခံအကြောင်း မေးတော့ ကျွန်မမျက်ရည်ကျသည်။ သူ့ကို မကြာမီ အိမ်ပြန်ခေါ်ရမည့်အကြောင်းနှင့် ငွေကြေးအခြေအနေ အလွန်ဆိုးနေသည့်အကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောတော့ အစ်မက သူ့စုဆောင်းထားသည့် ငွေလေး ပေးမည့် အကြောင်း ပြောရှာသည်။ ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ ကျွန်မအိမ်လာပြီး ကူညီပြုစုပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် မှာခံက သူတစ်ပါးဆီက အဲသည်လို အကူအညီမျိုး ဘယ်နည်းနှင့်မှ ယူမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိနေသည်။

ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်ကို ကျွန်မ ငေးသာကြည့်နေသည်။ စားချင်စိတ်ကား လုံးဝမရှိတော့။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုဖြစ်ကြတော့။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုကြီးသာ ထမင်းဝိုင်းမှာ လာ၍ကြီးစိုးနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မကြိုးစား အားယူကာ အစ်မဂျင်နီအား ပန်းကန်တွေ ကူဆေးပေးဖို့သာ ပြောလှတော့သည်။

အစ်မဂျင်နီက ခေါင်းညိတ်ကာ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ

သိမ်းဖို့ ထသည်။ ရေခဲသေတ္တာတံခါးကို ပိတ်တော့အပေါ်မှာ ရှိသည့် မျိုးစေ့ပုလင်းက နံရံနှင့်ထိပြီး တဂေါက်ဂေါက် မြည်သည်။ အစ်မဂျင်နီက အသံကြားရာ မော့ကြည့်ပြီး၊ ‘အပေါ်မှာဘာတုံး’ ဟုဆိုကာ ပုလင်းဆီသို့ လှမ်းသည်။

ပန်းကန်ဆေးရာက ကျွန်မလှည့်ကြည့်ကာ၊ “ဪ၊ အဲဒါ ဘွားဘွားလူး ပေးတဲ့ မျိုးစေ့ပုလင်းပါ။ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ပုလင်းစီ မင်္ဂလာ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးတယ်လေ၊ မမှတ်မိဘူးလား၊” ဆိုတော့ အစ်မက ကျွန်မကို တစ်လှည့် ပုလင်းကို တစ်လှည့် ကြည့်သည်။ ပြီး၊

“နင် အဲဒီပုလင်း တစ်ခါမှ ဖွင့်မကြည့်ဘူးပေါ့” ဟု မေးသည်။

“ဥယျာဉ်စိုက်ဖို့ မြေကွက် ကောင်းကောင်းနဲ့ လဲ တစ်ခါမှ မနေခဲ့ရပါဘူး အစ်မရယ်”

အစ်မဂျင်နီက မျိုးစေ့ပုလင်းကြီးကို လက်တစ်ဖက် နှင့် ဖွေထားပြီး နောက်တစ်ဖက်က ဆပ်ပြာတွေ ပေနေသည့် ကျွန်မလက်ကို ဆွဲကာ၊ “လာစမ်း၊ လာစမ်း” ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဆိုသည်။

ကျွန်မကို စားပွဲဆီ သူ တအားဆွဲခေါ်သွားသည်။ ပုလင်းအဖုံးကို သူ သုံးကြိမ်လှည့်ဖွင့်သည်။ မရ။ တအား

ကျပ်နေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ကျတော့မှ အဖုံးပွင့်သွားသည်။

အစ်မဂျင်နီက ပုလင်းထဲမှ မျိုးစေ့တွေ အားလုံး စားပွဲပေါ် သွန်ချသည်။ မျိုးစေ့တွေ ဟိုသည်ပြန် ကျပြီး လိမ့်ကျကုန်တော့၊ “ဘာလုပ်တာလဲ မမရဲ့” ဟု ပြောကာ ကျွန်မ ပျာပျာသလဲ လိုက်ကောက်ရသည်။

မတောက်ပတော့ပြီဖြစ်သည့် အညိုရောင် နီရွှေရောင် မျိုးစေ့များကြားမှာ အရောင်ဝါကျင့်ကျင့် စာအိတ်ဟောင်း တစ်အိတ်သွားတွေ့ရသည်။ အစ်မဂျင်နီက သည်စာအိတ်ကို ကောက်ယူပြီး ကျွန်မလက်ထဲ ထည့်သည်။

“ဖွင့်ကြည့်စမ်း” သူက ပြုံး၍ဆိုသည်။

အတွင်းမှာ တစ်စောင်လျှင် အစုရှယ်ယာ ၁၀၀ စီ ပါသည့်စတော့လက်မှတ် ငါးစောင်တွေ့ရသည်။ ကုမ္ပဏီ နာမည်တွေဖတ်ကြည့်တော့ ကျွန်မတို့မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားရသည်။ “နင်တွက်ကြည့်စမ်း၊ အခုဆိုရင် ဒါတွေ ဘယ်လောက်အထိ တန်ဖိုးရှိနေမလဲဆိုတာ၊” အစ်မဂျင်နီက အားပါးတရ ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မ မျိုးစေ့တွေ လက်တစ်ခု ဆုပ်ယူကာ နှုတ်ခမ်းနားတော့ထားပြီး ဘွားဘွားလူးအတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ဆုတောင်းစကားတွေ တီးတိုးရွတ်ဆိုနေမိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကာလတစ်လျှောက်လုံး

၄၆ ဖေမြိုင်

ကျွန်မအတွက် ဥယျာဉ်တစ်ခု ဘွားဘွား စိုက်ပျိုးနေခဲ့
သည်တကား။ သည်ခြံမှ တစ်သက်တာထွက်သမျှ ဘွား
ဘွား၏ မေတ္တာသီးနှံတွေကို ဖန်ပုလင်းဟောင်း တစ်လုံး
ထဲမှာ ဘွားဘွားစုပုံထည့်သွင်းပေးခဲ့ချေသည်တကား။

[မူရင်း။ ။ Dee Berry ၏ The Seed Jar]

သားတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အခါ ဖတ်ဖို့

အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော့်အသက် ၁၃ နှစ်။

သည့်မတိုင်မီ တစ်နှစ်က ကျွန်တော်တို့ မိသားစု
ဖလော်ရီဒါမြောက်ပိုင်းမှ ကယ်လီးဖိုးနီးယား တောင်
ပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။

ကလေးဘဝမှ လူငယ်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းစ အဲသည်
ကာလမှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အလွန်ပြင်းထန်ခဲ့သည်။
အမြဲခက်ထန်မာကျောကာ အရာရာကို ပုန်ကန်ဆန့်ကျင်
နေခဲ့မိသည်။ မိဘတွေစကားကို အလေးမထား။ အထူး
သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောလာလျှင် ပို၍
အလေးမထား။ အခြား မြီးကောင်ပေါက် လူငယ်များ
နည်းတူ ကိုယ့်စိတ်နှင့်မတွေ့သည့်အရာဆိုလျှင် လုံးဝ
မပတ်သက်ချင်သောသဘောရှိခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကို ကိုယ်
ထူးချွန်သော၊ ပဲ့ကိုင်လမ်းညွှန်မှု မလိုသော လူငယ် တစ်

ယောက်အဖြစ် ခံယူကာ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ပေးလာသည့် မေတ္တာစေတနာမှန်သမျှကို ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ စင်စစ် မေတ္တာစေတနာဆိုသောစကား ကြားလျှင်ပင် ကျွန်တော် နားကြားပြင်းကတ်ချင်သော သဘော ရှိခဲ့သည်။

ပြဿနာအတော်များသည့် တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော် အိမ်မှာဝုန်းဒိုင်းကြိုကာ အခန်းတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး အိပ်ရာထဲ ပစ်လွှဲမိသည်။ အိပ်ရာမှာ တစ်ယောက်တည်း အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ လှဲရင်း လက်ကို အမှတ်မဲ့ ခေါင်းအုံးအောက် ထိုးမိသည့်အခါ စာအိတ်တစ်အိတ် သွားတွေ့သည်။ ဆွဲထုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ စာအိတ်ပေါ်မှာ၊ ‘သားတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အခါ ဖတ်ဖို့’ ဟု ရေးထားတာ တွေ့ရသည်။

လောလောဆယ် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေပြီး၊ သည်စာကို ကျွန်တော်ဖတ်ကြည့် မကြည့် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်သည်မို့ ကျွန်တော် စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖတ်မိသည်။ စာထဲမှာ၊

သားရေ၊

သားမှာ အဆင်မပြေတာတွေ အများကြီး ရှိနေတာ အမေသိတယ် သားစိတ်တိုနေတာ စိတ်ပျက်နေတာ၊ အမေတို့ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ သားစိတ်နဲ့ မတွေ့တာတွေလည်း အမေ သိပါ

တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေသားကို လုံးလုံးလျားလျား ချစ်တယ်။ သားဘာတွေလုပ်လုပ် ဘာတွေပြောပြော အမေချစ်တာကတော့ တစ်ပြားသားမှ လျော့သွား ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်ဘူး။ သားစကားပြောချင်တယ်ဆိုတဲ့ အချိန်တိုင်း အမေ အမြဲရှိနေမယ်၊ မပြောချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရတယ်။ ဒီဘဝမှာ သားဘာတွေပဲ လုပ်နေနေ ဘယ်ဆီပဲ ရောက်နေနေ အမေကတော့ သားကို အမြဲချစ်နေမယ်၊ သားရဲ့ အမေအဖြစ် ဂုဏ်ယူနေမယ်ဆိုတာ တစ်ခုပဲ သားမှတ်ထားပါ။ သားကို အမြဲချစ်နေဖို့၊ သားအတွက် အမြဲရှိနေဖို့ ဆိုတာ အမေရဲ့ ဘယ်သောအခါမှ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒပါပဲ။

သားကို အလွန်ချစ်တဲ့ အမေ၊ တဲ့။

ဤသည်က ‘သားတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အခါ ဖတ်ဖို့’ ဟု စာအိတ်ပေါ်မှာ ရေးပြီး ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထည့်ခဲ့သည့် အမေစာများအနက် ပထမဆုံးစာဖြစ်သည်။ စာအစောင်များစွာ ရေးသော်လည်း ကျွန်တော် လူကြီး ဖြစ်သည့်အချိန်ထိ သည်စာတွေအကြောင်း တစ်ခါမှ ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ကမ္ဘာအနှံ့အပြား လှည့်

လည်ကာ လူအများအား ကူညီသည့်အလုပ်ကို လုပ်လျက် ရှိပြီ။ တစ်နေ့ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် ဆာရာတိုဆာမြို့ရှိ ဆွေးနွေးဝိုင်းတစ်ခု၌ ကျွန်တော်ဟောပြောပို့ချရသည်။ အဲသည်နေ့ ဆွေးနွေးဝိုင်းပြီးဆုံးသည့်အချိန်၌ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို လာရောက်တွေ့ဆုံကာ သူမ၏သားနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်ဆံပြောဆိုရခက်နေပုံအကြောင်း ဖွင့်ဟသည်။

အမျိုးသမီးကြီးနှင့်အတူ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဘက် လျှောက်သွားရင်း ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကအကြောင်း၊ စိတ်ရှည် သည်းခံတတ်လှသည့် ကျွန်တော့်မိခင်၏ ကြီးမားသော မေတ္တာနှင့် ထူးခြားသော ပေးစာများအကြောင်း တွေ့ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။

ရက်သတ္တပတ် အတော်ကြာပြီးသည့်နောက် အမျိုးသမီးကြီးထံမှ ပို့စကတ်တစ်စောင် ရောက်လာသည်။ သူမ၏သားအတွက် ပထမဆုံးစာတစ်စောင်ရေးပြီး ပေးထားလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ထံ အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဲသည်ည အိပ်ရာဝင်သည့်အခါ ကျွန်တော်ခေါင်းအုံးအောက်ကို ထိုးနှိုက်စမ်းသပ်ရင်း၊ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ စာတစ်စောင်တွေ့ရသည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော်ကျေနပ်အားရကာ စိတ်အစိုင့်အခဲတွေ ကျေပျက်သွားလေ့ရှိ

ပုံကို သတိရမိသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပြင်းထန်သည့် မြီးကောင်ပေါက်အရွယ် ကာလအတွင်း၊ ကျွန်တော်ဘယ်လိုပဲ ရှိနေစေ ကျွန်တော့်ကိုချစ်နေမည်မှချဆိုသည့်အမေစာများက ကျွန်တော့်အတွက် တည်ငြိမ်မှုနှင့် စိတ်ချယုံကြည်မှုများ ပေးခဲ့သည်။ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့်မြီးကောင်ပေါက် လူငယ်လေး ကျွန်တော့်မှာ ဘာတွေ လိုအပ်နေသည်ဆိုတာ အမေသိခဲ့ခြင်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးမိရင်း ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

သည်ကနေ့မှာတော့ ဘဝမှန်တိုင်းတွေ ဘယ်လိုထန်စေ ကျွန်တော်မမူတော့ပြီ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ကျွန်တော့်ကိုယုံကြည်စိတ်ချမှုပေးမည့် မေတ္တာတရားတွေ ထာဝစဉ် ကိန်းအောင်းခဲ့ပြီ။ တွန့်ဆုတ်ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ ထာဝရတစ်သမတ်တည်း တည်သည့် မေတ္တာတရားသည် လူတွေ၏ စရိုက်သဘာဝများရောလူ့ဘဝများကိုပါ ပြောင်းလဲစေနိုင်သည်ဆိုတာ အမေစာများအရ ကျွန်တော် အလေးအနက်သိရှိယုံကြည်ခဲ့ပေပြီ။

[မူရင်း။ ။ Mike Staver ၏

To Read When You're Alone]

သတ်ပုံပြင်ပွဲ

လိမ်လည်ပြီး အောင်မြင်ခြင်းလက်

သိက္ခာရှိရှိ ရုံးနိမ့်ရခြင်းက

သာ၍မြတ်၏။

[ဆောဖောကလီ(စ)]

ဝါရှင်တန်တွင် နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံ ပြိုင်ပွဲ စတုတ္ထပွဲစဉ် ကျင်းပသည့်အခါ တောင်ကာရိုလိုင်း နားပြည်နယ်မှ လက်ရွေးစင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ရိုဇေလီ အဲလီ ယတ် အား avowal (ဝန်ခံခြင်း၊ အတိအလင်း ဖွင့်ဟ ပြောဆိုခြင်း) ဆိုသည့် စကားလုံးကို စာလုံးပေါင်းခိုင်း သည်။ ရိုဇေလီ တောင်ပိုင်းသံဝဲဝဲနှင့် ပြောလိုက်သည့် စာလုံးပေါင်းကို ဒိုင်လူကြီးတွေ မသဲကွဲကြ။ ၁ ချို့က စာလုံးကို a နှင့် ပေါင်းသွားသလား e နှင့် ပေါင်းသွား

၅၄ ဖေမြင့်

သလား မဝေခွဲနိုင်ကြ။ အသံဖမ်းတိပ်ခွေကို ပြန်ဖွင့်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် နားထောင်သည်။ မိနစ်အတော်ကြာသည့် တိုင် ဘယ်လိုမှ ဆုံးဖြတ်မရနိုင်။

နောက်ဆုံး၌ ဒိုင်ချုပ်ဖြစ်သူ ဂျန်လျှိုက်က သည်ကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်၍ အမှန်ကို သိနိုင်သည့်တစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သူ ရီဇလီထံမှပင် အဖြေတောင်းရတော့သည်။
“1 ရှေ့က စာလုံးကို a လို့ ပြောလိုက်သလား e လို့ ပြော လိုက်သလား’ ဟု သူက မေးသည်။

ရီဇလီမှာ သူမအနီးတွင် ပြိုင်ပွဲဝင် စာလုံးပေါင်း သမားလေးတွေ ဝိုင်းရံနေသည်ဖြစ်ရာ အဲသည်လောက် ကြာသွားပြီးသည့်အချိန်မှာတော့ တီးတိုးစကားသံများ ကြောင့် စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံမှန်ကို သိနေပြီဖြစ်သည်။ သူက မဆိုင်းမတွပင် နေရာမှထလာပြီး၊ သူစာလုံးပေါင်း မှားသွားကြောင်း၊ e ဟု ပြောလိုက်မိကြောင်း၊ အနှောင့် အနှေးကင်းစွာ ဖြေလိုက်သည်။

ရီဇလီစင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်အခါ၌ အဲသည်နေ့ က ပြိုင်ပွဲသတင်း လာယူသည့် သတင်းထောက် တစ် ခါဇင်ခန့်အပါအဝင် ပရိသတ်အားလုံးပင် သူမ၏ ရိုး ဖြောင့်တည်ကြည်မှုကို လေးစားနှစ်သက်သောသဘော ဖြင့်မတ်တတ်ရပ်ကာလက်ခုပ်ဩဘာပေးကြလေသည်။

နလုံးသားအာဟာရ ၅၅

အဲသည်နေ့က ပွဲတွင် ရီဇလီ ဗိုလ်မစွဲခဲ့ပါ။ သို့သော် အောင်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်ကား အမှန်ပင်။

[မူရင်း။ ။ God's Little Devotional Book
for Students မှ Spelling Bee]

မေတ္တာသင်္ကေတလေး တစ်ခု

စကားလုံး တစ်ထောင်ထက်

ဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုက

ပို၍ အရာထင်သည်။

[ဟင်းနုရစ်အစ်(ဘ)ဆင်]

ကျွန်မငယ်စဉ်တုန်းက ကျောင်းသွားပြီး အိမ်ပြန်
ရောက်ပြီဆိုလျှင် တစ်နေ့တာ ကျွန်မတွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့သမျှ
တွေကို အိမ်မှာပြန်၍ ဖောက်သည်ချလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မ
အသက်မရှူတမ်း စကားတွေ အလျင်မပြတ် ပြောနေပြီ
ဆိုလျှင် အဖေက သူလုပ်ကိုင်နေသမျှကို ချထားခဲ့ကာ
ကျွန်မ ပြောသမျှကို နားထောင်လေ့ရှိသည်။

အဖေနှင့် ကျွန်မကြားမှာ ဘယ်အကြောင်းအရာကို
တော့ မပြောဘူးဆိုတာ မရှိ။ ကျွန်မအသက် ၁၃ နှစ်မှာ

လူက ပိန်စောက်စောက်၊ သွားပုံလာပုံကလည်း အချိုးမကျသည့်အခါ အဖေက ဘယ်လိုမတ်မတ်ရပ်ရမည်၊ အမျိုးသမီးဆိုတာ ဘယ်လိုဟန်ပန်မျိုးနှင့် လမ်းလျှောက်တတ်ရမည် ဆိုတာတွေ သင်ပေးသည်။ ကျောင်းက ကောင်လေးတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း ဘယ်သို့ဘယ်ပုံဆက်ဆံပြောဆိုသင့်သည်၊ ဘယ်အပြုအမူက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည် ဆိုတာမျိုးတွေကို သူငယ်ချင်း အရင်းအချာပမာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။

ကောလိပ်က ဘွဲ့ရပြီးသည့်နောက်မှာတော့ လောကကြီးထဲကို ကျွန်မ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး တိုးဝင်ခဲ့သည်။ အထူးပညာရေး ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဆရာမအလုပ်ကျွန်မ ရသည်။ ကျောင်းက ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ထဲရှိ ကိုချယ်လာကန္တာရမြို့ကလေးမှာ။ အိမ်နှင့် မိုင်ပေါင်း ၁၇၀ လောက် ဝေးသည်။

အလုပ်က ကောင်းလှသည်မဟုတ်။ ကျောင်းရှေ့လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းရှိ တန်ဖိုးနည်းအိမ်ရာ ရပ်ကွက်က မူးယစ်ဆေးသမားများ ခိုလှုံရာနေရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ နေဝင်ချိန်ဆိုလျှင် ကျောင်းအနီးဝန်းကျင်မှာ လမ်းသရဲဂိုဏ်းတွေ ကျက်စားနေလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မသင်ကြားပေးရသည့် ကျောင်းသားလေး အတော်များများပင် အသက်

၁၀ နှစ်မှ ၁၄ နှစ်ကြားလောက်သာ ရှိကြသေးသော်လည်း အလစ်သုတ်မှု၊ မော်တော်ကားခိုးမှု၊ မီးရှို့မှု စသည့်ပြစ်မှုများ ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

“သမီး၊ သွားရင် လာရင် သတိထားနော်၊” စနေတန်ခွေရက်အားတစ်ပတ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေက ဆိုသည်။ ကိုချယ်လာမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေရတာ အဖေ စိတ်မချ။ သို့သော် အဲသည်တုန်းက ကျွန်မအသက် ၂၃ နှစ်။ အတွေ့အကြုံ နည်းသလောက်လူက တက်တက်ကြွကြွ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နေထိုင်လိုစိတ်ကလည်း ပြင်းပြနေသည်။ ပြီး၊ အဲသည် ၁၉၇၄ ဝန်းကျင်က ဆရာမတစ်နေရာရဖို့ မလွယ်လှသည် ဖြစ်ရာ သည်အလုပ်ရခြင်းသည်ပင် ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းခြင်းတစ်ရပ်လို ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အဖေက သတိထားဖို့ ပြောသည့်အခါ “မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အဖေရဲ့” ဟူ၍ အေးအေးဆေးဆေးပင် ကျွန်မပြန်ပြောမိခဲ့သည်။ ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ပြီး အဖေကို နှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်မအလုပ်ရှိရာ ကန္တာရမြို့ကလေးသို့ ကားမောင်းပြီး ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ရက်အတန်ကြာ တစ်ခုသောညနေမှာ အတန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စလေးတွေ ပြီးပြတ်အောင် လုပ်နေရသဖြင့် အခန်းထဲက နောက်ကျပြီးမှ ကျွန်မထွက်လာဖြစ်

သည်။ မီးတွေပိတ် တံခါးတွေပိတ်ပြီး ဂိတ်တံခါးဝဆီ သွားတော့ ဂိတ်က သော့ခတ်သွားပြီ။ အနီးဝန်းကျင် လှည့်ကြည့်တော့ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဆရာ ဆရာမလည်း မရှိ၊ ကျောင်းစောင့်လည်း မရှိ၊ အခြား အမှုထမ်း တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှလည်း မရှိ။ ကျွန်မတစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့ မှန်း မသိဘဲ အားလုံးပြန်သွားကြပြီ။ နာရီကြည့်တော့ ၆ နာရီထိုးလှပြီ။ အလုပ်ထဲ နှစ်မြုပ်နေခဲ့သဖြင့် ကျွန်မ အချိန်ကို သတိမထားမိခဲ့။

ထွက်ပေါက်တွေအားလုံး လိုက်ကြည့်ပြီးသည့်နောက် တွင် ကျောင်းနောက်ဘက် ဂိတ်တံခါးတစ်ခုအောက်က ကတ်ကတ်သတ်သတ် လျှို့ဝှက်လျှင် ရနိုင်တာသွားတွေ ရသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ကို အရင်တွန်းထည့်လိုက်ပြီး နောက် တံခါးအောက်က ပက်လက်လှန်ကာ ဖြည်းဖြည်း ချင်း လျှောထွက်သည်။

အဲသည်နောက် အိတ်ကို ကောက်ကာ ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ ကားက ကျောင်းနောက်ဘက်ရှိ ကွင်းထဲမှာ ရပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မှောင်ရိပ်သန်းနေ သည့်ကျောင်းဝန်းကျင်က လုံးဝတိတ်ဆိတ်ကာ ချောက် ချားချင်စရာ။

သည်အခိုက် အသံစလံတွေ ရုတ်တရက် ကျွန်မကြား ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အထက်တန်း ကျောင်း

သား အရွယ် လူငယ် ၈ ဦး ၉ ဦးခန့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက လာနေတာမြင်ရသည်။ မှောင်စပြုနေသည့်ကြားကပင် သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဂိုဏ်းအမှတ်တံဆိပ်တွေ ပါတာ မြင် နေရသည်။

“ဟေ့၊ ခင်ဗျား ဆရာမလား” တစ်ယောက်က လှမ်း မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ငယ်ငယ်လေးပါ။ အကူလောက် ပဲ ဖြစ်မယ်။” နောက်တစ်ယောက်က ဆိုသည်။

ကျွန်မ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်တော့ သူတို့နောက်က ဆက်လိုက်ကာ၊ အမျိုးမျိုးတွေ ပြောပြီး ပါလာကြသည်။

သည့်ထက်ပိုမြန်အောင် လျှောက်ရင်း အိတ်ထဲ လက် ထိုးနှိုက်ကာ သော့ကွင်းကို လိုက်စမ်းသည်။ လက်ထဲ ကားသော့ရလျှင် ကားတံခါးကို အမြန်ဖွင့် အမြန်ဝင်ပြီး တံခါးပိတ်... အဲသည်လို စိတ်ကူးလိုက်သည်။ အိတ်ထဲ ဒရောသောပါး လျှောက်စမ်းရင်း ကျွန်မရင်တွေ တဒိန်း ဒိန်း ခုန်လာသည်။ သော့ကွင်းလေးနှင့် ချိတ်တွဲထား သည့် ကားသော့ကို လုံးဝရှာမတွေ့။

“ဟေ့၊ လိုက်ကြကွ၊ မလွတ်စေနဲ့” တစ်ယောက်က အော်သည်။

ကျွန်မ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဘုရား

သခင်ကယ်တော်မူပါဟု စိတ်ထဲက တလိုက်မိသည်။ ရုတ်တရက်လက်က သော့တစ်ချောင်း သွားစမ်းမိသည်။ သော့ကွင်း မပါ။ ကားသော့ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလားတွေ စဉ်းစားမနေနိုင်၊ အဲသည်သော့ကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ကားဆိတ်နံ့ပြေးသည်။ သော့တံကို ထိုးကာ လှည့်ဖွင့်သည်။

သော့က ပွင့်သွားသည်။ ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်၊ အထဲ အမြန်ဝင်ကာ သော့ချလိုက်သည့်အချိန်မှာပဲ လမ်းသူရဲတွေ ဝိုင်းအုံ့ရောက်လာကာ ကားကို ခြေနှင့် ဆောင့်ကန်ကြ ခေါင်မိုးကို ထုကြသည်။ ချောက်ချောက်ချားချားပင် ကားစက်ကို နှိုးကာ မောင်းထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

အဲသည်နောက်၌ ဆရာ ဆရာမ တချို့နှင့်အတူ ကျောင်းသို့ တစ်ခေါက် ပြန်သွားပြီး ကြည့်ကြသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများနှင့် ဟိုသည်ထိုးကြည့်သည့်အခါ သော့ကွင်းလေးတန်းလန်းနှင့် ကျွန်မကားသော့ကို ဂိတ်တံခါးဝနားမှာ သွားတွေ့ရသည်။ တံခါးအောက်က လျှိုထွက်စဉ် ကျခဲ့တာပဲ ဖြစ်မည်။

အဲသည်ည အခန်းသို့ပြန်ရောက်သည့်အချိန် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသဖြင့် ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ အဖေဖြစ်နေသည်။

ပူပူနွေးနွေး ကြိုကြိုကိုင်ခဲ့ရသည့် ပြဿနာအကြောင်း

အဖေအား ကျွန်မမပြောပြခဲ့ပါ။ အဖေစိတ်ပူပန်ဆင်းရဲနေမှာစိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဖေက ပြောနေသည်။ “ဒါနဲ့၊ အဖေ မေ့နေတာတစ်ခုသမီးကို ပြောရဦးမယ်၊ အဖေ ကားသော့အပိုတစ်ခု လုပ်ပြီး သမီးအိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ အကယ်၍ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လိုအပ်ခဲ့ရင် သုံးရအောင်လို့” တဲ့။ ကြည့်စမ်း၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။

သည်ကနေတိုင်း၊ အဖေ လုပ်ပေးခဲ့သည့် ကားသော့အပိုလေးကို ကျွန်မ မှန်တင်ခုံ အံ့ဆွဲထဲမှာ ထည့်ကာ အမြတ်တနိုးသိမ်းထားခဲ့ဖြစ်သည်။ သည်သော့လေးကို ကိုင်ကြည့်မိတိုင်း လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ကျွန်မအတွက် အဖေလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည့် နှစ်သက်ကြည်နူးဖွယ် အမှတ်တရကိုစွဲများစွာကို ကျွန်မပြန်ပြောင်းသတိရမိလေ့ရှိသည်။ ယခုဆိုလျှင် အဖေအသက်က ၆၈ နှစ်ရှိပြီ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ၄၀ တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ကိုင်စရာရှိသည့်အခါတိုင်း အဖေဉာဏ်အမြော်အမြင် အဖေလမ်းညွှန်ချက်နှင့် အားပေးအတည်ပြုချက်များကို ကျွန်မ ရယူမိနေဆဲဖြစ်သည်။ အဖေ အမြော်အမြင်ရှိစွာ လုပ်ပေးထားခဲ့သည့် အပိုကားသော့လေးက ကျွန်မကို အသက်အန္တရာယ်ပင် ထိခိုက်နိုင်သည့် ဘေးရန်တစ်ခုမှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်

၆၄ ဖေမြင့်

တင်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လား။ မေတ္တာ၏ သင်္ကေတ
ပြယုဂ်ကလေးတစ်ခုမှာ အလွန်ထူးခြားကြီးကျယ်သော
အခြင်းအရာများကို ဖန်တီးပေးနိုင်သည့် တန်ဖိုးစွမ်းအား
တွေ ရှိတတ်ပါကလားဟူသော အသိတရားတစ်ခုလည်း
ကျွန်မ အဲသည်နေ့ကပင် ရရှိခဲ့ပါသည်။

[မူရင်း။ ။ Sharon Whitley ၏ A Simple Act of Love]

မဖမ်းကောင်းတဲ့ ငါး

ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်
စာတွေ့ထက်
ကိုယ်တွေ့သင်ခန်းစာများသာ
အစွဲမြဲဆုံး ဖြစ်သည်။
[မတ်တို့နိုး]

အဲသည်တုန်းက သူ့အသက် ၁၁ နှစ်။

နယူးဟမ်ရှိုင်းယားပြည်နယ်ရှိ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်
အလယ်က ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်မှာ သူတို့မိသားစုပိုင်အိမ်
ငယ်လေးတစ်လုံး ရှိသည်။ သူက အခွင့်သာတိုင်း အဲသည်
ကို သွားကာ လှေဆိပ်တံတားမှာ ငါးမျှားလေ့ရှိသည်။

ငါးမျှားရာမှာ ဥပဒေစည်းကမ်း ရှိသည်။ ဥချသည့်
ရာသီမှာ မမျှားရ။

အဲသည်နေ့ ညနေစောင်း သူတို့သားအဖ ငါးမျှား

ကြတော့ ဘက်(စ)ငါးကြီးတွေ များခွင့်ပြုသည့်အချိန် မရောက်သေး။ ထို့ကြောင့် ငါးစင်စပ်တို့ ငါးပြေမတို့ မိအောင်သာတီကောင်အစာတပ်ပြီး သူတို့များကြသည်။ သို့သော် အဲသည်လိုမျိုးရင်း အတော်ကြာတော့ သူက ငါးများချိတ်မှာ ငွေရောင် ငါးစာအတုလေးတစ်ခု တပ်ကာ ခပ်ဝေးဝေးထိပ်စစ်ပြီး ငါးကြီးများပုံကို စမ်းသပ်လေ့ကျင့်ကြည့်မိသည်။ နေဝင်စမှာ ရေထဲ ငါးစာကျတော့ ရောင်စုံလှိုင်းဂယက်ကလေးတွေ ဖြာသွားသည်။

တဖြည်းဖြည်း နေဝင်ပြီး လထွက်လာသည်။ လှိုင်းကလေးတွေက အနီအဝါ ရောင်စုံမှ ဖိတ်ဖိတ်လက်သော ငွေရောင်သို့ ပြောင်းလာသည်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ငါးများတံက ဆတ်ခနဲ ကွေးသွားသည်။ နည်းနည်း မဟုတ်။ အများကြီး ကွေးသွားသည်။ အတော်ကြီးတဲ့ငါးပဲဟု သူသိလိုက်သည်။ ငါးကို သူလျှော့လိုက်တင်းလိုက် ကစားပေးရင်း တဖြည်းဖြည်း ဆွဲနေတာကို သူ့ဖခင် ကျေနပ်အားရစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ငါးအတော်မောသွားပြီ။ သိပ်မရန်းနိုင် မကန်နိုင်တော့ဘူး ဆိုသည့် အချိန်လောက်ကျမှ သူသတိကြီးစွာ ထားပြီး ဆွဲတင်သည်။ ငါးက သူတွေ့ရဖူးသမျှထဲတွင် အကြီးဆုံး ငါး။ သို့သော် ဘက်(စ) ငါး ဖြစ်နေသည်။

ကောင်လေးသားအဖ အလွန်လှသည့် ငါးကြီးကို ကြည့်မဝနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ငါးပါးဟက်တွေ ပွလိုက်ရှုံ့လိုက် လုပ်နေတာ လရောင်မှာ မြင်နေရသည်။ အဲသည်နောက် ဖခင်က မီးခြစ်ခြစ်ကာ နာရီကို ကြည့်သည်။ ညသန်းခေါင်ကျော်လျှင် ဘက်(စ) ငါးတွေ များခွင့်ပြုသည့် ရာသီစပြီ။ သို့သော် လောလောဆယ် ည ၁၀ နာရီပဲ ရှိသေးသည်။ ခွင့်ပြုချိန်ရောက်ရန် ၂ နာရီတိတိ လိုသေးသည်။

အဖေက ငါးကိုတစ်လှည့် သားကိုတစ်လှည့် ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် “သားရေ၊ ပြန်လွှတ်ပေးရလိမ့်မယ်ကွာ” ဟု ဆိုသည်။

“အဖေ” သားက ဆိုသည်။

“တခြားငါးတွေ ရှိပါသေးတယ်ကွာ” အဖေက ပြောသည်။

“ဒီလောက်အကောင်ကြီး ဘယ်ရမလဲ” ဆိုပြီး အနီးဝန်းကျင်ကို သူကြည့်သည်။ လရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူမြင်နေရသည်။ အနီးအနားမှာ ငါးများသမားမရှိ။ ငါးဖမ်းလှေ မရှိ။ သူ့ဖခင်ကို တစ်ကြိမ် ပြန်မော့ကြည့်သည်။

သူတို့ကို ဘယ်သူမှလည်း မမြင်၊ သည်ငါးကို သူဘယ်အချိန်မှာ ဖမ်းမိသည်ဆိုတာလည်း တခြားဘယ်

သူမှ မသိနိုင်တာ အမှန်ပင်။ သို့သော် သူ့အဖေ၏ ပြတ်သားသောလေသံကို သူသိသည်။ သည်ကိစ္စ ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်ဆွေးနွေး၍ ရမည်မဟုတ်တော့။ ငါးပါးစပ်မှာ ငြိနေသည့် ချိတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ ဖြုတ်သည်။ ပြီးလျှင် နက်မှောင်သော ရေထဲထဲ အသာပြန်၍ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ငါးကြီးက ရေထဲ ပွက်သွားအောင် လှုပ်ခတ်ပြီး ရုတ်ခြည်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကောင်လေး စိတ်ထဲတွင်မူ သည်လောက်ကြီးတဲ့ ငါးကြီးမျိုး နောင်တစ်သက်လုံး ငါဖမ်းမိပါဦးမလားဟူ၍ ခံစားလိုက်မိလေသည်။

ဤသည်က လွန်ခဲ့သော ၃၄ နှစ်က ဖြစ်သည်။ သည်ကနေ့မူ အဲသည်ကောင်လေးသည် နယူးယောက်မြို့တော်၌ အောင်မြင်ထင်ရှားသော ဗိသုကာတစ်ယောက် ဖြစ်၍ နေလေပြီ။ ရေကန်အလယ် ကျွန်းကလေးပေါ်မှ သူ့ဖခင်၏ အိမ်ငယ်လေးက ရှိမြဲ ရှိနေဆဲ။ သူက သားနှင့်သမီးများကို ခေါ်ကာ ဟိုးယခင် သူများခဲ့သော လှေဆိပ်တံတားမှာ အတူတကွ ငါးသွားများတတ်သည်။

ဟိုတုန်းက သူတွေ့ခဲ့မိသည့်အတိုင်းပင် အဲသလောက်ကြီးသည့် ငါးမျိုး သူတစ်ခါမျှ မဖမ်းမိတော့။ သို့သော် နောက်ပိုင်း သူ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ သည်လိုငါးတွေ သူအကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့

ရသည်။ ငါးတွေ။ ဖမ်းလိုက်လျှင် သေချာပေါက် မိမည့် ငါးတွေ။ သို့သော် သည်ငါးတွေ ကြည့်မိတိုင်း ကိုယ်ကျင့်တရားပြဿနာက အမြဲပေါ်လာသည်။ ဖမ်းခွင့် ရှိသလား မရှိဘူးလား၊ မှန်သလား မှားသလား၊ ဟူသည့် မေးခွန်းများ။

သို့သော် သူ့ဘဝနှစ်အရွယ်မှာပင် သူ့ဖခင်က လက်တွေ့ သွန်သင်သဖြင့် သူ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုသည်မှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးမဟုတ်။ မှားသလား မှန်သလား သင့်သလား မသင့်ဘူးလား ခွဲခြားသည့် ကိစ္စသည် ဘာမှမခဲယဉ်း။ ခဲယဉ်းသည်က မှန်သည့်အတိုင်း သင့်သည့်အတိုင်း တကယ်လက်တွေ့ ကျင့်သုံးလုပ်ကိုင်ဖို့ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူမှ မမြင်သည့်အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ မဟုတ်တာလုပ်သလား မလုပ်ဘူးလား၊ ဘယ်သူမှမသိဘူးဆိုပြီး လစ်သည့်အချိန် လုပ်ငန်းကိစ္စမှာ ခိုသလား မခိုဘူးလား၊ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ မတရားအမြတ်ထုတ်သလား မထုတ်ဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ်ကျင့်သီလပြည့်ဝ မပြည့်ဝဟူသည် အဲသည် ကျွန်တော်တို့အပြုအမူတွေပေါ်မှာ မူတည်နေမည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက မမိသင့်ဘဲ မိလာသည့် ငါးကြီးကြီးကို ပြန်လွှတ်တတ်အောင် သွန်သင်ပဲ့ပြင်ခြင်း ခံရ

၇၀ မေမြင့်

သော ကလေးသည် မှန်သောအကျင့်၊ သင့်သောအရာကို
ပြုကျင့်တတ်သော အလေ့အထများ စွဲမြဲကိန်းအောင်းကာ၊
ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းသူ
အဖြစ် လူအများကြားတွင် တင့်တယ်မည်၊ အောင်မြင်
မည်။ တဒဂံစိတ်အလိုကို မလိုက်ဘဲ မှန်ရာကို ဆုံးဖြတ်
လုပ်ကိုင်ဖြစ်ခဲ့သော ထိုအမှုသည်လည်း နောင်တစ်သက်
တာ၌ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ သားသမီးမြေးမြစ်
များအား အခွင့်ကြိုတိုင်း ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစွာ ပြန်
ပြောင်းပြောဆိုစရာ ကိုယ်တွေ့ ဘဝဇာတ်လမ်း ပုံပြင်
တစ်ပုဒ်အဖြစ် စွဲထင်ကျန်ရစ်နေပေမည်။

[မူရင်း။ ။ James P. Lenfestey ၏
Catch of a Lifetime]

မေတ္တာ ငတ်မွတ်လို့ သေဆုံးနေရသူတွေ

ဒီနေ့ကမ္ဘာမှာ
အကြီးကျယ် အဆိုးဝါးဆုံး ရောဂါဟာ
တီဘီလည်း မဟုတ်ဘူး၊
အနာကြီးရောဂါလည်း မဟုတ်ဘူး။
နှစ်သက်လိုလားသူ မရှိတာ၊
မေတ္တာထားခြင်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခြင်း ကင်းမဲ့တာ၊
ပေယျာလကန်အပြွန်ရတာတွေပဲ။
ကိုယ်ကာယရောဂါတွေကို
သာမန်ဆေးဝါးများ ပေးလို့ရပေမယ့်၊
အထီးကျန်ခြင်း
စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်း
မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးခြင်း ဝေဒနာတွေကိုတော့
မေတ္တာတရားနဲ့သာ ကုစားနိုင်ပါတယ်။

၇၂ ဖေပြင်

ဒီနေ့ကမ္ဘာမှာ
 ပေါင်မုန့်တစ်ဖုံအတွက် အသက်ငင်နေသူတွေ
 အမြောက်အမြားရှိနေတာ မှန်သလို
 မေတ္တာအကြင်နာလေး
 နည်းနည်းမှ မခံစားရလို့
 သေဆုံးကြမယ့် လူတွေကလည်း
 ဒုနဲ့ဒေးပါ။

မာသာထရီးစာ

ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံး အချိန်ကာလများ

သည်ကနေ့ထက်
 ပို၍ အဖိုးတန်သောအရာ မရှိပါ။
 ဂါးထ (Goethe)

အဲသည်နေ့က ဇွန်လ ၁၅ ရက်နေ့။ နောက်နှစ်ရက်
 ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သုံးဆယ်ပြည့်တော့မည်။ ဘာလိုလိုနဲ့
 ဆယ်စုနှစ်အသစ်တစ်ခုထဲ ရောက်တော့မှာပါကလား။
 ငါ့ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံး အချိန်ကာလတွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ
 လား။ အဲသည်လို အတွေးဖြင့် ကျွန်တော်ရင်လေးသွား
 မိသည်။

အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော်နေ့စဉ်လုပ်လေ့ရှိသည့်
 အရာများထဲမှာ တစ်ခုက အလုပ်မသွားမီ အားကစား
 ခန်းမထဲ သွားပြီး လေ့ကျင့်ကစားခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်
 နံနက်တိုင်း အားကစားခန်းရောက်လျှင် ကျွန်တော့်မိတ်

ဆွေကြီး နစ်ကိုလတ်(စ)ကို တွေ့ရမြဲဖြစ်သည်။ နစ်ကိုလတ်(စ)က အသက် ၇၉ နှစ်ရှိပြီ။ သို့သော် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည်။

အဲသည်နေ့ နစ်ကိုလတ်(စ)ကို နှုတ်ဆက်တော့ ကျွန်တော်ခါတိုင်းလို သွက်သွက်လက်လက်တက်တက် ကြွကြွ မရှိတာ သူသတိပြုမိပြီး ဘာဖြစ်သလဲ မေးသည်။ ကျွန်တော်က အသက်သုံးဆယ်ပြည့်တော့မည့်အကြောင်း နှင့် အဲသည်အတွက်စိုးရွံ့ပူဇော်မိသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ အဲသည်လိုပြောရင်းက၊ အင်း ငါ နစ်ကိုလတ်(စ) အသက်လောက်များ ရောက်ရင် ဘယ်လိုခံစားမိမလဲ မသိဘူးဟု တွေးမိကာ သူ့အား မေးခွန်းတစ်ခု မေးမိသည်။

“အဘ ဘဝမှာ ဘယ်အချိန်ကာလဟာ အကောင်းဆုံး အချိန်ကာလလို့ ယူဆသလဲဗျ” ဟူ၍။

“မင်းက အတွေးအခေါ်ပါတဲ့ မေးခွန်း မေးတော့ ငါလဲ အတွေးအခေါ် ပါတဲ့ အဖြေ ပေးရမှာပေါ့” နစ်ကိုလတ်(စ)က မဆိုင်းမတွဆိုသည်။ “ဒီလိုကွ၊ ငါ့ဩစတြီးယားမှာ ကလေးဘဝတုန်းက ငါ့ကိစ္စဝိစ္စတွေ အားလုံးကို ငါ့မိဘတွေက တာဝန်ယူတယ်၊ ငါ့ကို သူတို့ပြုစုပျိုးထောင်ကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်ဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံး အချိန် ဖြစ်ခဲ့တယ်။

“တစ်ခါ၊ ငါ့ကျောင်းနေစဉ်ကာလမှာ ဒီကနေ့ ငါသိနေတဲ့ အရာတွေ ကျောင်းကသင်ပေးလို့ သိရတတ်ရတယ်၊ အဲဒီကာလဟာလဲ ငါ့ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးအချိန်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်။

“အဲဒီနောက်၊ ငါ့အလုပ်ရတယ်၊ အဲဒီခါ တာဝန်တွေ ယူရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အားထုတ်လုပ်ကိုင်သမျှအတွက် အကျိုးခံစားခွင့်တွေ ငါ့ရတယ်၊ အဲဒီအချိန်ဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ။

“နောက်၊ ငါ့မိန်းမနဲ့ တွေ့တယ်၊ ချစ်ကြခင်ကြတယ်၊ ဒီအချိန်ဟာလဲ ငါ့ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးအချိန်တစ်ခုပဲ။

“ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်တယ်၊ စစ်မီးတောက်နေတဲ့ ဩစတြီးယားကနေ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို လင်မယား နှစ်ယောက် အသက်ဘေးအတွက် ပြေးကြရတယ်၊ မြောက်အမေရိက သွားတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးပေါ်ကို နှစ်ယောက်သား ဘေးကင်းရန်ကင်း ရောက်သွားကြပြီဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးအချိန်တစ်ခုပဲ။

“နောက်၊ ကနေဒါကို တို့ရောက်လာတယ်၊ သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းမိသားစုတစ်စု ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီအချိန်ဟာလဲ ငါ့ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးအချိန်တစ်ခုပဲပေါ့။

“နောက် ဖခင်တစ်ယောက်ဘဝနဲ့ သားသမီးတွေ ပြုစုပျိုးထောင်ရင်း သူတို့လေးတွေ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ

၇၆ မေမြင့်

ကြီးပြင်းကြတာ တစ်မိမိမိမိကြည့်ခွင့်ရတယ်။ အဲဒီကာလ
ဟာလဲ ငါ့ဘဝရဲ့အကောင်းဆုံးအချိန်ကာလတစ်ခုပဲ။

“အဲဒီတော့၊ အခုအချိန်မှာကောတဲ့၊ ငါပြောမယ်ဂျိုး၊
ငါအခု အသက် ၇၉ နှစ်ရှိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာတယ်၊
နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းတယ်၊ ငါ့မိန်းမကိုလဲ ငါစတွေ့စဉ်
ကလို ချစ်ခင်ကြင်နာတုန်းပဲ၊ အဲဒီတော့ ဒီအချိန်ဟာလဲ
ငါ့ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးအချိန်ကာလတစ်ခုပဲပေါ့
ကွာ၊”

[မူရင်း။ ။ Joe Kemp ၏
The Best Time of My Life]

ကိုယ့်ကိုကိုယ် အသက်ကြီးလှပြီ ထင်ပါသလား

ငါအသက်ကြီးလာပြီ၊ ငယ်တဲ့လူတွေနဲ့ မယှဉ်နိုင်
တော့ဘူးဟု စိတ်ပျက်နေပါသလား။

ပြေးလွှားခန့်ပေါက်သည့် နေရာများတွင်တော့ဟုတ်
မည်ပေါ့။

အသက်အရွယ် ရလာ၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ပြည့်စုံ
လာတော့မှ ပို၍ပေါက်မြောက်အောင်မြင်နိုင်သော အရာ
တွေ များစွာရှိပါသည်။

ဟောသည်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ စွမ်းဆောင်ချက်များ
ကို ကြည့်ပါ။

၁။ အသက် ၈၀ မှာ ရပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဂျော့ချ်ဗန်း(စ)
သည် The Sunshine Boys ဇာတ်
ကားတွင် ထူးချွန်စွာ သရုပ်ဆောင်နိုင်
သဖြင့် အကယ်ဒမီဆု ရရှိခဲ့သည်။

၇၈ ဖေမြင့်

- ၂။ အသက် ၈၃ နှစ်မှာ ယိုဟန်းဂါးထာသည် Faust ပြဇာတ်
ကြီးကို အပြီးသတ် ရေးသားခဲ့သည်။
- ၃။ အသက် ၈၇ နှစ်မှာ ကွန်းရက် အက်ဒီနောဝါးသည် ဂျာမနီ
ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်
လျက်ရှိသည်။
- ၄။ အသက် ၈၈ နှစ်မှာ ကိုကိုရှန်လ်သည် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းလုပ်ငန်း
ကြီး၏ အကြီးအကဲအဖြစ် ဆောင်ရွက်
နေခဲ့သည်။
- ၅။ အသက် ၈၉ နှစ်မှာ အယ်လဘတ်ရွိုက်ဇာသည် အာဖရိက၌
ဆေးရုံကြီး တစ်ရုံကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ
လျက် ရှိသည်။
- ၆။ အသက် ၈၉ နှစ်မှာ မေရီဘောကာအက်ဒီသည် ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းကြီးတစ်ခုကို ဦးဆောင်ကွပ်ကဲ
လျက် ရှိသည်။
- ၇။ အသက် ၉၁ နှစ်မှာ အိမွန်ဒီဗလဲရာသည် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ
သမ္မတအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
- ၈။ အသက် ၉၂ နှစ်မှာ စာရေးဆရာကြီး ဂျော့ချ်ဘားနဒ်ရှော
သည် Farfetched Fables ပြဇာတ်
ကို ရေးသားခဲ့သည်။

နှလုံးသားအာဟာရ ၇၉

- ၉။ အသက် ၉၄ နှစ်မှာ တွေးခေါ်ရှင်ကြီး ဘာထရန် ရပ်ဆယ်
သည် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကိစ္စများကို
တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။
- ၁၀။ အသက် ၁၀၀ မှာ ဘွားဘွားမိုးဇက်သည် ပန်းချီကားများ
ရေးဆွဲလျက်ရှိသည်။

မေတ္တာစာလေးများ

အသက် ရှစ်နှစ်သာရှိသေးသည့် အင်ဒီဗရင်(မ)နာလေး ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ဆေးရုံတက်ရသည့်အခါ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းများ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုမောင်နှမများ အိမ်နီးနားချင်းများထံမှ ကျန်းမာစေကြောင်း ဆုတောင်းသည့်စာတွေ ပို့စကတ်တွေ တစ်ပြုံကြီး ရသည်။ သည်ဟာတွေကို အခန်းနံရံမှာတချို့၊ အမှတ်တရလေးတွေ သိမ်းဆည်းသည့် ဗလာစာအုပ်ထဲမှာတချို့ သူကပ်သည်။ ပြီး အခေါက်ခေါက် အခါခါ သူပြန်လှန်ဖတ်ရှုနေတတ်သည်။

ရှိကာရှိရှိ အဲသည်ဆေးရုံမှ သူဆင်းရသည့်အခါ၌မူ သူ့ထံ စာတွေ ရောက်မလာတော့။

နေ့စဉ် အိမ်က စာတိုက်ပုံးမှာ သူဖွင့်ဖောက်၍ရသည့် စာတစ်စောင်တလေများ ရောက်နေလေမလား သူ့သွား

သွားရှာသည်။ အိမ်ပေါက်စေ့ပို့သည့် ကြော်ငြာစာပင် သူ မချန်ချင်။ သည်ဟာမြင်ရတော့ မိခင်ခမျာ ရင်နှင့် အောင် ခံစားရသည်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ ရုတ်တရက် သူတစ်ခုသွားတွေ့ မိသည်။ အင်ဒီ၏ ဘဝအတွက် သူ ဖန်တီးပေးနိုင်စွမ်း မရှိသော အရာတွေ များစွာရှိသည်။ ဓာတ်ရောင်ခြည်ထိုး ပေးတာ၊ ဆေးဝါးများဖြင့် ကုသပေးတာ၊ ရောဂါ သက် သာ ပျောက်ကင်းအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတာ၊ ...စတာ စတာတွေ သူ မတတ်နိုင်။ သို့သော် သူစိမ့်ဖန်တီးပေးနိုင် သော အရာတစ်ခုရှိသည်။ အဲဒါက စာပို့တိုက်မှ စာတွေ ရောက်ရှိလာစေဖို့။

အဲသည်အချိန်မှ စတင်ကာ အင်ဒီထံ စာတွေသူရေး သည်။ စာအောက်ခြေ၌ ‘သင်၏ လျှို့ဝှက်သောသူငယ် ချင်း’ဟူ၍ ပီပီသသ ရေးထိုးသည်။

သူ့ကို အားပေးသည့်အမျိုးအမည်မသိသောအဲသည် စာတွေ ရရှိသည့်အခါ အင်ဒီ အရမ်းဝမ်းသာအားတက် သည်။

တစ်နေ့ နေ့လယ် ထမင်းစားခန်းစားပွဲမှာ ထိုင်ကာ အင်ဒီပန်းချီပုံတွေ ရေးဆွဲနေသည်။ သူက အမေအတွက် ရုပ်ပုံကားလေးတွေ ရေးဆွဲပေးတတ်သည်။ အမေ စောင့် ကြည့်နေတာ မြင်တော့ သူက ဆိုသည်။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ဒါက သပ်သပ်၊ မေမေအတွက် မဟုတ်ဘူး၊” သူက ပုံဆွဲစက္ကူကို အလိပ်ကလေး ဖြစ် အောင် လိပ်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ပြီး၊ “ဒါ ကျွန်တော့် လျှို့ဝှက်သူငယ်ချင်းအတွက်”ဟု ဆို လိုက်သည်။

အဲသည်ညမှာ အင်ဒီကို အိပ်ရာထဲ နေရာချထားပေး ပြီးသည့်နောက် လင်ဒါက သားလေး၏ ပန်းချီကားစက္ကူ လိပ်ကို ဖြည့်ကြည့်သည်။ စာရွက်၏ ထောင့်နားလေး မှာ အင်ဒီစာလေးတစ်ကြောင်း ရေးထားသည်။ စာက၊ “P.S. မေမေကို သားချစ်တယ်၊” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အင်ဒီနှင့် သူ၏လျှို့ဝှက်သော သူငယ်ချင်းကြားမှာ စာအဆက်အသွယ်က အင်ဒီကွယ်လွန်သည့် ၁၉၈၄ ခုနှစ် အထိ မပြတ်ရှိနေခဲ့သည်။ အင်ဒီရော သူ့မိခင်ပါ သူတို့ ၏ ကစားနည်းလေးအကြောင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မရှိခဲ့ကြ။

အင်ဒီ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သူ၏သီးသန့်ခန်းလေး ထဲ ရှင်းလင်းစဉ် လိပ်စာစာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ထွက် လာသည်။ သည်စာအုပ်၌ ကင်ဆာရောဂါသည်ကလေး ငယ်များ၏ နွေရာသီခန်းတွင် အင်ဒီ သိကျွမ်းခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းများ၏ အမည်များလင်ဒါ တွေ့ရသည်။ သည် တွင်ပင် စိတ်ကူးတစ်ခု သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

အဲသည်ကလေးတစ်ယောက်စီထံ သူစာတိုလေး တစ်စောင်စီ ရေးပို့ရာ မကြာမီပင် သူတို့ထံမှ ပြန်ကြား စာများ ရရှိလာသည်။

“စာရေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်အသက်ရှင်နေသေးတဲ့အကြောင်း သိတဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး ထင်နေတာ၊” ဟူ၍ ကလေးတစ်ယောက်က ပြန်ရေးသည်။

နောက်ပိုင်း ဆယ်နှစ်လုံးလုံးပင် လင်ဒါက ကင်ဆာ ရောဂါနှင့် အခြားဝေဒနာသည် ကလေးငယ်များထံ စာတွေ ဆက်လက်ရေးသားနေခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အီလီနွိုင်းပြည်နယ် လွန်ဘာဒ်မြို့တွင် အခြေစိုက်လျက် “မေတ္တာစာအဖွဲ့” အမည်ဖြင့် စေတနာရှင် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ထူထောင်သည်။ စေတနာရှင်များ၏ လှူဒါန်းငွေများအပေါ် အားကိုးပြုရသည့် သင့်တင့်သော ရန်ပုံငွေဖြင့် မေတ္တာစာအဖွဲ့သည် ကလေးငယ်များထံ လစဉ် ပို့စကတ်နှင့် စာအိတ်စာထုပ်ပေါင်း ၇၀၀၀ ခန့် အပြင်၊ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ကစားစရာနှင့် စားစရာ ထုပ်ပေါင်း ၁၁၀၀ မျှကိုပါ ပေးပို့လျက်ရှိသည်။

သည်ကိန်းဂဏန်းများက တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ်တိုးတက်လျက် ရှိနေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဆက်ပြီးပို့နေရမှာပဲ၊ သူတို့ကို မေ့မထားတဲ့အကြောင်း ဒီကလေးတွေ သိစေဖို့လိုတယ်၊ ကျွန်မတို့ ပေးနိုင်သမျှ မေတ္တာနဲ့ အားပေးကူညီမှုတွေ သူတို့ဆီ ပို့ပေးကြရလိမ့်မယ်၊” လင်ဒါက အားတက်သရော ပြောဆိုသည်။ “ကျွန်မကတော့ ဘယ်ကလေးတစ်ယောက်မှ ရပ်ပြီး စာမျှော်နေရတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊”

သည်စကားကို ဆိုစဉ် သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်စတွေ ဝေ့၍နေလေသည်။

[မူရင်း။ ။ Kevin Lumsdon ၏
Love Letters]

မေတ္တာအနန္တဖြင့်လည်း ကယ်တင်၍ မရနိုင်သော

ကြေကွဲပက်လက် ဖြစ်ရခြင်းက ကျွန်တော့်စိတ်ကို
အပြင်းအထန် နှိပ်စက်၍ နေသည်။

ကျွန်တော်က စာရင်းဇယားထဲက အချက်အလက်
တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သွားပြီ။

သည်နေရာရောက်စက ကျွန်တော်အလွန်အားငယ်
သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများသာ ကျွန်တော့်စိတ်
တွင် ကြီးစိုးလျက် ရှိသည်။ သည်နေရာမှာ ကြင်နာမှု
သနားကရုဏာသက်မှုများ တွေ့ရလေမလား ကျွန်တော်
မျှော်လင့်တောင့်တမိခဲ့သည်။

သို့သော် အကြင်နာကရုဏာ တစိုးတစိမျှ ကျွန်တော်
မတွေ့ခဲ့ရ။ ကျွန်တော့်နည်းတူ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်
နေသည့် အခြား လူထောင်ပေါင်း များစွာကို၏ ရုပ်

အလောင်းများကိုသာ ကျွန်တော်တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို နံပါတ်တစ်ခု တပ်ပေးပြီး မျိုးတူစုစာရင်းတစ်ခု အောက်မှာ ထည့်သွင်းလိုက်ကြသည်။ စာရင်းခေါင်းစဉ်က “ယာဉ်တိုက်မှုဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရသူများ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကွယ်လွန်သည့်နေ့က သာမန် ကျောင်းတက်ရသည့် နေ့တစ်နေ့ပဲ ဖြစ်သည်။ အဲသည်နေ့က ဘတ်စကားနှင့် ကျောင်းသွားမိခဲ့လျှင် မည်မျှကောင်းလေမည်နည်း။ ကျွန်တော် နောင်တကြီးစွာ ရမိပါသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ဘတ်စကားကို ကျွန်တော် တူးတူးခါးခါး ငြင်းခဲ့သည်။ ကားမောင်းခွင့် ရဖို့ အမေ့ဆီမှာ ဘယ်လိုပတ်ချွန်ပဲချွေတွေ ပြောပြီး တောင်းခဲ့သည်ဆိုတာ ပြန်အမှတ်ရနေသည်။ “ဒီတစ်ခါ အထူးအခွင့်အရေး” “သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ကားမောင်းကြတာ၊” စသဖြင့် ကျွန်တော် အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေ ပြပြီး ပြောခဲ့သည်။

နေ့လယ် ၂ နာရီ ၅၀ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးတော့ စာအုပ်တွေကို ဗီရိုငယ်ထဲ အပြေးအလွှားထည့်သည်။ နက်ဖြန်မနက်အထိ အားပြီဆိုပြီး ကားရပ်သည့်နေရာဆီ စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွစွာ ကျွန်တော် ပြေးသွားသည်။ ကားကို ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ မောင်းရမည်။ ဘယ်

သူ့စကားမှ နားထောင်စရာ မလို၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ဆန္ဒအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်၍ရပြီ။

ယာဉ်တိုက်မှု ဘယ်လိုဖြစ်ပွားသွားသလဲဟူသည်က အထူးပြောနေစရာမလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော် မိုက်မိုက်မဲမဲ ထင်တိုင်းကြံခဲ့သည်ပဲ ဖြစ်သည်။ ကားကို အရမ်းကြီး မြန်အောင် မောင်းသည်။ ကတ်ကတ်သတ်သတ်တွေကို မရအရ ကျော်သည်ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်က လွတ်လပ်ခြင်း အရသာကို ပျော်ပျော်ကြီးခံစားနေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ခု ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်က အဘွားကြီးတစ်ယောက် မောင်းသည့်ကား အရမ်းနှေးလွန်းနေသည်ဟု ကျွန်တော်ကျော်တက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားချင်းတိုက်မိသည့်အသံ ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရပြီး ကားက တအားဆောင့်ခါသွားသည်။ မှန်စသံစတွေ အနှံ့အပြားလွင့်စဉ်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အတွင်းအပြင် လှန်ပစ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်အော်သံကို ကျွန်တော် စူးစူးဝါးဝါး ကြားလိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်နိုးလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က အလွန်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရဲအရာရှိတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အပေါ်က စီးမိုး၍ ရပ်နေသည်။ ဆရာဝန်တစ်

ယောက် ကျွန်တော်မြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်က လုံးဝ အဖတ်ဆည်မရအောင် စုတ်ပြတ်သတ်လျက်ရှိပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေဖုံးနေသည်။ မှန်ကွဲစအချွန်အတက်တွေ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားက ထိုးထွက်နေသည်။ အံ့ဩစရာ၊ ကျွန်တော် ဘာမျှမခံစားရပါ။

ဟေ့၊ အဲဒီပိတ်စကြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် မအုပ်ပါနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော် မသေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အသက် ၁၇ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီညတောင် ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားသေးတယ်။ ရှေ့ကို ပျော်ပျော် ပါးပါး နေသွားစရာ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်နေတောင်မှ မနေရသေးဘူး၊ သေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။

မရပါ။ အဲသည်နောက်မှာ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို အံ့ဆွဲရှည်ကြီးတစ်ခုထဲ ထည့်ကြသည်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေ ကျွန်တော်ဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင် လာကြည့်ပေးကြသည်။ သူတို့က ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုသည်လို လာကြည့်ရတာလဲ။ အမေဘဝမှာ အဆိုးဝါးအရက်စက်ဆုံး အရာနဲ့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့အချိန် အမေမျက်လုံးတွေကို ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ခိုင်းနေတာလဲ။ ကျွန်တော့်အဖေက ချက်ချင်း အဆမတန် အိုစာသွား

သည်။ သူက တာဝန်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြောနေသည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့သားပါ” တဲ့။

အသုဘအခမ်းအနားက ချောက်ချားစရာကြီး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးတွေ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး တွေ့ရသည်။ ခေါင်းတလားနား သူတို့ရောက်လာကာ ကျွန်တော်မြင်ဖူးသမျှ ဝမ်းအနည်းအကြေကွဲဆုံး မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တချို့ ငိုကြသည်။ တချို့ ကောင်မလေးတွေ ကျွန်တော့် လက်ကို ထိကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်ရှိုက်ငိုကာ ထွက်သွားကြသည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ယောက်ယောက် ကျွန်တော့်ကို နှိုးစမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီအထဲက ထွက်ပါရစေ။ အမေနဲ့ အဖေ ဒီလောက်ဒုက္ခဆင်းရဲ ခံစားနေရတာ ကျွန်တော် မကြည့်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်အဘိုးအဘွားတွေ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်လို့ ကိုယ့်ခြေထောက်တောင် ကိုယ်မသယ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ကြည့်ရတာလည်း မင်သက်မိနေတဲ့လူတွေလို ဘေးဘီလည်း ဘာမှမသိကြတဲ့ ပုံမျိုးတွေပါလား။ စက်ရုပ်ကြီးတွေလို အသက်မရှိတဲ့မျက်နှာတွေနဲ့ ရွှေ့လျားနေကြတယ်။ လူတိုင်း ဒီပုံချည်းပါပဲ။ ဘယ်သူမှ ဒါကို မယုံနိုင်ကြဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မယုံပါဘူး။

၉၂ မေမြင့်

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မြေကြီးထဲ မမြှုပ်ကြပါနဲ့။ ကျွန်တော် မသေပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် အများကြီး လှုပ်ရှားရှင်သန်ရဦးမှာ။ ကျွန်တော် ပြေးချင်လွှားချင်ရယ်မောချင်သေးတယ်။ သီချင်းတွေ ဆိုချင်ကချင်သေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မြေကြီးထဲ မထည့်ကြပါနဲ့ဗျာ။

ဘုရားသခင်ကို ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို နောက်တစ်ကြိမ်လေးပဲ ခွင့်ပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော် နောက်ကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ သတိအထားဆုံး ကားမောင်းသမား ဖြစ်ရပါစေမယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ကြိမ်လေးပဲ ထပ်ပေးပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အသက် ၁၇ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ။

[မူရင်း:။ ။ John Berrio ၏
Dead at 17]

ဘယ်လောက်ချမ်းသာရင် ငိမ်နဲ့နေနိုင်မလဲ

ဇိမ်ခံရွက်သင်္ဘောနှင့် အပန်းဖြေခရီး ထွက်လာသည့် ရောမ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်က ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်နေရာတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း တံငါသည် တစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည်။

တံငါက လှေနံဘေးမှာ အေးအေးဆေးဆေး လှဲကာ ဆေးတံကို ခဲ၍နေသည်။

သူ့ပုံစံကို ကြည့်ကာ သူဌေးကြီး စိတ်ပျက်သွားပြီး ကရုဏာဒေါသောနှင့် မေးသည်။ “မင်း ဘာလို့ ငါးဖမ်းမထွက်ဘဲ ဒီမှာ ထိုင်နေတာလဲ။”

“မနက်အစောကြီးကတည်းကပဲ တစ်နေ့စာဖမ်းလို့ ရပြီးပြီဗျာ။” တံငါက ဖြေသည်။

“ဟ၊ ဒါဆို နောက်ထပ်မဖမ်းတော့ဘူးလား၊”

“ဖမ်းပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊”

၉၄ ဖေမြင့်

“ထပ်ဖမ်းတော့ ရောင်းစားရင် ပိုက်ဆံပိုရမှာပေါ့ကွ၊ ပိုက်ဆံ များများရရင် မင်းလေ့မှာ စက်တပ်လို့ ရမယ်၊ စက်နဲ့ဆိုရင် ပင်လယ်ထဲ အဝေးကြီး ထွက်နိုင်မယ်၊ အဲဒီ မှာ ငါးပိုရမယ်၊ အဲဒါတွေရောင်းပြီး ပိုက်ဆံစုရင် မင်း နိုင်လွန်ပိုက် ဝယ်နိုင်မယ်၊ နိုင်လွန်ပိုက်နဲ့ ဖမ်းတော့ ငါး ပိုရမယ်၊ ငွေပိုရမယ်၊ လှေတစ်စီးက နှစ်စီး ဖြစ်လာမယ်၊ ဒီထက် အမြောက်အမြားလဲ ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ အဲဒီခါ မင်း ငါ့လိုသူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွ၊” သူဌေး ကြီးက ကြီးပွားရေးလမ်းကြောင်းကို တွက်ပြသည်။

“အဲဒီခါကျတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။”

“အဲဒီခါ မင်းငါ့လို အေးအေးဆေးဆေး ဖိမ်နဲ့နေနိုင် မှာပေါ့ကွ၊”

“ဩ၊ ကျွန်တော် အခုကော ဘာလုပ်နေတယ် ထင် လို့လဲ။”

[မူရင်း။ ။ Anthony DeMello ၏
How Much Is Enough]

ကွတ်ကီသုခိး

တစ်ည လေဆိပ်တစ်ခုမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လေယာဉ်စောင့်နေသည်။ သူမီးရမည့်လေယာဉ်က နာရီ ပေါင်းများစွာကြာအောင် စောင့်ရဦးမည်။ လေဆိပ်က ဆိုင်မှာ သူ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှာသည်။ ပြီး ကွတ်ကီတစ် ထုပ် ဝယ်ကာ တစ်နေရာမှာ ကျောက်ချထိုင်နေလိုက် သည်။

စာအုပ်ကို သဲသဲမဲမဲဖတ်နေရင်းက သူတစ်ခုသတိ ထားမိလာသည်။ ကြည့်စမ်း။ သူမနံ့ဘေးက လူသည် အတင့်ရဲလှချည်လား။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိနေ သည့် ကွတ်ကီထုပ်ထဲက ကွတ်ကီတွေတစ်ခုလား နှစ်ခု လား နှိုက်ယူသည်။ ပြောမနေချင်သည်နှင့် သည်ကိစ္စ ကို သူ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

အမျိုးသမီး စာဆက်ဖတ်သည်။ ကွတ်ကီကိုလည်း မြို့သည်။ မကြာခဏ နာရီကိုလည်း ကြည့်ရသည်။ အတင့် ရဲလှသည့် ကွတ်ကီသူခိုးကြောင့် သူ့အထုပ်ထဲရှိ မုန့်က လျော့သထက် လျော့လာသည်။ နာရီစက် တချက် ချက်ရွှေသည်နှင့်အမျှ သူ့စိတ်ကလည်း တိုသထက်တို လာသည်။ “အင်း၊ ငါလို သိပ်သဘောကောင်းတဲ့သူမို့ သာပေါ့၊ နို့မို့ မျက်ခွက်ကို ပစ်ထိုးမိမှာ၊” သူ့စိတ်ထဲက ကျိတ်ရေရွတ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေနေ၊ ဟိုလူကတော့ ကွတ်ကီ တစ်ခု ကိုယ်နှိုက်လျှင် သူလည်း တစ်ခုနှိုက်သည်။ အထုပ် ထဲတစ်ခုတည်း ကျန်သည့်အခါ ဒီလူဘာလုပ်မလဲ အမျိုး သမီးစောင့်ကြည့်သည်။ ကြည့်စမ်း၊ မျက်နှာမှာ အပြုံးစ နှင့်၊ ခပ်ဟက်ဟက် တစ်ချက်ရယ်လျက် သူက နောက် ဆုံး ကွတ်ကီကို ယူကာ နှစ်ပိုင်းပိုင်းသည်။

ပြီး၊ အမျိုးသမီးကို တစ်ပိုင်းပေးပြီး၊ ကျန်သည့်တစ် ပိုင်း သူ စားသည်။ အမျိုးသမီး သူပေးသည့်တစ်ပိုင်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး စဉ်းစားသည်။ “ကြည့်စမ်းပါဦးတော့၊ ဒီလူက ရဲတင်းရဲမက ရိုင်းလဲ ရိုင်းသေးတယ်၊ ကျေးဇူး တင်တဲ့ အမူအရာတောင် တစ်စက်ကလေးမှ ပြဖော်မရ ဘူး၊”

အမျိုးသမီးစိတ်မှာ သည်လောက် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ

အခဲရခက်တာမျိုး တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးခဲ့။ လေယာဉ် ခရီး စဉ် ခေါ်ပြီဆိုတော့မှ လွတ်ပြီကျွတ်ပြီဟု စိတ်ထဲ အများ ကြီး ပေါ့သွားပြီး သက်ပြင်းချသည်။ သူများကွတ်ကီ နှိုက်စားပြီး ကျေးဇူးတင်စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောသည့် အဲသည်လူကို တစ်ချက်မျှပင် လှည့်ကြည့်မနေဘဲ ကိုယ့် အိတ်တွေ ဆွဲပြီး လေယာဉ်ထွက်မည့် ဂိတ်ဆီ သူ ထွက် လာခဲ့သည်။

လေယာဉ်ပေါ် ရောက်သည်။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက် ပြီး ပြီးခါနီးစာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်ရန် အိတ်ထဲနှိုက်သည်။ အဲသည်အခါကျမှ သူ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ကာ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ သူ ဝယ်လာသည့် ကွတ်ကီ ထုပ်က သူ့ဆီမှာပဲ ရှိနေသည်။

“ငါ့အထုပ် ဒီမှာဆိုရင်၊ ဟိုဟာက သူ့အထုပ်ပေါ့၊” အမျိုးသမီး အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ “သူ ငါ့ကို စားပါစေလို့ ပေးနေတာကိုး၊” ဟိုလူ့ကို သူ့အကြီး အကျယ် အားနာသွားသည်။ ခုမှတော့ တောင်းပန်ဖို့ လည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ သူမ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားမိသည်။ ခုတော့ သူမသာလျှင် ရိုင်းသော သူ၊ သူမသာလျှင် သူတစ်ပါးမုန့်ကိုနှိုက်စားသူ၊ ကွတ်ကီသူခိုး။

[မူရင်း။ ။ Valerie Cox ၏

The Cookie Thief]

ဘီလီအတွက် စံပြပုဂ္ဂိုလ်

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်တော် ဆေးကြောသန့်စင်ကာ မွေးခန်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်နေခိုက် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သားဖွားမိယပ်ဆရာဝန်က ကျွန်ုပ်တို့အနေအထားကို ရှင်းပြနေသည်။ အမြွှာပူး သားဦးကိုယ်ဝန်ဖြစ်ဦး ပုံမှန်ထက် သုံးလစော၍ မွေးတော့မည့်အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။ သည့်ထက်လရင့်သည်အထိ ထိန်းထားနိုင်ရန် နည်းမျိုးစုံ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့။

မွေးခန်းထဲ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ ဖခင်လောင်းက မွေးဖွားခါနီး ဇနီးသည်ကို အားပေးပေးမနေတာတွေ ရသည်။

သားဖွားဆရာဝန်က ထူးခြားသော မျက်နှာအမူအရာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ကမ်းပေး

သည်။ ဒါကို ဖခင်လုပ်သူလည်း မြင်လိုက်သည်။ လက်
သေးသေးလေး တစ်ဖက်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်အကြာမှာ ပထမအမြွှာကလေး
ထွက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ငိုသည်။ သို့သော်ကလေး
က သိသိသာသာကြီးပင် နေ့လမစေ့သည့် လက္ခဏာများ
ထင်ရှားနေသည်။

ကျွန်တော် ကလေးကို အလျင်အမြန် လှမ်းယူပြီး
ပုခက်ထဲ ထည့်သည်။ အောက်ဆီဂျင် ပေးသည်။ ပြီး
သူ့အနေအထားများကို စိစစ်သည်။ သူက ကြိုးစားပြီး
အသက်ရှူနေသည်။ သို့သော် သည်လောက်အစောကြီး
မွေးလာသည့် ကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် နေ့လမစေ့
အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်နေမှာမူချာပု ကျွန်တော်သေချာပေါက်
သိနေသည်။ သူကလေးကို သူ့နာပြုတစ်ဦးလက် အပ်ခဲ့
ပြီး ဒုတိယအမြွှာလေးကို လက်ခံရန် ပြန်လာသည်။ သူ
ကလေးကလည်း အသံညံ့နေအောင် ငိုနေသည်။ သူ့မှာ
သိသိသာသာမြင်နေရသည့် တစ်ခုတည်းသော ချို့ယွင်း
ချက်က လက်ဝဲဘက်လက် ပါမလာခြင်းပင်။

ကလေးများကို မွေးစသူငယ်ပြုစသည့်ဌာနသို့သယ်
ဆောင်ကြသည်။ ရင်ဘတ်တွေ ဓာတ်မှန်ရိုက်တော့နေ
လ မစေ့ အဆုတ်ရောဂါ အတော်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးရှိနေကြ

ကြောင်း အောက်ဆီဂျင် အများကြီးပေးထားဖို့လိုကြောင်း
တွေ့ရသည်။

သူတို့အတွက် လတ်တလော လိုအပ်တာတွေ စီမံ
ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးနောက် မိဘများဖြစ်သူ အာနီးဇနီးမောင်နှံ
နှင့် ကျွန်တော်စကားပြောရသည်။ နေ့လမစေ့မွေးသဖြင့်
အဆုတ်ရောဂါ ရှိနေကြောင်း၊ သည်ရောဂါကြောင့် မည်
သို့မည်ပုံ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း၊
ယခုမွေးစ ၄၈ နာရီကာလသည် အရေးကြီးကြောင်း၊ ရှေ့
အလားအလာကိုသည်ကာလအနေအထားများက အဆုံး
အဖြတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ရှင်းလင်းပြောပြ
သည်။

ပြီးတော့မှ ဒုတိယကလေးမှာ လက်ဝဲဘက်လက်
မပါလာသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍၊ မိခင်၏ သားအိမ်
တွင်း ကလေးငယ်ဖွံ့ဖြိုးဖြစ်ပေါ်စဉ် တစ်ပြိုင်နက်ဖွံ့ဖြိုး
သည့် ရေမြွှာမြေးစသည့်သန္ဓေသားကို ဝန်းရံထုပ်ပိုးထား
သော အမြွေးပါးများအား မတော်တဆ ဖောက်ထွက်မိပြီး
ရှားရှားပါးပါး တစ်ခါတစ်ရံ ယခုကဲ့သို့ ထိခိုက်မှုမျိုး ဖြစ်
သွားတတ်သည့်အကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ အာနီးမောင်နှံ
၏ တုံ့ပြန်ပုံက အံ့သြစရာကောင်းလှသည်။ ကလေးလေး
၏ ဆိုးဝါးသော အနေအထားများအတွက် စိတ်ဓာတ်
မကျ။ ကောင်းလာမည့်ဘက်ကိုသာ တွေးကာ နှစ်ဦးလုံး

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ရှိနေကြသည်။ တကယ်စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်လှသော ဇနီးမောင်နှံပင်။

မက်သယူးနှင့် ဂျီနာသန် အမြှာညီနောင်တို့ နောက် ဆက်တွဲ ရောဂါမျိုးစုံတွေ ခံစားကြရသည့် နောက်ပိုင်း ရက် ကာလများစွာအတွင်းလည်း မိဘနှစ်ပါး မေတ္တာ အကြင်နာကြီးမားစွာဖြင့် ဖေးမစောင့်ကြပ်နေခဲ့ကြသည်။

အမြှာညီနောင်က တဖြည်းဖြည်း ကျန်းမာရွှင်လန်း လာသည်။ သူတို့မှာ နေ့လမစေ့ မွေးခဲ့ခြင်း၏ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေကင်းစင်ကာ အဆုတ်နှင့်ဦးနှောက်မှာလည်း ရေရှည်စွဲမြဲမည့် ထိခိုက်ချွတ်ယွင်းမှုမျိုး မကျန်ရှိဘဲ အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူတို့မိသားစု တပျော်တပါး ဆေးရုံမှ ဆင်းသွားကြပုံကို မြင်ရသည်မှာ အလွန်ပင် ကြည်နူးဝမ်းမြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။

အာနီးမောင်နှံတို့ ကလေးများအတွက် အားကြီးမာန် တက် ဆက်၍ ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဦးစွာပထမ မက် သယူးလေးအတွက် လက်အတုတပ်ရန်ကိစ္စကို လေ့လာ မေးမြန်းကြသည်။ မစ္စစ်အာနီးက နေရာအနှံ့အပြား ဖုန်း ဆက်ကာ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဌာနတွေမှာ ဘယ်လို ပုံစံ လက်အတုမျိုးတွေ လုပ်ကိုင်ပေးနေသလဲ၊ ဘယ်အသက် အရွယ်မှာ ဘယ်ပုံစံမျိုးကို သုံးစွဲသင့်သလဲ စသည်များကို

မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ သက်ဆိုင်သည့် စာအုပ်စာတမ်း မှန်သမျှကိုလည်း လိုက်လံရှာဖွေ၍ ဖတ်ရှုသည်။ ပြီး သည်ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အတတ်ကျွမ်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များ ထံမှ အကူအညီ ရယူနိုင်ရန်အတွက် ကမ္ဘာ့အနှံ့အပြား သို့ပင် ဆက်သွယ်မေးမြန်းသည်။ သားငယ်အပေါ်ထား ရှိသည့် သူမ၏ မေတ္တာနှင့် သားအတွက် စွမ်းစွမ်း တမံ ဆောင်ရွက်ချက်များက ချီးကျူးလောက်စရာပင်။

နောက်နှစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ ကျွန်တော် အနောက် အလယ်ပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ သို့သော် မစ္စစ်အာနီး နှင့်ကား အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့။ မက်သယူးလေး၏ တိုးတက်လာသော အခြေအနေများအကြောင်းကို သူက အမြဲလှမ်း၍ သတင်းပို့နေခဲ့သည်။

နောက်ဆယ်နှစ်ခန့်အကြာ၌ ကလေးအထူးကု ဆေးရုံတစ်ခုတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် ဆင်းဒါး(စ်) ဇနီးမောင်နှံနှင့် ကျွန်တော် စတင်တွေ့ဆုံရပါသည်။ သူတို့ မောင်နှံက ကိုရီးယားမှ ခြောက်လရွယ် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ယူ၍ မွေးစားခါစ ဖြစ်သည်။ ကလေး ငယ် ဘီလီမှာ လက်ယာဘက်တံထောင်ဆစ်၌ ကျူးမာ အကျိတ်တစ်ခုကြောင့် ရောင်ရမ်းလျက်ရှိသည်။ သည် နေရာမှ အသားမျှင်ကို ယူ၍ စစ်ဆေးကြည့်သည့်အခါ ကင်ဆာအကျိတ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ကင်ဆာ

က အရိုးရောအဆစ်ပါ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိရာ တံထောင်ဆစ် အထက်ပိုင်းက ဖြတ်လိုက်မှသာ ရှင်းရှင်းကောင်းနိုင်မည့် အနေအထား ဖြစ်နေသည်။

သည်မှာတစ်ကြိမ် သားသမီးကို အလွန် ချစ်တတ် သလောက် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုလည်းရှိသည့် မိဘများနှင့် ကျွန်တော် တွေ့ဆုံရပြန်ပါသည်။ မဆိုင်းမတွပင် မစွစ် ဆင်းဒါးက လက်အတုတပ်ရေးကိစ္စကို စုံစမ်းမေးမြန်း သည်။ သည်ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချက်အလက်မျိုး စုံနေအောင် သိသော မစွစ်အာနီးကို ကျွန်တော်သိနေသည် ဖြစ်ရာ အလွယ်တကူပင် သူတို့ချင်း ဆက်သွယ်ပေးလိုက် သည်။ မိခင်နှစ်ဦး ဖုန်းနှင့်တစ်မျိုး စာနှင့်တစ်ဖုံ ဆက် သွယ်ကြသည်။

သည်ဆက်သွယ်မှုက မိသားစုနှစ်ခုလုံးအတွက်ပင် များစွာ အထောက်အကူပြုခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် မက်သယူးကလည်း ဘီလီလေး ထံ အားပေးစာတွေ မှန်မှန်ရေးပို့ကြောင်း ကျွန်တော် ကြားသိရသည်။ အဲသည်ချိန် မက်သယူးက ပညာရေး ရော အားကစားဘက်မှာပါ ထူးချွန်သောလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ အားကစားနည်းမျိုးစုံမှာ သူပါဝင်လှုပ်ရှား သည်။ ဘတ်စကက်ဘောနှင့် ဘောလုံးမှာ သူ အလွန်

တော်သည်။ သူက ဘီလီအား ဖိနပ်ကြီးချည်နည်း သစ် ပင်တက်နည်းမှအစ လူအများ၏ အကြည့်ကို တုံ့ပြန်ရင် ဆိုင်ပုံ နည်းလမ်းများအထိ သူ့ကိုယ်တွေ့ သင်ခန်းစာ အဖုံဖုံကို စာရေးပြီး လမ်းညွှန်သည်။ မက်သယူးက ဘီလီ အတွက် အလွန်အဖိုးတန်သော စံနမူနာပြပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ခုသော နွေရာသီမှာ အာနီးမိသားစု အလည် အပတ် ခရီးရှည်ကြီးထွက်ရင်း ကျွန်တော်တို့မြို့သို့ ခေတ္တ ဝင်ကြသည်။ သူတို့ရောက်ခိုက် ကျွန်တော်တို့ခြံထဲမှာ မိသားစုသုံးစု ပျော်ပွဲစားတစ်ခု ကျင်းပသည်။ အဲသည် တုန်းက ဘီလီက ၁၁ နှစ်၊ မက်သယူးက ၁၅ နှစ်။ မက် သယူးကို အားကျသော အကြည့်ဖြင့် ဘီလီလေး ကြည့် နေပုံမှာ မြင်ရသူရင်ထဲ ထိထိခိုက်ခိုက်ရှိလှသည်။ မက် သယူးက ဘတ်စကက်ဘောကို ကျင်လည်စွာကစားပြ သည်ကို ဘီလီက ဘေးမှနေ၍ မျက်တောင်မခတ် စိုက် ကြည့်နေသည်။ “သူတောင့် လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဒီ လောက် လုပ်နိုင်ရင်...” ဆိုသောအတွေးတွေ ဘီလီခေါင်း ထဲ ယှက်ဖြာကာ ကျေနပ်အားရနေမှာ သေချာသည်။

အဲသည်နေ့ ညနေ ပျော်ပွဲစား ထမင်းဝိုင်းမှာ ကျွန် တော်က သည်မိသားစုနှစ်ခုဆုံစည်းမိကြသည်မှာ အလွန် ဝမ်းမြောက်စရာကောင်းလှကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ဘီလီ

၁၀၆ ဖေပြင်

အဖို့ မက်သယူးနှင့်တွေ့ရသည်မှာ ကံထူးခြင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြမိသည်။

သည်အကြောင်း ပြောနေရင်းက ထမင်းခိုင်းမှာအတူ တွဲထိုင်နေကြသည့် ဘီလီနှင့် မက်သယူးတို့၏ မရှိသော လက်နှစ်ဖက်က ဘေးချင်းကပ် ဖြစ်နေတာကို အားလုံး သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။ သည်ဟာကို မြင်တော့ ဘီလီ ကာ အားလုံးကို လှည့်ကြည့်ကာ “ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် စဉ်နှစ်ယောက်ကို အရင်ဘဝကတည်းက တွဲပေးလိုက် တာ” ဟူ၍ ကောက်ကာငင်ကာ ဆိုလိုက်သည်။

သူ့စကားကြားတော့ အားလုံးရယ်မောမိကြသည်။ သို့သော် မျက်လုံးများမှာတော့ မျက်ရည်စတွေနှင့်။

[မူရင်း။ ။ James C. Brown, M.D. ၏

A Match Made in Heaven]

ပါကို၊ အိမ်အမြန် ပြန်လာပါ

စပိန်ပြည်က မြို့တစ်မြို့မှာ ဂျော့ချ်ဆိုတဲ့ လူတစ် ယောက် ရှိတယ်။ တစ်နေ့ အိမ်မှာ သူ့သား ‘ပါကို’နဲ့ ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ပြီး သူ့အတော်ဆူပူကြိမ်းမောင်း လိုက်မိတယ်။

နောက်နေ့မနက် အိပ်ရာထတော့ ပါကို ကိုမတွေ့ရ တော့ဘူး။ အိမ်က ထွက်ပြေးသွားပြီ။

ဂျော့ချ်စိတ်ထဲမှာ ငါမှားလေခြင်းလို့ အကြီးအကျယ် နောင်တရသွားတယ်။ ကြာကြာစဉ်းစားလေ သူ့အတွက် သူ့သားဟာ အရေးကြီးလေပဲ။ ဘယ်ဟာမှသားလောက် အရေးမကြီးဘူး။ ဒါကြောင့်၊ သူနဲ့ သူ့သားရဲ့ ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်စမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး၊ လူသွားလူလာ အလွန်များတဲ့ မြို့လယ်က စတိုးဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ကို

၁၀၈ ဖေမြင့်

သွားတယ်။ အဲဒီမှာ ကြော်ငြာစာကြီးတစ်ခု ချိတ်တယ်။
“ပါကို၊ အိမ်ပြန်လာပါ၊ သားကို ချစ်ပါတယ်၊ နက်ဖြန်
မနက် အဖေ့ကို ဒီမှာလာတွေ့ပါ။” လို့ ကြော်ငြာမှာ ရေး
ထားတယ်။

နောက်နေ့မနက် စတိုးဆိုင်ကို ဂျော့ချ် ရောက်တဲ့
အခါ ပါကိုဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ အိမ်ပြေးကလေးခုနစ်ယောက်
လောက် ဆိုင်မှာ စောင့်နေတာ တွေ့ရတယ်။ မိဘရဲ့
မေတ္တာနဲ့ ခေါ်တဲ့အသံကို တုံ့ပြန်ကြတာတွေလေ။ အား
လုံးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကြော်ငြာစာရေးတာ ငါ့အဖေဖြစ်မှာ
ပဲ၊ ငါ့အဖေ ငါ့ကို လက်ကမ်းကြိုနေမှာပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်
ချက်နဲ့ ပြေးလာခဲ့ကြတာလေ။

[မူရင်း။ ။ Alan Cohen ၏ Paco, Come Home]

အမေရယ် ဆရာမရယ်

ကလေးများအတွက် ကျွန်ုပ်တို့
ပေးနိုင်တာ နှစ်ခုရှိသည်။
တစ်ခုက အခြေတည်စရာ ရေသောက်မြစ်၊
နောက်တစ်ခုက မြင့်မြင့်မားမား ဖြန့်ကျက်
ပျံ့သန်းရန် တောင်ပံတစ်ခုဖြစ်သည်။
[ဟောဒင်း ကာတာ]

ကျွန်မ မေးစေ့ကို တင်းတင်းကိုင်ပြီး အော်ခေါ်လိုက်
သည့် အမေ့အသံကြောင့် ကျွန်မနီးလာသည်။ ကျွန်မကို
တစ်ခုခု အလေးအနက်ပြောချင်သည့်အခါတိုင်း မေးစေ့
ကို အမေသည်လို ကိုင်စမြဲ ဖြစ်သည်။ အချိန်က ည
သန်းခေါင်ကျော်နီးပါးလောက် ရှိမည်ထင်သည်။

အမေ့မျက်နှာထားက တင်းတင်း။ “မေရီ၊ ညည်း
အိမ်စာတွေ ဘယ်မှာလဲ၊” ကျွန်မကို မေးသည်။

အဲသည်တော့မှ ကျွန်မသတိရသည်။ ကျွန်မအိမ်စာတွေ မပြီးသေး။ အိမ်စာတွေ ပြီးလျှင် ထမင်းစားခန်းစားပွဲမှာ တင်ထားရမည်။ အဲဒါမှ အမေပြန်လာလျှင်ကြည့်နိုင်မည်။ အမေက အလုပ်သုံးခုလုပ်သူဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးအလုပ်ပြီး၍ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်မအိမ်စာတွေ သူစစ်ဆေးမြဲဖြစ်သည်။

“အမေ၊ သမီးအိပ်ပျော်သွားတယ်၊” ကျွန်မလေသံပျော့ပျော့နှင့် တောင်းပန်သည်။

“ဒါဖြင့် အခု အိပ်ရာက ထပြီးအောင် ဆက်လုပ်၊ ကျောင်းစာကို အမြဲ ပထမထား၊” သည်လို ပြောပြီးမှ ကျွန်မမေးစေ့ကို လွှတ်သည်။

ကျွန်မအိပ်ရာထဲက လူးလဲထကာ စာအုပ်တွေ စာရွက်တွေ လိုက်ရှာပြီး အိမ်စာတွေ လုပ်ရသည်။ အဲသည်လို လုပ်ရင်းက ကျွန်မရင်ထဲမှာ မကျေနပ်စိတ်တစ်ခုကို ကျိတ်၍ခံစားနေမိသည်။ အမေက ငါ့ကျမှဘာကြောင့် သည်လောက်အတင်းခိုင်းနေတာလဲ ဟူသည့်မကျေနပ်စိတ်။

သို့သော်၊ အမေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘာမှငြင်း၍ မရ။ သူပြောလျှင် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ဖို့ပဲ ရှိသည်။

ကျွန်မ အိမ်စာကို ပြီးအောင် လုပ်သည်။ အဲသည်နောက် အမေစစ်ဆေးရန် သွားပေးသည်။ အဲသည်ချိန်

အမေက လှုပ်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ကာ အိပ်ငိုက်၍နေပြီ။ မနက်နေမထွက်ခင်ကတည်းက စပြီး တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ရသည်ဖြစ်ရာ အမေခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေပြီ။

ငယ်စဉ်တုန်းက အမေသူနာပြုဆရာမ ဖြစ်ချင်ခဲ့ဖူးသည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော်အမေကလေးဘဝမှာပင် မိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ ဆဋ္ဌမတန်းမှာ အမေ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ အဲသည်က စတင်ကာ အမေအလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်မမှတ်မိသည့်အစောဆုံးအရွယ်တွင် ကျွန်မတို့မိသားစုဗာဂျီးနီးယားနယ် အယ်လတာဗီစတာမြို့မှာ အိမ်ကလေးတစ်လုံးနှင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဘန်ဂလို အိမ်ကလေး။ ခြံဝင်းကလေးနှင့် အတော်လှသည်။ အဖေက ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် လုပ်ကိုင်သည်။ အဲသည်တုန်းက ပျော်စရာကောင်းလှသည်။

နောက်တော့ အဖေနေမကောင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အမေနှင့်အတူ ရထားစီးကာ လင့်ချဘတ်မြို့ဆေးရုံမှာ ရှိသည့် အဖေ့ကို သွားသွားကြည့်ကြသည်။ အဖေအခြေအနေက ဆိုးသထက် ဆိုးလာသည်။ အိမ်အပြန်ရထားပေါ်မှာ အမေမျက်ရည်မကျအောင် ကြိုးစားပြီး ထိန်းနေတာ ကျွန်မတို့ မြင်ရသည်။

အဖေဆုံးသွားတော့ ကျန်းမာရေးအာမခံလည်း မရှိ

ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဆေးကုသခံတွေ ပေးနိုင်ရန်အတွက်အိမ်ကလေးကို ရောင်းလိုက်ရသည်။ အဲသည်နောက် ကျွန်မတို့မိသားစု လင့်ချဘတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ အမေက ကျွန်မရယ် ကျွန်မညီမ အင်န်ရယ်ကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်ထားနိုင်ရန်အတွက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများမှာ သန့်ရှင်းရေးအလုပ် လုပ်သည်။ သို့သော် အဲသည်က ဝင်ငွေနှင့် မလောက်သဖြင့် အိမ်သုံးအိမ်မှာ အိမ်ဖော်အလုပ်လုပ်ရသေးသည်။

ကျွန်မနှင့် အင်န် ကျောင်းသို့ ဖိနပ်မပါဘဲ သွားခဲ့ကြတာ ကျွန်မ အမှတ်ရသည်။ အဲသည်တုန်းက စက်တင်ဘာလ၊ ရာသီဥတု သာသာယာယာရှိသည့်အချိန်။ ဖိနပ်တွေက စီးမဖြစ်လောက်အောင် စုတ်ပြတ်နေပြီး၊ အသစ်ဝယ်ပေးဖို့လည်း အမေမှာ ပိုက်ဆံမရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ ဖိနပ်မစီးဘဲ ကျောင်းသွားကြသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကျွန်မတို့ကိုမြင်တော့ မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမျှမပြော။ နောက်တစ်နေ့ဆိုလျှင်တော့ ပြောလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မတို့ ထင်ကြသည်။ သို့သော် အဲသည်နေ့လည်း မပြော။ တတိယနေ့တွင်တော့ သူက ကျွန်မတို့ကို တံခါးဝမှာ စောင့်နေသည်။

“မင်းတို့ဘာလို့ ဖိနပ်မစီးတာလဲ” ဆရာကြီးက မေးသည်။

ကျွန်မတို့က အမေပိုက်ဆံမရှိလို့ ဖိနပ်ဝယ်မပေးနိုင်သေးသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလဲ မင်းတို့ အိမ်ပြန်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျောင်းကို ဖိနပ်မပါဘဲ တက်ဖို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးကွဲ့၊ မင်းတို့ အမေကို ပြောပြကြကွာ၊” ဟူ၍ သူက ဆိုလေသည်။

အင်န်က ကျွန်မလက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲမှာ ကျွန်မက နည်းနည်းပိုက်တာဆိုတော့ အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် မပြန်။ အနီးရှိ ပြောင်းခင်းတစ်ခုထဲမှာ သွားဆော့ကြရအောင်ဟု အစဖော်သည်။ ကျောင်းဆင်းချိန်လောက် ရောက်၍ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ကြသည့်အခါ အိမ်မှာ အမေက အဆင်သင့်စောင့်နေပြီ။ ခါတိုင်း အမေသည်အချိန် အိမ်ပြန်ရောက်သည်မဟုတ်။ အမေက အားလုံး သိနှင့်ပြီးပြီ။ မြို့ကလေး သေးသေး ဆိုတော့ သတင်းက အလွန်လျင်မြန်သည်။

အမေ အိမ်ရှေ့မှာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ ကျွန်မတို့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်သွားနေကြသလဲ သူမေးသည်။ အမေစိတ်မညစ်ရအောင် ကျွန်မ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှည့်ပြောဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ သည်မှာ အမေငိုပါလေတော့သည်။ “နင်တို့ ဒီနေ့ ကျောင်း

မှာမရှိဘူး၊ ငါသိတယ်” ဟုသူဆိုသည်။ အဲသည်နောက်မှာ ပညာတတ်ဖို့ ဘယ်လောက် အရေးကြီးသည့်အကြောင်း၊ ဆင်းရဲတာ ရှက်စရာမဟုတ်သည့်အကြောင်းတွေ သူပြောသည်။ “ဘယ်သူဘာဝတ်ထားသလဲဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ အဲဒီလူ ဘာလဲဆိုတာပဲ အရေးကြီးတယ်” သူဆိုသည်။ နောက်ရက်အနည်းငယ်အကြာ သူလုပ်ခရသည့်အခါတွင်တော့ တခြားအကြွေးတွေထားကာ ကျွန်မတို့ကို ဖိနှပ်ဝယ်ပေးသည်။

အမေမှာ ကျွန်မတို့နှင့် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်သည့်အချိန် နည်းပါးလှသည်ဖြစ်ရာ ရှားရှားပါးပါး နေရသည့် အခိုက်အတန့်လေးများကို ကျွန်မတို့ အလွန်မက်မောကြသည်။ အထူးသဖြင့်က ကျွန်မတို့သားအမိတွေ စာဖတ်ဝိုင်းဖွဲ့ကြသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ သည်အခါမျိုးတွင် ကျွန်မ အမေအိပ်ရာထဲ ဝင်ကာ ကျွန်မ ဖတ်ရမည့်အလှည့် ရောက်သည်အထိ အသင့်စောင့်စားနေတတ်သည်။ အမေပြီးပြီဆိုလျှင် ကျွန်မအလှည့်။ ကျွန်မပြီးတော့မှ ညီမတစ်ယောက်။

အမေနှင့် အဲသည်လိုနွေးနွေးထွေးထွေး နေရတာတွေလည်း ရှိပါသည်။ သို့သော် အမေက ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်လျှင် ပို၍ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်လုပ်တတ်တာကြောင့် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင်၊ အမေက ငါ့ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်း

မထင်၊ စိတ်တိုင်းမကျ၊ တခြားကလေးတွေလောက်လည်း မချစ်ဟူသောအစွဲကလေးရှိခဲ့သည်။ ကျွန်မညီမ မာရီယင်ဆိုလျှင် ကျွန်မမရဖူးသည့်အထူးအခွင့်အရေးတွေ အမြဲရသည်ဟု ကျွန်မမြင်သည်။ အမေ မာရီယင်ကို ကုတ်အင်္ကျီအသစ် ဝယ်ပေးပြီး ကျွန်မက အဟောင်းကြီးပဲ ဆက်ဝတ်ရသည့်အခါတုန်းက ကျွန်မ မနာလို ဖြစ်လိုက်ပုံကို ယခုထိ အမှတ်ရသည်။ မာရီယင်မှာ မိခင်ရင်း ကွယ်လွန်သဖြင့် အမေ မွေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ စောစောက အများကြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူမို့ သူ့ကို ကျွန်မထက်ပို၍ ဖြည့်ဆည်းပေးရန် လိုအပ်သည်ဟု အမေယူဆခဲ့သည်။

သို့သော်၊ အမေ ကျွန်မကို ပေးခဲ့သော လက်ဆောင်မွန် တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အဲဒါက စိတ်ချမ်းသာစွာ နေတတ်သည့် အလေ့အထပဲဖြစ်သည်။ အဲသည်စိတ်ဓာတ်အခံလေး ရှိနေခြင်းကြောင့်သာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ် မကောင်းလှသည့် ကျွန်မတို့ကမ္ဘာလေးသည် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာသက်သက် မဟုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုက စကားပြောရတာ ကျွန်မ နှစ်သက်တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အကျင့်လေးကိုတော့ ဆယ်တန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာပြသည့် ကျွန်မဆရာမ မစ္စဂျော်ဒန် သိပ်စိတ်မကောင်းဘဲ ရှိတတ်သည်။

ဆရာမက စည်းကမ်းကြီးလွန်းလှသည့်ဖြစ်ရာ သူ့

ကို ဘယ်သူမျှ မနှစ်သက်ကြ။ ဆရာမအရပ်က ငါးပေ
ငါးလက်မလောက် ရှိသည်။ သူက အလွန်ပိန်ပြီး ဆံပင်
ကိုလည်း နောက်ဘက် ဆွဲလှန်ထားလေ့ရှိရာ မျက်နှာက
ရှည်မျောမျောကြီး ဖြစ်ပြီး ကြည့်ရအတော်ဆိုးသည်။ စက်
ဝိုင်းခြမ်းပုံ စာကြည့်မျက်မှန်ကို သူ အမြဲတပ်လေ့ရှိပြီး၊
တစ်ခုခု သဘောမတွေ့တာရှိတိုင်း ခေါင်းကိုငုံကာမျက်
မှန်ပေါ်မှ ကျော်၍ လူကို စိန်းစိန်းကြည့်တတ်သည်။ သူ
သည်လိုကြည့်ပြီးဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ ကျောချမ်းသွားတတ်
တာ ထုံးစံဖြစ်၏ ။

တစ်နေ့ ဆရာမအတန်းတွင် ကျွန်မအကြီးအကျယ်
စကားကောင်းနေရာ ဆရာမစာသင်တာရပ်ပြီး ကျွန်မ
ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေတာပင် တော်တော်နှင့်မသိ
လိုက်။ “ကဲ၊ အမျိုးသမီး၊ ကျောင်းဆင်းရင် ကျုပ်ညည်း
နဲ့ တွေ့ချင်တယ်” ဆရာမက ဆိုသည်။

တွေ့သည့်အခါကျတော့ ဆရာမက သူစာသင်တာ
ဂရုစိုက်နားထောင်စေချင်၍ ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးမသွန်သင်
ပြီးနောက်၊ “အပြစ်ဒဏ်အနေနဲ့ စာလုံးတစ်ထောင်ပါတဲ့
စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ် ညည်းရေးရမယ်၊ ခေါင်းစဉ်က ပညာ
သင်ကြားရေးနှင့်၊ စီးပွားရေးအပေါ် ယင်း၏သက်ရောက်
မှု” ဟူ၍ ဆိုလိုက်သည်။

စာစီစာကုံးကို ကျွန်မ သတ်မှတ်ရက်မှာ ပြီးစီးခဲ့

သည်။ ကိုယ့်အရေးအသားကို ကိုယ်ယုံကြည်ထားသည်
ဖြစ်ရာ စာစီစာကုံးကောင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံရ
မှာ မုချဟူ၍လည်း ကိုယ့်ဘာသာ သေချာနေခဲ့သည်။ သို့
သော် နောက်တစ်နေ့အတန်းတွင် ဆရာမက ကျွန်မကို
ခေါ်ပြီး စာစီစာကုံးပြန်ပေးသည်။ “အဲဒါယူသွားပြီး ပြန်
ရေး၊ စာတစ်ပိုဒ်စီကို အစပျိုးဝါကျတစ်ကြောင်းစီနဲ့ ဖွင့်
ရမယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့၊” ဟူ၍ သူဆိုသည်။

ဒုတိယအကြိမ်မှာလည်း သူ ပြန်ပေးသည်။ သည်
အကြိမ်မှာတော့ သဒ္ဒါအမှားတွေ သူ ပြင်ပေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သည်လိုပဲ၊ တတိယအကြိမ်မှာ သတ်ပုံပြင်
သည်။ စတုတ္ထအကြိမ်မှာ ပုဒ်ကြီး ပုဒ်ကလေး စသည်
ဝါကျအဆစ်အပိုင်း အဖြတ်အတောက်တွေ ပြင်သည်။
ပဉ္စမအကြိမ်ကျတော့ လက်ရေးလက်သား သေသပ်
ကျနမှု မရှိ၍တဲ့။ ကြာတော့ ကျွန်မစိတ်ပျက်လာသည်။

ဆဋ္ဌမအကြိမ် စာတစ်ပုဒ်လုံးကို ကျွန်မ အချောပြန်
ရေးသည်။ မာဂျင်ကျယ်ကျယ်ချန်ကာ မင်ဖြင့် ကျကျနန
ကူးရေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ စာရွက်တွေ မြင်တော့
ဆရာမ မျက်မှန်ချွတ်ပြီး ပြုံးသည်။ သည်အကြိမ်ကျမှပဲ
စာစီစာကုံးကို ဆရာမ လက်ခံလေတော့သည်။

နောက်နှစ်လသုံးလခန့် ကြာပါလိမ့်မည်။ အတန်း
ထဲမှာ ကျွန်မစကားပြောနေတာ ဆရာမမိသွားပြန်သည်။

အတန်းသားတွေက တီးတိုးသတိပေးသည်။ “မေရီ၊ စကားပြောမနေနဲ့၊ ဆရာမကြည့်နေတယ်၊” ဟူ၍။ ကျွန်မ မော့ကြည့်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေသော ဆရာမမျက်နှာကို မြင်ရသည်။ “ဆရာမ ပြောနေတာ ကြားလိုက်ရဲ့လား မေရီ။”

“ကျွန်မ မကြားလိုက်ပါဘူး ဆရာမ”

ဆရာမက ဆက်ပြောသည်။ “မြို့လုံးကျွတ် စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲအကြောင်း ပြောနေတာ၊ အခုပြိုင်ပွဲဆုရတဲ့ သူတွေစာရင်း ထွက်လာပြီ၊” ဆိုပြီး ဆရာမ ခဏရပ်နေသည်။ ပြီးမှ၊ “မင်းတို့ကို ဆရာမဝမ်းသာစရာတစ်ခုအသိပေးဖို့ရှိတယ်၊ အဲဒီစာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲမှာ မေရီတတိယရတယ်၊ စာစီစာကုံးခေါင်းစဉ်က ပညာသင်ကြားရေးနှင့်၊ စီးပွားရေးအပေါ် ယင်း၏သက်ရောက်မှု” ဟူ၍ ကြေညာလိုက်လေသည်။

ကျွန်မ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အရမ်းလည်း ဝမ်းသာကာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆုတစ်ခုရရှိခြင်းပေတည်း။ နောက်တွင်၊ ဆရာမက ဆုထက် ကျွန်မရခဲ့သည့် သင်ခန်းစာက ပို၍တန်ဖိုးရှိကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ဆရာမ ကျေနပ်အောင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်ပြင်ဆင်ရေးသားပေးခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံက ကျွန်မအား နောင်

မိမိကိုယ်ကိုတိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် စည်းစနစ်တကျ ပျိုးထောင်တတ်သည့် အလေ့အကျင့်ကောင်းတစ်ခုစတင်ရရှိစေခဲ့ပြီဟု ဆိုပါသည်။ ဆရာမစကားကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲတွင် ထိခိုက်ကြည်နူးသွားသည်။ ကျွန်မအဖို့သည် လောက၌ အမေပြီးလျှင် ဆရာမပဲ ရှိသည်။ သူတို့စိတ်ကျေနပ်မှု ရရှိစေဖို့သည် ကျွန်မအတွက် အရေးအကြီးဆုံး။

ဆယ်တန်းအပြီးမှာ ကျွန်မတို့ တစ်တန်းလုံး အထွေထွေ အရည်အချင်းစစ်စာမေးပွဲ ဖြေရသည်။ သည်စာမေးပွဲမှာ ကျွန်မ ပဉ္စမရသည်။ ဆရာ ဆရာမတွေ အားလုံးပင် ကျွန်မအား ကောလိပ်ဆက်တက်ဖို့ အားတက်သရော တိုက်တွန်းကြတော့သည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စက ကျွန်မအတွက် အလှမ်းဝေးလွန်းလှသည်။ ကောလိပ်ကျောင်းစရိတ် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ပါ။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အများနည်းတူ လျှောက်လွှာတင်သည့်အခါ ကျွန်မအား ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ်ကောလိပ်က လက်ခံခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းဆင်းပွဲသည့် အမေလည်း အခမ်းအနားတက်ရောက်သည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုထဲမှာ အထက်တန်းကျောင်း ပြီးဆုံးအောင် နေဖူးတာ ကျွန်မ ပထမဆုံး ဆိုတော့ အမေအရမ်းဝမ်းသာဂုဏ်ယူသည်။ (နောက် တစ်

နှစ်တွင်တော့ ကျွန်မညီမ အဲဒီလည်း အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။) အဲသည်ညက အမေရှေ့ဘက်ပိုင်းမှာထိုင်နေတာဆိုတော့ ကျွန်မအောင်လက်မှတ်ယူသည့်အခါ အမေကို ကောင်းကောင်းလှမ်းမြင်ရသည်။ အမေမျက်လုံးတွေက မျက်ရည်စတွေကြားမှ ပြီး၍နေခဲ့သည်။

အဲသည်နေ့ည ဝမ်းသာကြည်နူးစရာများက သည်မျှ လောက်နှင့် မပြီးသေးပါ။ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားဘဲ ကျွန်မနာမည် ကြေညာနေတာ အံ့အားသင့်စွာ ကြားရသည်။ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တစ်ခုက ချီးမြှင့်သည့်ပညာသင်ဆု (စကောလားရှစ်) ကျွန်မ ရရှိကြောင်း ကြေညာနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကြေညာတာက တစ်ကြိမ်နှင့် မပြီးပါ။ နောက်ထပ်တခြားကျောင်းများက ကျွန်မအတွက် ချီးမြှင့်သည့် စကောလားရှစ်ဆုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်၍ ကြေညာသွားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ ကောလိပ် ကျောင်း တက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

သည်ဆုတွေအကြောင်း ကျွန်မကိုရော အမေကိုပါ ကျောင်းက လုံးဝကြိုတင်ပြောမထားခဲ့။ ကျွန်မ အချစ်ဆုံး ဆရာမ မစ္စဂျော်ဒန်ကတော့ ကြိုသိနေပုံရပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြီး၍ ကြည့်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ “ကဲ၊ တွေ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စည်းစနစ်ချပြီး လေ့ကျင့်

ပျိုးထောင်တဲ့အခါ ဘယ်လိုအကျိုးထူးတွေ ခံစားရတယ် ဆိုတာ အခုလက်ငင်းတွေ့နေရပြီ မဟုတ်လား၊” ဟု သူက ပြောကြားနေသယောင်ပင်။

နောက်ပိုင်း၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပညာ အဓိကဖြင့် ကောလိပ်ကျောင်းတက်စဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံးပင် စကောလားရှစ်ဆုတွေ ကျွန်မ ဆက်၍ ဆက်၍ ရရှိခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ကျောင်းစရိတ်အထောက်အကူ ရရန်အတွက် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသူဘဝ၌ ကျွန်မ အဝတ်အဆင်ရိုးလှသည့်အကြောင်း မှတ်ချက်ချသံတွေ ကြားရလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မအဝတ်အစားတွေကလည်း များသောအားဖြင့် အမေအကျတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် အမေကိုယ်တိုင် ချုပ်တာတွေပဲ ဖြစ်သည်ကိုး။ ကျွန်မကတော့ အမေပြောခဲ့ဖူးသည့်၊ “ဘယ်သူ ဘာဝတ်ထားသလဲ ဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ အဲဒီလူ ဘာလဲဆိုတာပဲ အရေးကြီးတယ်၊” ဆိုသောစကားကိုသာ လက်ကိုင်ထားနေခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် သူတစ်ပါး မမြင်ကွယ်ရာမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်၍ ငိုခဲ့ရသည့် အကြိမ်တွေ မနည်းလှ။ အဲသည်လို ငိုသည့်ကြားကလည်း ကျွန်မ၏ အခက်အခဲတွေ သည် ကျွန်မကို မြေတောင်မြှောက်ပေးနိုင်ရန်အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့် အမေဒုက္ခတွေ သောကတွေ

နှင့် နှိုင်းစာက ဘာမှမပြောပလောက်ဆိုတာ ကျွန်မ သိနေခဲ့သည်။

ဘွဲ့လွန်သင်တန်းတက်နေသည့်ကာလ၊ ကျောင်းမှာ တချို့သူငယ်ချင်းများက ခေတ်အဆက်ဆက်တည်ရှိခဲ့သည့် လူအချင်းချင်း အဆင့်ခွဲခြားဆက်ဆံမှုများကြောင့် မိမိတို့ အဘယ်မျှနှစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ဆိုတာတွေ တွက်ကာ အကြီးအကျယ် ဒေါသအာဃာတတွေ ပွားနေကြသည့် အချိန်၊ ကျွန်မက ဆရာမမစ္စဂျော်ဒန်၏ ကိုယ်ပိုင်စည်းကမ်းအတိုင်း ကျင့်ကြံနေထိုင်ရေး အဆုံးအမကို လိုက်နာကာ ကျောင်းစာကိုပဲ အာရုံစူးစိုက်ခဲ့သည်။ အလားတူ၊ အမေ့နမူနာအမေ့ဩဝါဒများကလည်း ကျွန်မကို အခက်အခဲတွေအတွက် စိတ်ဓာတ်ကျမနေအောင်၊ ဒေါသပွားရင်း အင်အားတွေ ကုန်ခန်းမနေအောင် ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ “ဒီမှာ မေရီအဲလစ်(စ)၊ အခုလက်ရှိ အနေအထားတွေကို ညည်းမကြိုက်ဘူးဆိုရင် ညည်းကြိုက်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်လာအောင် ပြောင်းလဲဖို့ ညည်းကြိုးစား၊ မအောင်မြင်ဘူး သူက မင်းကို အလဲထိုးလိုက်တယ် ဆိုရင်လဲ အဲဒီအတိုင်း ဆက်လှမ်းနေနဲ့၊ ပြန်ထ၊ အသစ်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစား၊” အမေ အဲသည်လိုတွေ ပြောလေ့ရှိခဲ့သည်။

အဲသည်ကာလများက စတင်ကာ အမေနှင့် မစ္စဂျော်ဒန်တို့ထံမှ ရခဲ့သည့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားများ သူတို့၏ နည်းနာများက ကျွန်မ အလက်ဇန္ဒြီးယားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆရာမအဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်ကရော၊ မကြာသေးမီကာလ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ပညာရေးအသင်းကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်စဉ်၌ပါ၊ ကျွန်မအတွက် မီးပြနှစ်ခုသဖွယ် ထိန်းကျောင်းလမ်းညွှန်မှုပြုခဲ့သည်။ အမေ၏ ဇွဲသတ္တိနှင့် မစ္စဂျော်ဒန်၏ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ စဉ်းစားတတ်သော ဉာဏ်တို့ကို အတုယူနိုင်ဖို့ ကျွန်မကြိုးစားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် လူလူချင်း ခွဲခြားဆက်ဆံခြင်းများနှင့် ဆရာ ဆရာမတို့၏ အရေးကိစ္စများအတွက် တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ ဆင်နွှဲရင်း အမေ၏ အလျှော့မပေးတတ်သော စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ပိုပြီးတန်ဖိုးထားတတ်လာခဲ့သည်။

သို့တစေ၊ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ကြာသည့်တိုင် ကျွန်မရင်ထဲမှာ တအုံနွေးနွေး မေးခွန်းတစ်ခုက ဆက်လက်တည်ရှိနေခဲ့သည်။

အမေ ကျွန်မထံ အလည်ရောက်ရှိနေသည့် တစ်ကြိမ်မှာတော့ အဲသည်ကိစ္စကို အစဖော်ပြစ်ခဲ့သည်။ အဲသည်နေ့က အိမ်မှာမိသားစုတွေ ဆုံကြသည်။ အားလုံးစားသောက်ပြီး၍ အမေနှင့် ကျွန်မ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ အတူ

ဆေးကြောနေကြစဉ် ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး အမေအား မေးသည်။

“အမေ၊ အမေက သမီးကျရင် တစ်ခါမှ အလိုမလိုက်ဘူး၊ တခြားလူတွေထက် အမြဲပိုပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆက်ဆံတယ်။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲဟင်၊”

အမေ ပန်းကန်တွေ သုတ်နေသည့် အဝတ်ကို ချကာ တွေ့ငေးသွားသည်။ သို့သော် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြော။

နောက်နေ့မနက် အမေနှင့် ကျွန်မ ပန်းခြံလေးထဲ လှမ်းမြင်ရသည့် နံနက်စာစားပွဲမှာ အတူထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ စကားတွေက ရောက်တတ်ရာရာ။ အဲသည်နောက် နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်စီ ကျွန်မ ထပ်ငှဲ့သည်။ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်ထိုင်နေကြပြီး ခဏကြာတော့ အမေက ကျွန်မမေးစေ့ကို သူ့ထုံးစံအတိုင်း တင်းတင်းလေး ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်မမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ စကားပြောသည်။

“မေရီအဲလစ်၊ ညည်းမနေ့က အမေ့ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို အဖြေပေးဖို့ အမေစဉ်းစားနေတာ၊ ဒီမှာသမီး၊ ညည်းက စွမ်းအားရှိသလောက် ခေါင်းသိပ်မာတဲ့သူ၊ ညည်းက သူများထက် ပါရမီပါလာတယ်၊ ညည်းမှာ သူများကို ပေးနိုင်မှာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ညည်းကျောင်းပညာတွေ တတ်နိုင်

သမျှ အများဆုံးသင်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ တခြားလူတွေ အများကြီးအတွက် ညည်း အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးဖို့ လိုတယ်။ အဲဒီလို အမေမြင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ညည်းကို သူများတွေထက်ပိုပြီး ဖိစိစီးစီး ပြောဆိုခဲ့ရတာ၊ အဲဒါ ညည်းမေးခွန်းအတွက် အမေ့အဖြေပဲ မေရီအဲလစ်” တဲ့။

အမေက ကျွန်မမေးစေ့ကို ဆက်၍ကိုင်ထားသည်။ အိမ်အတွင်းခန်းရှိ တိုင်ကပ်နာရီကြီးဆီမှ တချက်ချက် မြည်သံကို ကျွန်မ ကြားနေရသည်။ ကျွန်မ ခေါင်းကို အသာညိတ်သည့်အခါ အမေ လက်ကိုရုပ်သွားသည်။

“သမီး နားလည်ပါပြီမေမေ၊” ကျွန်မရင်ထဲမှ လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်မိပါသည်။

[မူရင်း။ ။ Mary Hatwood Futrell ၏

Mama and Miss Jordan]

အသည်းနုလုံးနဲ့ ရေးတဲ့ စာစီစာကုံး

စာရေးခုံပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲတင်ထားခဲ့သော ခိုပြာရောင်
ဆွယ်တာအင်္ကျီက တော်မီကလေး၏ ကစဉ့်ကလျား
စိတ်အနေအထားကို ထင်ဟပ်နေသည်။ ခုလေးတင်ပင်
သူက သူငယ်ချင်းတွေနောက်မှ လိုက်ပါသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။ ခဏကြာလျှင် သူ့မိဘတွေ ကျွန်မ၏ တတိယ
တန်း စာသင်ခန်းသို့ ရောက်လာကြတော့မည်။ တော်မီ
စာမလိုက်နိုင်တာ စည်းကမ်းပျက်တာတွေအတွက် ဆွေး
နွေးရန် ဖိတ်ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့လင်မယားက အတူတကွ မဟုတ်ကြ။ များ
မကြာမီကစ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကင်းကွာ
နေခဲ့ကြသည်။ ယခုကျန်မ နှစ်ယောက်လုံးကိုပင် တစ်
ပြိုင်နက် ဖိတ်ထားကြောင်း သူတို့မသိကြ။

တော်မီက တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။ ဟို

တုန်းက သူ့အလွန်ပျော်ခဲ့သည်။ အတန်းထဲမှာ စာသိပ်
တော်သည်။ ဆရာစကားလည်း နားထောင်သည်။ ယခု
တော်မီစာညွှတ်လာခြင်းသည် မိမိချစ်မြတ်နိုးသော မိဘ
နှစ်ပါး တကွတပြား ဖြစ်ကာ၊ မကြာမီ ကွာရှင်းပြတ်စဲ
တော့မည့် အနေအထားရောက်နေခြင်းအတွက် ရင်ကွဲ
ပက်လက်ဖြစ်ရရှာသော ကလေးတစ်ယောက်၏ တုံ့ပြန်
ချက် တစ်ရပ်သာဖြစ်ကြောင်း မိဘများ သဘောပေါက်
အောင် ကျွန်မပြောရတော့မည်။ ဘယ်သို့ပြောမည်နည်း။

တော်မီ၏ မိခင် ရောက်လာကာ ကျွန်မစားပွဲအနီး
နေရာချထားသည့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။
များမကြာမီပင် ဖခင်ရောက်လာသည်။ ဟုတ်ပြီ။ အနည်း
ဆုံး အချိန်နောက်မကျဘဲ ရောက်လာရလောက်အောင်
အထိတော့ သည်ကိစ္စအတွက် သူတို့ပူပူပင်ပင် ရှိကြသည်
ပဲ။

နှစ်ယောက် တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့အားသင့်သွားကြ
သည်။ မကျေမနပ်သည့် အကြည့်တွေ အပြန်အလှန်ဖြတ်
သန်းသွားသည်။ သည်နောက်တော့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် တမင်တကာ မသိကျိုးကျွန်ပြုနေလိုက်ကြ
သည်။

ကျွန်မ သူတို့ကို တော်မီ၏ ပြောင်းလဲလာသော အပြု
အမူများနှင့် ပညာရေးဘက်တွင် ကျဆင်းလာပုံများ အ

ကြောင်း အသေးစိတ်ပြောပြသည်။ သည်အချက်နှစ်ရပ်
ကို ဆက်စပ်ပြကာ သူတို့ကြောင့် ကလေးမှာ ဘယ်
လောက်အထိ နစ်နာနေရသည်ဆိုတာ ကွက်ကွက်ကွင်း
ကွင်း မြင်လာအောင် ဖော်ပြပေးနိုင်မည့် ထိမိသောစကား
လုံးများ ကျွန်မ အသည်းအသန် အပြေးအလွှားစဉ်းစား
သည်။ စကားလုံးကောင်းကောင်းက ရှာ၍မရ။ တော်မီ
ကပျစ်ကညစ် ရေးခြစ်ထားသည့် ကျောင်းသင်ခန်းစာ
အဖြေလွှာစာရွက်တစ်ခုခုကို ပြကြည့်လျှင်ကောင်းမည်
ဟု စိတ်ကူးရသည်။

သူ့စာရေးခုံထဲ လိုက်ရှာတော့ နောက်ဘက်ပိုင်းမှာ
ထိုးထည့်ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက် သွားတွေ့သည်။
အင်္ဂလိပ်စာ အဖြေလွှာ။ လုံးချေထားသည့် စာရွက်ကို
ဖြန့်ကြည့်တော့ မျက်ရည်စတွေ စွန်းပေနေတာ တွေ့ရ
သည်။ စာနှစ်မျက်နှာလုံး ရေးခြစ်ထားသော်လည်း အဖြေ
တွေမဟုတ်။ ဝါကျတစ်ခုတည်းကိုပဲ အထပ်ထပ် အပြန်
ပြန် ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

စာရွက်ကို ပိုစန့်သွားအောင် အသာအယာပွတ်သပ်
၍ ဖြန့်ပြီးနောက် တော်မီ၏ မိခင်ထံ ကျွန်မကမ်းပေးလိုက်
သည်။ သူ ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆို
ဘဲ ခင်ပွန်းသည်သို့ ပေးသည်။ ဖခင် မျက်နှာပျောက်
သွားသည်။ သည်နောက် သူ့မျက်နှာ ပျော့ပျောင်းလာ

၁၃၀ မေမြင့်

ပြီး အသော့ခြစ်ထားသော စာလုံးတွေကို တမေ့တမော
ကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မှ စာရွက်ကို သေသေချာချာခေါက်
ကာ သူ့အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ပြီးလျှင်၊ ဇနီးသည် ဆန့်
တန်းပေးထားသော လက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ အမျိုး
သမီးက မျက်ရည်စတွေကို သုတ်ကာ သူ့အား အပြုံးနှင့်
ကြည့်သည်။

ကျွန်မမျက်လုံးများမှာလည်း မျက်ရည်တွေ အိုင်၍
နေပါပြီ။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးလုံး သတိပြုမိကြပုံမပေါ်
ပါ။ ဇနီးသည် ကုတ်အင်္ကျီဝတ်တော့ ခင်ပွန်းသည်က
ကူညီပေးပြီး နှစ်ဦးအတူတကွ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဝါတာတာဗလာစာရွက်ပေါ်မှာ ရေးခြစ်ထားသည့်
ဝေါဟာရစကားလုံးများက မိသားစုဘဝ ပြန်၍သာယာ
လှပအောင် စုစည်းနှောင်ဖွဲ့ပေးခဲ့ပေပြီ။ ကြေကွဲနေသော
ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ပူပန်ဆင်းရဲသောနှလုံးသားမှ ပွင့်
အန်ကျလာသည့်လှိုက်လှဲပြင်းပြသော စကားလုံးများ...၊

“ဖေဖေ... မေမေ...ဖေဖေကို ချစ်တယ်... မေမေကို
ချစ်တယ်...ဖေဖေကို ချစ်တယ်...မေမေကို ချစ်တယ်...”

[မူရင်း။ ။ Jane Lindstrom ၏
Tommy's Essay]

မှန်

“ဒေါက်တာ ပါပါဒီရို.စ်၊ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာ
လဲဗျာ။”

ကျွန်တော် သည်မေးခွန်း မေးတော့ ထုံးစံအတိုင်း
ပရိသတ်က ရယ်ကြသည်။ တချို့က ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

ပါပါဒီရို.စ်က အခန်းထဲက လူတွေ ငြိမ်ကြဖို့ လက်
မြှောက် အချက်ပြလိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော့်ကို အတော်ကြာ
စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခင်ဗျား တကယ်အလေးအနက် မေး
တာလားဟူ၍ မျက်လုံးများနှင့် မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။
ကျွန်တော် တကယ်အလေးအနက်မေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်တော့်အကြည့်မှာ သူ မြင်သွားသည်။

“ခင်ဗျား မေးခွန်းကို ကျွန်တော်ဖြေမယ်” ဆိုပြီး
ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်သည်။
ပြီးလျှင် အဲသည်အထဲမှ မှန်လေးတစ်ချပ် နှိုက်ယူသည်။

မတ်စေအရွယ်လောက်ပဲ ရှိသည့် မှန်သေးသေးဝိုင်းဝိုင်း
လေး။

ပြီးတော့မှ သူ ပြောပြသည်။

“စစ်အတွင်းတုန်းက ကျွန်တော် ကလေးပေါ့ဗျာ၊
တော်တော်ငယ်တဲ့ ကလေးအရွယ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အင်
မတန် ဆင်းရဲပါတယ်။ နေတာကလဲ မြို့နဲ့ အလွန်ဝေးတဲ့
ရွာငယ်နေပုဒ်ပါ။ တစ်နေ့ လမ်းမှာ မှန်ကွဲတွေ ကျွန်
တော်သွားတွေ့တယ်။ ဂျာမန်မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး
အဲဒီနားမှာ မှောက်သွားတာ။

“ကျွန်တော် မှန်ကွဲတွေအားလုံး ကောက်ပြီး ပြန်
ဆက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဆက်လို့မရဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်
တော် အဲဒီအထဲက အကြီးဆုံးတစ်ခုကိုပဲ ယူထားလိုက်
တယ်။ ဒီဟာကို ခုလိုအဝိုင်းလေးဖြစ်အောင် ကျောက်တုံး
တစ်တုံးမှာ ကျွန်တော်သွေးတယ်၊ ပြီးတဲ့နောက် ကလေး
ဆိုတော့ အဲဒါလေးနဲ့ ဆော့နေတာပေါ့၊ ဆော့ရင်းနဲ့
တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ၊ ငါဟာ ဒီမှန်ကလေး
ကို အသုံးပြုပြီး နေရောင်ခြည် မကျရောက်နိုင်တဲ့ တွင်း
ခေါင်းထဲ ချောင်ကြားထဲ အမှောင်ခန်းတွေထဲကို အလင်း
ရောင် ပို့လွှတ်ပေးနိုင်ပါကလားလို့ တွေးမိပြီး သဘော
ကျလာတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ဘယ်နေရာဟာ အလင်း
ရောင် မရောက်နိုင်ဆုံး နေရာလဲ လိုက်ရှာပြီး အဲဒီကို

အလင်းရောင်ရောက်အောင် အမျိုးမျိုးကြိုးစားပြီး ပိုကြည့်
ရတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ပျော်စရာ ကစားနည်း
တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။

“ဒီမှန်ကလေးကို ကျွန်တော်ဆက်ပြီး သိမ်းထားခဲ့
တယ်။ နောက်ပိုင်း ကြီးပြင်းလာတဲ့ကာလမှာလဲပဲ အား
လပ်တဲ့အခါများမှာ ဒီမှန်လေး ထုတ်ပြီး အလင်းရောင်
ပို့တမ်း ကစားနေမိတတ်တယ်။ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်
လာတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့
ကျွန်တော် ဆော့ခဲ့တဲ့နည်းဟာ သာမန် ကလေးကစား
နည်းသက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဘဝမှာ ကျွန်တော်ဘာလုပ်
သင့်တယ်ဆိုတာကို ညွှန်ပြနေတဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုပဲလို့
ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်
တိုင်သည် အလင်းရောင် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်သည်
အလင်းရောင် စတင်ထွက်ပေါ်ရာဌာန မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ
ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သစ္စာတရား၊ စာနာ နား
လည်မှုနဲ့ အသိဉာဏ်ပညာစတဲ့ အလင်းရောင်တွေသည်
အမှန်တကယ် ရှိနေတယ်။ အဲဒီရှိနေတဲ့ အလင်းရောင်
တွေကို မှောင်မှိုက်နေတဲ့ နေရာများစွာဆီကို ငါက ရောင်
ပြန်မှန်ကလေးအဖြစ် တစ်ဆင့်ပို့လွှတ်ပေးလို့ ရနိုင်တယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော်မြင်လာခဲ့တယ်။

“ဒီကနေ့ ကျွန်တော်ဟာ မှန်တစ်ချပ်ရဲ့ အကွဲစလေး

၁၃၄ ဖေပြင်

တစ်စပါ။ နဂိုမူလမှန်ဟာ ဘယ်ပုံသဏ္ဌာန် ဘယ်ဒီဇိုင်း
လဲ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ သို့သော် လောလောဆယ်
ကျွန်တော့်မှာရှိသမျှစွမ်းအားနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပတ်ဝန်း
ကျင် လောကထဲက မှောင်မိုက်တဲ့နေရာတွေ၊ လူနှလုံး
သားများထဲက အမှောင်ဖုံးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေဆီ
အလင်းရောင်ပို့လွှတ်ပေးရင်း အချို့သောသူများမှာအချို့
သော ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့
ပါတယ်။ အခြားသောသူများလဲပဲ ဒီအတိုင်း ရှုမြင်ပြီး
အလားတူ ဆောင်ရွက်ကောင်း ဆောင်ရွက်ကြပါလိမ့်
မယ်။ လောလောဆယ် ကျွန်တော်လုပ်နေတာကတော့
အဲဒါပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါသည်ပင်လျှင်လဲ ကျွန်တော့်ဘဝ
ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ပါတယ်။”

[မူရင်း။ ။ Robert Fulghum ၏ The Mirror]

အဖေနဲ့ အမေ

ခွင့်လွှတ်ခြင်းဟူသည်

မေတ္တာ၏

အမြင့်မားဆုံး

အသွင်သဏ္ဌာန်တစ်ရပ်ပင်။

[ရိုင်း(၄)ဟိုးလ် နီးဗူးရ်]

ကျွန်မ စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ကားလေးထဲ ခပ်မြန်မြန်
ဝင်ကာ ခင်ပွန်းလောင်းဂရက်(ဂ)နံဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်
သည်။ အမေက ကားအနီး ပလက်ဖောင်းပေါ် ရပ်ကာ
ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ နေရာက အမေ ကျွန်မကို ပြုစုပျိုး
ထောင်ခဲ့ရာ ဘရွတ်ကလင်းရပ်ကွက်ရှိ အိမ်ခန်းလေးရှေ့
မှာ ဖြစ်သည်။

“သွားပြီ အမေ” ကျွန်မ ဝတ်ကျောတန်းဂျော့ နှုတ်
ဆက်လိုက်သည်။ ဘေးမှန်ချထားသော ကားဘခါးအနီး

အမေ ငုံ့လာကာ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်နမ်းမည်ပြုတော့ ကျွန်မပါးကို မသိမသာလေး ရှောင်ဖယ်ထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်မကို အမေ မနမ်းစေချင်ပါ။

ရင်ထဲ နာကျင်သွားမည့် အမေမျက်နှာကို ဂရက်(ဂ) မမြင်ပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်ဆုတောင်းမိသည်။ သို့သော် ကားထွက်လာသည့်အချိန်သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်မကို စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ သူ့ဘေးမှာ မတ်မတ်ကြီး ထိုင်ပြီး လိုက်ပါလာသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။ မျက်လုံးအစုံက လေကာမှန်ပေါ်တွင် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ထင်လာသည့် ပုံရိပ်များကိုသာ စူးစိုက်နေမိသည်။

“လင်ဒါ” တဲ့။ နောက်ဆုံး မနေနိုင်တော့ ဂရက်(ဂ) က ဆိုသည်။ “မင်းအမေနဲ့ တွေ့ဖို့ဆိုတာ ကိုယ်စခဲ့တဲ့ စိတ်ကူးပါပဲ...”

ကျွန်မက ရှေ့တူရုသို့ပင် ငှုကြီး ငေးကြည့်နေသည်။

“အခု တကယ်တွေ့ဖြစ်တဲ့အတွက်လဲ ကိုယ် ဝမ်းသာပါတယ်။ မင်းအမေ ကြည့်ရတာ အင်မတန် စိတ်သဘောကောင်းပုံရပါတယ်။”

ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောသေး။

သူသက်ပြင်းချသည်။ “ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မင်းဒီနေ့အပြုအမူမျိုး ကိုယ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊

သိပ်စိမ်းလွန်းတယ်။ မင်းနဲ့ မင်းအမေကြားမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲတော့ ကိုယ်မသိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုလောက် တင်းတင်းမာမာဖြစ်ဖို့အတွက် အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။”

ဩ၊ အကြောင်းတစ်ခု ဟုတ်လား။ သူက ငါ့ကို အပြစ်တင်ချင်တဲ့သဘောပေါ့။ အကြောင်းတွေက နှစ်နဲ့ချီပြီး ရှိတယ်။ စာရင်းအရှည်ကြီး ချရေးလို့ ရတယ်။ စိတ်ထဲက မကျေမချမ်းပြောရင်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်တော့ သူ့အမူအရာက အေးအေးဆေးဆေး။ ကျွန်မကို အပြစ်တင်တာ မဟုတ်။ သိလို၍ မေးခြင်းသက်သက်ပဲ ဆိုတာ ကျွန်မ မြင်ရသည်။ စတီယာရင်ပေါ်မှ သူ့လက်တစ်ဖက် ကျွန်မဘက် ရွှေ့လာကာ ကျွန်မလက်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်သည်။

အဲသည်နောက်မှာ အဖေနဲ့ အမေရဲ့ အကြောင်းတွေ သူ့အား ကျွန်မ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြဖြစ်လေသည်။

၁၉၅၀ ကျော်ကာလ ကျွန်မ ကလေးဘဝအရွယ်မှာ အဖေအခြေအနေက အတော်ပင် မကောင်းခဲ့။ တခြား ကလေးတွေ၏ ဖခင်တွေ ရုံးဝတ်စုံကိုယ်စီဖြင့် အိမ်ပြန်လာကြသည့်အချိန် အဖေက ဂျင်းဘောင်းဘီပြာနှင့် အဖြူရောင် တီရှပ်တစ်ထည် ဝတ်ကာ အိမ်ရှေ့လှေဘေးအိမ်ထိပ်မှာ ထိုင်နေသည်။ အဖေက ဘယ်လော့မှ အလုပ်

တစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မလုပ်ခဲ့။ အဲသည်လို ထိုင်နေမည်။ ဟို အဝေးကို ငေးမျှော်ကြည့်နေမည်။ လက်ထဲမှာ မီးညှိထားသော စီးကရက်တစ်လိပ် လက်နှင့်အုပ်ကိုင်လျက် ရှိနေမည်။

တစ်ခါတလေ ဘေးအိမ်ရှိ ကောင်မလေးက သူ့အဖေ သားရေအိတ်ကြီးတစ်လုံးဆွဲပြီး လမ်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည့်အချိန် အိမ်က ပြေးထွက်ပြီး ကြိုတာ မြင်ရလျှင် ကျွန်မ အကြီးအကျယ်ရှက်သလို ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်ကာ အိမ်ထဲ ပြေးပုန်းနေမိတတ်သည်။ ကလေးဘဝတုန်းက ကျွန်မဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းသမျှမှာလည်း အဖေနဲ့ပဲ ပတ်သက်နေလေ့ ရှိခဲ့သည်။ “ဘုရားသခင်၊ ကျေးဇူးပြု၍ ဖေဖေကို အခုထက် အခြေအနေ ကောင်းအောင် စောင့်မကြည့်ရှုတော်မူပါ” စသဖြင့်။

မရှင်းနိုင်သေးသည့် ကြွေးစာရင်းစာရွက်တွေ မီးဖိုချောင်က စင်ပေါ်မှာ တဖြည်းဖြည်းစုပုံလာသည့်အခါ သည်ဟာတွေနှင့်အတူ အမေမကျေနပ်ချက်တွေက တိုးပွားသထက်တိုးပွားလာသည်။ အထူးသဖြင့် တနင်္ဂနွေနံနက်ခင်းများတွင် အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ အဖေက နေမြင့်အောင် အိပ်နေသည့်အချိန်၊ အမေက အစောကြီးထညဝတ်အင်္ကျီပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ထပ်ဝတ်ကာ နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာတစ်စောင် ပြေးဝယ်

မည်။ ပြန်ရောက်လျှင် စားပွဲမှာထိုင်၍ သတင်းစာလှန်ကာ အမျိုးသားအလုပ်သမား အလိုရှိသည် ဟူသည့် ကြော်ငြာတွေ လိုက်ရှာပြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု မင်နီဖြင့် ဝိုင်းမည်။ ဝိုင်းစရာမကျန်တော့ဘူးဆိုသည့်အခါ အဖေထံသွားပြမည်။

“ဟော ဒီမှာ ရှင်လုပ်ချင်ရင် ရနိုင်တဲ့ အလုပ်တွေ၊”

အဖေက စောင့်ကိုသာ ဆွဲချိရင်း၊ “မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ ဒီအပတ် မလုပ်နိုင်သေးဘူး” ဟု ဆိုမည်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ အမေက အဖေအား အတင်းဆွဲထူပြီး ထိုင်ခိုင်းကာ၊ “အခုအိမ်မှာ နွားနို့လဲ မရှိဘူး၊ ပေါင်မုန့်လဲ မရှိဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဟု ဆိုသည်။

အဖေက ဘာမှမတတ်နိုင်သည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် အမေ့ကို ငေးကြည့်ကာ၊ “ငါကော ဒီလိုဖြစ်နေရတာမျိုးကို ကြိုက်မယ်လို့ မင်းထင်သလားကွာ” ဟူ၍ ဆိုလေသည်။

အဖေ့စကားကို ကျွန်မယုံပါသည်။ သို့သော် အမေကတော့ အဖေ့ဘက်မှ စဉ်းစားမနေနိုင်။ သည်အနေအထားကို သူ့လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့။ ဘာမှ စကားမပြန်ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာထားသည်။

နောက်တနင်္ဂနွေမှာ သတင်းစာ ဝယ်သည့်အခါ

‘အမျိုးသမီး လုပ်သား အလိုရှိသည်’ဆိုသော ကြော်ငြာများကိုပဲ သူလိုက်ဖတ်တော့သည်။

သို့သော် အဲသည် ၁၉၅၀ ကျော်နှစ်များဆီ၌၊ ကလေးငယ်ရှိသော မိန်းမများကို အလုပ်ရှင်တို့ ငှားရမ်းရမှာ အလွန်ကြောက်တတ်ကြသည်။ တစ်ည ကျွန်မညီမငယ်နှင့် အတူနေရသည့် အခန်းလေးထဲတွင် အိပ်မပျော်မီ အမေဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်းနေသံ ကြားရသည်။ အမေက သူ့မှာ ပြဿနာရှိလျှင် ဘုရားသခင်ထံ ဦးတိုက်တိုင်တည်လေ့ရှိသည်။ စကားလုံးလှလှတွေ မသုံး၊ သူငယ်ချင်းအရင်းအချာနှင့် ပြောသလို အရပ်စကားရိုးရိုးတွေနှင့်ပဲ ပြောသည်။ အခုလည်း အမေတိုင်တည်နေသည်က၊ “ဘုရားသခင်၊ ကျွန်မ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မတို့မိသားစု လူမှုဖူလုံရေးက ပေးစာကမ်းစာ စားရတဲ့ အဖြစ်မျိုး မရောက်ပါရစေနဲ့၊ လစာလေး တစ်ပဲနှစ်ပြားပဲ ရသည်ဖြစ်စေ ရတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်၊ သူတို့ငှားရမ်းဖူးသမျှ အလုပ်သမားထဲမှာ ကျွန်မ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရပါစေမယ်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ မိတ်ဆွေက ခန့်သဖြင့် အမေ စက္ကရီထရီ အလုပ်တစ်ခု ရသည်။ သို့သော် အလုပ်ရှင်က သတိပေးစကားတစ်ခွန်း ပြတ်ပြတ်သားသား ကြို၍ပြောထားသည်။ “ငါ မင်းကို တမင်စွန့်စား

ပြီး ခိုင်းတာနော်၊ ကလေးနာစေးတိုင်း ချောင်းဆိုးတိုင်း အနာအဆာ ပေါက်တိုင်း ခွင့်ယူမယ် စိတ်ကူးရင်တော့ နောက် အလုပ်တစ်ခုသာ စောစောစီးစီး ရှာထားပေတော့၊” တဲ့။

အမေကလည်း ပြတ်သားသည်။ အလုပ်မှ တစ်ရက်မျှပင် ခွင့်မယူခဲ့။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး ဝက်သက်ပေါက်ပြီး အကြီးအကျယ် ဖျားသည့်အချိန်လည်း သူအလုပ်သွားဖြစ်အောင် သွားသည်။ အနီးကပ်ပြုစုရန် လိုအပ်သည့်အခြေအနေမျိုးမှာပင် ကျွန်မတို့ကို အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးအိမ်သို့ တွန်းလှည်းနှင့်တင်၍ ပို့ထားခဲ့ပြီး သူသွားသည်။

“ဘယ်လိုအမေမျိုးလဲ မသိပါဘူး၊ ကလေးတွေထားခဲ့ပြီး သွားတာပဲ၊” အိမ်နီးချင်းမိန်းမက တယ်လီဖုန်းဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် အတင်းပြောသည်ကို သူ့အိမ်ရှေ့ ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်မှာ လှဲလျောင်းရင်း အဖျားတက်နေသည့် ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသည်။ အဲသည် အိမ်နီးချင်းကို ကျွန်မ မနှစ်သက်ပါ။ သို့သော် သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း အမေအကြောင်း စဉ်းစားကာ နားမလည်နိုင် ဖြစ်မိရသည်။

သည်အတွင်း အဖေအခြေအနေက ဆိုးသထက်ဆိုးလာသည်။ သူ့ကို ဂရုစိုက်မည့် အမေမရှိသည့်အခါ အဖေ

ပို၍ပင် ဦးတည်ရာမဲ့သလို ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ အိမ်ပြန်လာလျှင် အဖေမီးဖိုမှာ ဟင်းအိုးတင်ပြီး မီးမပိတ်ခဲ့သဖြင့် တစ်အိမ်လုံး မီးခိုးတွေ အူကာ ညှော်နဲ့ တူးနဲ့တွေ မွန်နေတာမျိုး ကြုံရတတ်သည်။ အမေသိရင် တော့အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်တော့မှာပဲဟု ကျွန်မ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ရှိသမျှပြတင်းပေါက်တွေ ပြေးဖွင့်ရသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်မအိမ်အရောက်မှာတော့ အိမ်မှာ အမေ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ တွေ့ရသည်။

“ဖေဖေကော” ကျွန်မ မေးသည်။

“နင်တို့အားလုံး သေမှာ” အမေ မကျေမချမ်းသည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “သူလုပ်တာ တစ်အိမ်လုံး မီးလောင်မယ့် အလုပ်”

“ဖေဖေကော” ကျွန်မ ထပ်မေးသည်။

“ငါ ဆေးရုံပို့လိုက်ပြီ”

ကျွန်မ အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်ကြည့်သည်။ ခါတိုင်း နေရာမှာ အဖေ ရှိလေဦးမလားဟူ၍။ သို့သော် တကယ်ပင် မရှိတော့။

“သူ နေမကောင်းဘူး လင်ဒါ၊ တော်တော်ဆိုးနေပြီ၊ ငါ့မှာလဲ ရွေးစရာလမ်း မရှိဘူး၊ နင်တို့အားလုံးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါမတတ်နိုင်ဘူး၊” ကျွန်မ စိတ်

သက်သာအောင် နှစ်သိမ့်ဖို့ အမေကြိုးစားသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ သို့သော် မရပါ။ အမေအနီးမှ ကျွန်မ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။ နောက်နေ့မှာ အမေ အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်သည်။ အဖေ့ကို စိတ်ရောဂါကုဋ္ဌာနမှာ အပ်ထားခဲ့ပြီ။

ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီးသည့် နောက်၌ အဖေအိမ်ပြန်လာဖို့ပင် မကြိုးစားတော့ပါ။ စိတ်ကျဝေဒနာ တာရှည် စွဲကပ်လာသူတစ်ဦးအနေနှင့် အဖေမှာ မိသားစုတာဝန်များ နေ့စဉ် လူမှုဘဝပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်နိုင်သော စွမ်းအား မရှိခဲ့။ သို့နှင့် သူ့ဘာသာတစ်ဦးတည်းပင် နေကာ ကြုံရာကျပန်းအလုပ်များဖြင့် ရပ်တည်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မကတော့ အဖေ့ကို ကျွန်မတို့မိသားစုထဲကနေ ထုတ်ပယ်ထားခဲ့ခြင်းအတွက် အမေ့ကိုပဲ အမြဲ အပြစ်တင်နေခဲ့မိသည်။

“အတိတ်ကိုချည်းပဲ အမှတ်ရနေလို့မဖြစ်ဘူးသမီး၊” စိတ်မချမ်းသာသည့် ကျွန်မအမူအရာကို မြင်တိုင်း အမေက ပြောလေ့ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ မေ့မထားနိုင်။ အဖေအား ပစ်ထားခြင်းအတွက်လည်း အမေ့ကို အပြစ်မတင်ဘဲ ဘယ်တော့မှ မနေနိုင်။ အမေသာ ခုထက် ပိုဂရုတစိုက်ဖေးမကူညီခဲ့မယ်ဆိုရင်... ဆိုတာမျိုး ကျွန်မ မတွေးမိသည့်နေ့ တစ်နေ့မှ မရှိခဲ့။

ကားက ကျွန်မအိမ်နား ရောက်လုနီးပြီ။ စကားတွေ အများကြီး ပြောလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မအသံတွေပင် ဝင် ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

“မင်းအမေက မင်းအဖေကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့သလား၊” ရုတ်တရက် ဂရက်(ဂ)က မေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ လုံးဝပဲ” အဖေနှင့် ပတ်သက်လျှင် မကောင်းတာတွေချည်း အမေပြောတတ်သည့်အကြောင်း ကျွန်မပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောဖြစ်ပြန်သည်။ “အမေက အတိတ်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘူး၊ အဖေမတတ်နိုင် တဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် အဖေကို ဒီနေ့ထိ အပြစ်တင်တုန်း ပဲ၊ သူလုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ နောက်လဲ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး...”

“အင်း၊ ဟုတ်ပါပြီ” ဂရက်(ဂ)က သာယာ ညင်း ပျောင်းပင် ပြောသည်။ “မင်းကကော”တဲ့။

“ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်တာပေါ့၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်၊ ခွင့် လဲ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်၊ အဖေဟာ သူ့အနေအထားကို သူ ပြောင်းလဲဖို့ မတတ်နိုင်ရှာခဲ့ဘူး၊ ကျွန်မတို့ကို ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒ သူ့မှာလုံးဝမရှိခဲ့ဘူး၊ သူ...”

“ကိုယ် ဆိုချင်တာက မင်းအမေကိုကော မင်းခွင့် လွှတ်နိုင်သလားလို့ပါ၊” ဂရက်(ဂ)က သူလိုရာရောက်

အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ပြီး မေးနေခြင်း ဖြစ် သည်။

ရုတ်တရက် စက္ကန့်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် တိတ် ဆိတ်သွားသည်။ ကျွန်မ၊ အဖေကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သလား၊ တဲ့။

“ဒီလိုကွ၊ လင်ဒါရဲ့” ဂရက်(ဂ)က ကျွန်မအတွေး တွေကို ဖြတ်ပြီးဝင်လာသည်။ “ကိုယ်သိတာတော့ လူ့ ဘဝမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အင်မတန်မှ ခက်ခဲတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တွေ ချရတာမျိုး ကြုံရတတ်တယ်၊ အလွန်ရင်နာစွာနဲ့ပဲ တစ်ခုခုကို ဇွတ်နှစ် ရွေးချယ်လိုက်ရတဲ့အခါမျိုး။ မင်း အမေဟာ အဲဒီအခြေအနေမျိုး ကြုံခဲ့ရတာပဲ၊ မိသားစုက စားစရာမရှိတဲ့ အနေအထားလောက် ရောက်နေပြီ၊ ဒီ အချိန်မှာ သူ ကလေးတွေကို ကြည့်မလား၊ သူ့ခင်ပွန်း ကိုပဲ ကြည့်မလား၊ မလွဲမရှောင်သာ ရွေးရပြီ၊ မရွေးလို့ မရတော့ဘူး၊ အဲဒီအခါမှာ သူ ကလေးတွေကို ရွေးခဲ့ တယ်၊ သူ မင်းကို ရွေးခဲ့တယ်”

ကျွန်မ ဂရက်(ဂ)ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ ဘာ တွေ ပြောနေသလဲ။ အမေက ကျွန်မကို ရွေးခဲ့သည်တဲ့။

အမေနဲ့ ပတ်သက်သည့် စိတ်နာစရာအကြောင်းတွေ ကျွန်မ ပြန်လှန်တွေးတောနေမိခဲ့သည်။ ခုတော့ ရုတ် တရက် အဲသည်အတွေးတွေ မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်ကာ

အခြား မှတ်သားမိသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးများသာ ခေါင်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ကြာပါပြီ။ တစ်နေ့နံနက် ကျွန်မ အိမ်က ဆိုဖာ ဟောင်းကြီးမှာ ထိုင်ပြီး စိတ်ကောက်နေသည်။ အမေက အလုပ်သွားဖို့အတွက် အပြေးအလွှား ဖုတ်ပူမီးတိုက်ပြင် ဆင်နေသည်။

သည်အချိန် ကျွန်မလှမ်းပြောသည်။ “အမေက အိမ် မှာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး၊ ဒီနေရာမှာ ဘယ်တော့မှ မနေ ဘူး၊ တကယ့်အမေတစ်ယောက် လုပ်ပေးရမယ့်ဟာတွေ လဲ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်မပေးဘူး၊ ရော်ဘင်အမေဆိုရင် သူ့ နေ့လယ်စာဘူးမှာ ထည့်ဖို့ ဂျယ်လီကွတ်ကီတွေ အမြဲ လုပ်ပေးတယ်။”

“လင်ဒါ” တဲ့၊ အမေက စိတ်ပင်ပန်းစွာဖြင့်ဆိုသည်။ “ငါအလုပ်သွားတာ နင်တို့နေ့လယ်စာစားဖို့ ရအောင် သွားရှာတာ၊ အလုပ်က ပြန်လာတော့ ငါပင်ပန်းတယ်၊ ဗန်ဖုတ်နေဖို့ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး၊”

“ဘာအတွက်ကော အချိန်ရှိလို့လဲ၊”

“ငါ အလုပ်မလုပ်ဘဲ လူမှုဖူလုံရေးက ပေးစာ ကမ်းစာလေးနဲ့ နေမှာ နင်ကြည့်ချင်သလား” တဲ့၊ အမေ က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊” အကြောင်းအကျိုး နားမလည်ဘဲ ကျွန်မ ပြောပစ်လိုက်သည်။

အမေမျက်နှာ ဖြူရော်သွားသည်။ “သမီးရယ်၊ လူမှု ဖူလုံရေး ထောက်ပံ့ကြေးဆိုတာ ဘယ်လိုများ အောက်မေ့ နေသလဲ၊ သမီးအဘွားနဲ့အမေ တစ်ခါက အဲသလိုနေခဲ့ရ ပူးတယ်၊ စားရတာ မဝရေစာ၊ အဝတ်က မပြည့်စုံ၊ ဆေး ကုဖို့ ပိုက်ဆံမရှိ၊ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်တယ် ထင် သလဲ၊ အမေက သမီးတို့ညီအစ်မကို အဲဒီထက် တင့် တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘက်ဘက် က ပြည့်စုံဖို့တော့ အမေမတတ်နိုင်ဘူး၊ အမေလဲ မော တယ်၊”

“တကယ့်မိသားစုစစ်စစ်တွေမှာ အမေက အိမ်မှာ ပဲ နေတယ်၊” ကျွန်မက အလျှော့မပေးသေးဘဲ ဆက်ပြော နေသည်။

အမေ စိတ်ညစ်သွားသည်။ သို့သော် သိပ် အလေး အနက် ပြောမနေတော့။ “ဒီမိသားစုမှာတော့ ငါဒီနေ့ လပ်ပြီး နောက်ကျရင် အလုပ်ပြုတ်မယ်ဟေ့၊” ဟု ပြော ရင်း ရထားချိန်မီအောင် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ပြေးသွား သည်။

သို့သော်၊ နောက်အပတ်၌ ကျွန်မနေ့လယ်စာဘူး ဖွင့်သည့်အခါ အိမ်မှာဖုတ်သည့် ဂျယ်လီကွတ်ကီကြီး

သုံးခု တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် အမေ့ကို ကျေးဇူး
မတင်ခဲ့။ ကွတ်ကီအကြောင်း စကားပင် ကျွန်မ မစခဲ့။

ကျွန်မ ကျေနပ်အောင် အမေလုပ်ပေးခဲ့သည့် အရာ
တွေ ကျွန်မလျစ်လျူရှုမိခဲ့တာ ဘယ်လောက်များ ရှိပါ
မည်လဲ၊ အံ့အားသင့်စွာ ကျွန်မ တွေးလိုက်မိသည်။

မကြီးကျယ်လှသည့် အဲသည်ကိစ္စမျိုးလေးပေါင်းစုံ
ပင် ဟိုမှသည်မှ လွင့်ဝဲရောက်ရှိလာသည်။ ချုပ်ရိုးပြေ
နေသည့် ကျွန်မအဝတ်တွေ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် တိုင်
အောင် အမေထိုင်ချုပ်ပေးတာ၊ ရှည်လျားနက်မှောင်သည့်
ကျွန်မဆံပင်တွေ ကျစ်ဆံမြီးထိုးတတ်အောင် အမေသင်
ပေးတာ၊ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ အငြင်းပွားသည့်အခါတိုင်း
အမေဝင်ပြီး ဖြေရှင်းပေးတတ်တာ၊ ... ကျွန်မကသာသူ့
အပေါ် ဆိုးသော်လည်း အမေကတော့ အမြဲ ကျွန်မဘက်
က ရှိခဲ့သည်။

အဲဒါတွေ အရင်က ကျွန်မဘာကြောင့် မမြင်မိခဲ့ပါ
လိမ့်။

ကားထဲမှာပင် ကျွန်မ အရင်တုန်းက အမေမကြာ
ခဏ လုပ်လေ့ရှိသည့် အရာတစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိသည်။
ခေါင်းကို ငဲ့ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆုတောင်းခြင်းပင်။
ကျွန်မ ဆုတောင်းသည်က ခွင့်လွှတ်ဖို့ဖြစ်သည်။ သူ
တစ်ပါးအတွက် မဟုတ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်အတွက်ဖြစ်

သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ကျွန်မမှာရှိနေသည့်ခါးသီး
နာကြည်းစိတ်များကို ရှင်းလင်းပယ်ဖျောက်ပေးပါရန်
လည်း ဘုရားသခင်ထံ ပန်ကြားမိသည်။

ထို့နောက်၊ “ဂရက်(ဂ)ရေ၊ ရူးတယ်လို့ ထင်မလား
မသိဘူး၊ ... ဒါပေမဲ့...”

“အမေအိမ်ပြန်သွားချင်တယ်လို့ ပြောမလို့မဟုတ်
လား” သူက ကျွန်မစကားကို ဖြတ်၍ပြောလိုက်သည်။
သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေပြီး စကားမဆုံးမီပင် သူက ကား
ကို နောက်ဘက်ပြန်ကွေ့နေချေပြီ။

အဲသည်နောက် ကျွန်မနှင့် အလွန်ရင်းနှီးခဲ့သည့်
အမေမီးဖိုခန်းလေးထဲမှာ ထိုင်ကာ ကျေးဇူးစကားတွေ
စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ဆိုနေခဲ့မိသည်။ သည်အခန်းလေးထဲ
မှာ အမေလှုပ်ရှားသွားလာနေတာ ထိုင်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည့်
အကြိမ်ပေါင်း ထောင်ချီ၍ ရှိခဲ့ပြီ။ သို့သော် အမြဲစိတ်
ကောက်နေတာ နာကြည်းနေတာတွေကြောင့် အမေ၏
နွေးထွေးသော စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ထုထည်ကြီးမားလှ
သည့် အမေ့မေတ္တာတရားတို့ကို ထိတွေ့ခံစားနိုင်ခြင်း
မရှိခဲ့။

“မေမေ” တဲ့တဲ့ဆိုင်းဆိုင်းပင် ကျွန်မ စတင်မိုးသည်။
ဘာကစပြောရမလဲ ရွေးချယ်၍မရသေး။ “မေမေ တစ်ခါ

၁၅၀ မေမြင့်

လောက် သမီးကို မေမေ့ဂျယ်လီကွတ်ကီ ဖုတ်တဲ့နည်း ပြပေးပါလား။”

အမေ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေမလားလို့ ကျွန်မတစ်ခဏ တွေးလိုက်မိသေးသည်။ နောက်တော့ သူခေါင်းကို အသာအယာ ညှိတ်နေတာ မြင်ရသည်။ အဲသည်နောက် ကျွန်မနားထဲ ကြားရရုံလောက် အသံတိုးတိုးလေးနှင့် အမေ ပြောရှာသည်။ “ဒီလောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အထိ အဲဒီကွတ်ကီတွေ သမီးမှတ်မိနေသေးတယ်လား။”

“မှတ်မိတာပေါ့ မေမေရယ်၊ သမီးမှတ်မိတာပေါ့။” ကျွန်မ အပြေးအလွှားပဲ အဖြေပေးလိုက်မိပါသည်။

[မူရင်း။ ။ Linda Brown ၏ The Choice]

ဘယ်အခါ ခင်ဗျား ချမ်းသာပြီ ပြောမလဲ

ကျွန်မတို့ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မတို့ကိုယ်ကို

ဘယ်လို ထင်နေမြင်နေ

စွဲမြဲသတ်မှတ်နေမိသလဲ၊ အဲသည်အတိုင်း

ကျွန်မတို့ တကယ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

[အင်(န)လင်းဒါး(စ)]

ကျွန်တော် မင်နီဆိုတားနယ်မှာ ကလေးဘဝတုန်းက ဖရဲသီးဆိုတာ သိပ်အရသာရှိတဲ့ အဖိုးတန် စားစရာတစ်ခုပေါ့။ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဘာနီဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဖရဲသီးအပါအဝင် သစ်သီးဝလံတွေနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံတွေ လက်ကားဖြန့်ချိရောင်းချတဲ့အလုပ်နဲ့ စီးပွားဖြစ်နေတယ်။ စိန့်ပေါလ်မှာ သူကုန်လှောင်ရုံတစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်။

နွေရာသီရောက်လို့ ဖရဲသီးတွေ စဝင်လာပြီဆိုရင်

ဘာနီက လှမ်းခေါ်တယ်။ အဲဒါဆိုရင် အဖေနဲ့ကျွန်တော် သူ့ကုန်လောင်ရုံကို သွားပြီ။ ဟိုရောက်တာနဲ့ ဖရဲသီးစားဖို့ ကျကျနန နေရာယူကြတယ်။ ဆိပ်ခံတံတား အစွန်းမှာ သားအဖနှစ်ယောက် ခြေတွဲလွဲချပြီး ထိုင်ကြတယ်။ ရှေ့ကို ငဲ့ကိုင်ပြီး ဖရဲသီးစားမယ်။ အဲဒါဆို ဖရဲသီးက အရည်တွေ အစက်တွေ ကိုယ်ပေါ်သိပ်မကျဘူးပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ အသင့်ဖြစ်တဲ့အချိန် ဘာနီက ဖရဲသီးခွဲတဲ့ စားကို ယူ၊ ပထမဆုံး ဖရဲသီးကောင်းကောင်းလှလှ တစ်လုံးရွေးပြီး ဟက်ခနဲ ခွဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဖရဲသီးစိတ်ကြီး တစ်စိတ်စီးပေး၊ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်စိတ်ယူပြီး ကျွန်တော်တို့ဆား ဝင်ထိုင်တယ်။ အဲဒီနောက် ဖရဲသီးထဲ ခေါင်းမြှုပ်ပြီး သုံးယောက်သား အားပါးတရ စားကြတာပဲ။

အားပါးတရဆိုပေမယ့် စားလို့ရသမျှ အားလုံးကုန်အောင် စားကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဖရဲသီးအလယ်သား နီနီရဲရဲအပိုင်း အချိုဆုံးအပိုင်း အရသာအရှိဆုံးအပိုင်းကိုမှ ရွေးပြီးစားကြတာ။ ကျန်တာတွေအားလုံး လွင့်ပစ်လိုက်။ ပြီးရင် နောက်တစ်လုံး။ အဲသလို စားကြတာ။

ကျွန်တော့်အဖေကတော့ ဘာနီမှ တကယ့်သူဌေးလို့ ဆိုလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ၊ သူ့လုပ်ငန်းကြီးပွားအောင်မြင်နေလို့ သူ့ကို အဖေက သူဌေးလို့သတ်မှတ်တာပဲ အောက်မေ့ခဲ့မိတယ်။ နောက်နှစ်ပေါင်းများ

စွာ ကြာတော့မှ ကျွန်တော့်အဖေ ဘာနီကို ချမ်းသာတယ်ပြောတာ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဥစ္စာနေတွေ ချင့်တွက်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဥစ္စာနေကို သူဘယ်လိုအသုံးချတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပြီးပြောတာကိုးဆိုတာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်တယ်။

ဘာနီက ဘယ်အချိန်မှာ အလုပ်ကို ဘယ်လိုနားရမယ်၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းနဲ့ ဘယ်လိုပျော်ပျော်ပါးပါး နေမယ်၊ ဖရဲသီးကို အရသာအရှိဆုံးအပိုင်းချည်းရွေးပြီး ဘယ်လိုစားမယ်၊ အဲဒါတွေ သူ ကောင်းကောင်းနားလည်တယ်။

ချမ်းသာတယ် မချမ်းသာဘူးဆိုတာ စိတ်ဓာတ်အပေါ် အများကြီးမူတည်နေပါကလားလို့ ဘာနီအကြောင်း စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော်သဘောပေါက်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်မှာ တချို့လူတွေ ရှိတယ်။ အရမ်းချမ်းသာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေရာမှာ ကျကျနန ထိုင်ပြီး ဖရဲသီးကို အားရပါးရ အနှစ်သာရချည်း ရွေးစားဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ကြဘူး။ စိတ်အေးလက်အေး မရှိရှာကြတဲ့ သူကြွယ်တွေ။ တချို့ကျတော့ အသင့်အတင့်စီရနေတဲ့ ပုံမှန်ဝင်ငွေလေးနဲ့ပဲ ပျော်ပျော်ကြီး နေနိုင်ကြတယ်။ ဓနဥစ္စာ မပေါများသော်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝကြသူတွေ။

ခင်ဗျားမှာ ဝင်ငွေတွေ ဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း၊ ခင်ဗျားလုပ်ငန်းကြီးက ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးကျယ်နေနေ၊ ဆိပ်ခံတံတားမှာ စိတ်အေးလက်အေး ခြေတွဲလွဲလေးချပြီး ထိုင်နေဖို့၊ လူ့ဘဝရဲ့ ရသလေးတွေကို ဖရဲသီးစိတ်ခေါင်းမြှုပ်ပြီးစားသလို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး ခံစားဖို့ အချိန်မပေးနိုင် စိတ်မအား လူမအားနိုင်ဘူးဆိုရင်၊ ဧရာမ ကိန်းဂဏန်းတွေနဲ့ ဖော်ပြရတဲ့ ခင်ဗျားလုပ်ငန်းကြီးရဲ့ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို ခင်ဗျားခံနေရတာပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဆိပ်ခံတံတားမှာ အဖေရယ်ဘာနီရယ်နဲ့ ဖရဲသီးအတူထိုင်စားခဲ့ပေမယ့် ဘာနီပြတဲ့ နမူနာကို ခေါင်းထဲမစွဲမြဲခဲ့ဘူး။ ချမ်းသာဖို့ ငွေရှာဖို့ဆိုတာတွေနဲ့ပဲ အာရုံများပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ မအားနိုင်မနားနိုင်ပဲ ရှိခဲ့တယ်။

အလုပ်ဇောတွေနဲ့ အတော်မောပြီဆိုတဲ့အခါကျမှပဲ ဘာနီပေးခဲ့ဖူးတဲ့ သင်ခန်းစာကို ပြန်အမှတ်ရတယ်။

အခုတော့ ကျွန်တော်နေတတ်သွားပြီ။ နေဖို့အချိန်လေးလည်း အတန်အသင့်တော့ ကျန်သေးတယ်လို့ ကျွန်တော် အောက်မေ့ပါတယ်။ ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှု စိတ်

ကြည်နူးမှုတွေကို ဖြတ်သန်းနေဆဲ နေ့စဉ်ဘဝထဲမှာပဲ ရှာဖွေခံစားဖို့၊ သူတစ်ပါးတွေရဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုထဲမြောက်အောင်မြင်မှုတွေကိုလည်း သန့်စင်တဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ရှုမြင်ခံစား မုဒိတာပွားဖို့၊ စတာတွေပါ။ တကယ်တော့ အဲဒါတွေဟာ ဖရဲသီးရဲ့ အရသာအရှိဆုံးအပိုင်း တကယ့်အနှစ်သာရပိုင်းတွေဆိုတာ ကျွန်တော်သိခဲ့ပြီ။ ဒါတွေကို ရွေးနုတ်ခံစားတတ်သလို၊ ဒါတွေမှအပဖြစ်တဲ့ တခြားအစိတ်အပိုင်းတွေကို သံယောဇဉ်မပွား ပြတ်ပြတ်သားသား စွန့်ပစ်တတ်ခဲ့ပြီ။

ကနေ့တော့၊ တကယ်ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

[မူရင်း။ ။ Harvey Mackay ၏

How to Tell When You're Rich]

ပညာရှိ ဖြစ်ချင်သူ

တစ်ခါတုန်းက ဂရိပြည် အေသင်မြို့မှာ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင် အလွန်ကြီးမားချင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ရှိတယ်။

ဒီလူငယ်က သူ့မြို့မှာ ပညာဉာဏ်အကြီးမားဆုံး လို့ ကျော်ကြားတဲ့ အတွေးအခေါ်ပညာရှိ ဆော့ခရစ္စတိုယ် မှာ အကြံဉာဏ် သွားတောင်းတယ်။ ပညာရှိဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲပေါ့။

ဆော့ခရစ္စတိုယ်က ဒဿနစကားဝိုင်းများမှာ ထက်ထက် သန်သန် ဆွေးနွေးဝေဖန်တတ်ပေမယ့် သာမန်အားဖြင့် တော့ နှုတ်ဆိတ်သူတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ လူငယ်က မေးတဲ့ အခါ သူဘာမှမပြောဘဲ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ခေါ်သွား တယ်။ သူက တစ်ခါတလေ တချို့ကိစ္စတွေကို နှုတ်နဲ့

၁၅၈ ဖေပြင်

ပြောတာထက် ပိုထိရောက်တဲ့ လက်တွေ့နည်းလမ်းများ
နဲ့ ထူးထူးခြားခြား ပြသလေ့ရှိတယ်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်ရောက်တော့ အဝတ်အစားတွေ
မချွတ်ဘဲ ရေထဲတန်းဆင်းသွားတယ်။ လူငယ်ကိုပါ သူ့
နောက် လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်တော့ လူငယ်လည်း တွန့်ဆုတ်
တွန့်ဆုတ်နဲ့ ပါသွားတာပေါ့။ ရေက မေးစေ့နားလောက်
ထိ ရောက်တဲ့အခါ ဆော့ခရစ္တိုက လူငယ်ကို စေ့စေ့
ကြည့်ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နဲ့ကိုင်တယ်။ အဲဒီနောက်
ရုတ်တရက် အားနဲ့ဆွဲပြီး လူငယ်ကို ရေထဲ ခေါင်းမြှုပ်
အောင် ဖိနှစ်တယ်။

အောက်မှာ ရေမွန်းလို့ လူငယ်က တအားရုန်းတယ်။
ဆော့ခရစ္တိုက မလွှတ်ဘူး။ အတော်ကြီး မွန်းလောက်
ပြီ။ သည့်ထက် ဆက်နှစ်ထားရင် သေတော့မယ်ဆိုတဲ့
အချိန်လောက်မှ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ လူငယ်
လည်း အဲဒီတော့မှ ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ ခေါင်းဖော်လာ၊
အသက်လုရှူ၊ ဆားငန်ရေတွေ ပါးစပ်ထဲဝင်ပြီး သီးနဲ့
အတော်ဒုက္ခများသွားတယ်။ ပြီးတော့မှ ဒီဆရာကြီး ငါ
ကို သေကြောင်းကြံတယ်ဆိုပြီး ရန်လုပ်မလို့ ဆော့ခရစ္တို
ကို ကမူးရှူးထိုး လိုက်ရှာတယ်။

ဒီအချိန် ဆရာကြီးက ကမ်းပေါ်ရောက်နေပြီ။

ကမ်းစပ်ရောက်ပြီး ဒေါသတကြီးနဲ့ “ခင်ဗျား ကျွန်

နုလုံးသားအာဟာရ ၁၅၉

တော့ကို ဘာအတွက် ရေနစ်သတ်တာလဲ” မေးတဲ့အခါ၊
ဆရာကြီးက အဖြေမပေး၊ သူ့ကိုပဲ ပြန်မေးတယ်။

“ဒီမှာသူငယ်၊ မင်းရေအောက်မှာ မွန်းပြီး အသက်
သေရတော့မလို့ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်တုန်းက မင်းဘဝမှာ
ဘယ်အရာကို အလိုချင်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သလဲ” တဲ့။

လူငယ်လည်း ရုတ်တရက်တော့ ဘာကစ စဉ်းစား
ရမှန်း မသိဘူး။ နောက်တော့မှ အဖြေက အလိုအလျောက်
ရောက်လာတယ်။ “ကျွန်တော် လေကို လိုချင်တာပေါ့၊
အဲဒီအချိန်မှာ အသက်ရှူရဖို့ဟာ ကျွန်တော့်အတွက်
အရေးအကြီးဆုံးပဲ။”

အဲဒီတော့မှ ဆော့ခရစ္တိုက အားရပါးရ ပြုံးပြီး၊
“အေး၊ ဟုတ်ပြီကွ၊ မင်းရေအောက်မှာတုန်းက အရေး
တကြီး အသည်းအသန် အသက်ရှူချင်ခဲ့သလို ပညာဗဟု
သုတကိုလဲ အဲသလို သဲသဲမဲမဲ အလိုရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် တစ်
နေ့သောအခါ ပညာရှိမုချ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊” လို့ ဆိုလိုက်
တယ်။

[မူရင်း။ ။ Eric Saperston ၏ Socrates]

တန်ရာတန်ဖိုး ပေးရမှာ ဝန်မလေးတဲ့လူ

လွန်ခဲ့သော ၁၃ နှစ်ခန့်ကာလ၊ ဂရင်းစပိုင်ဈေးကြီး မှာ ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်ခန်း ဆောက်လုပ်စဉ် ဗီယက်နမ်လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့်စတင် သိကျွမ်းရသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့ဆီ မုန့်လုံးကြီး ကြော် မုန့်လက်ကောက်ကြော်များ ရောင်းရန် ဝင်လာ လေ့ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်သော်လည်း လူက အမြဲပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဆိုတော့ ခြေဟန်လက်ဟန် အမူ အရာများနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ သူ့နာမည်က လီဗန်ဗူး။

လီက နေ့ပိုင်းတွင် မုန့်ဖို၌ အလုပ်လုပ်သည်။ ည ဘက် ရောက်လျှင် သူရောသူ့ဇနီးပါ ကက်ဆက်နွေတွေ ဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကား သင်ကြသည်။ သူတို့လင်မယား

မုန့်ဖိုနောက်ဖေးခန်းက လွှစာမှုန့်အိတ်တွေပေါ်မှာ အိပ်ကြကြောင်း နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်တော်သိရသည်။

ဗီယက်နမ်မှာတုန်းကမူ ဗန်ဗူးတို့သည်အရှေ့တောင်အာရှ၏အချမ်းသာဆုံးမိသားစုများထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့မှာ စက်မှုလုပ်ငန်းကြီးတွေ ရှိသည်။ မြေယာတွေ အမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်သည်။ မြောက်ဗီယက်နမ်၏ သုံးပုံတစ်ပုံနီးပါးလောက် သူတို့ပိုင်ဆိုင်ကြသည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် သူ့ဖခင်ရက်စက်စွာ အသတ်ဖြတ်ခံရပြီးသည့်နောက်၌ လီက သူ့မိခင်နှင့်အတူ တောင်ပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ အဲသည်မှာ ကျောင်းနေပြီး ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

ဖခင်နည်းတူ လီလည်း အောင်မြင်ကြီးပွားခဲ့သည်။ ဆောက်လုပ်ရေးဘက်မှာ လမ်းပွင့်နေတာ မြင်ပြီး သူဝင်လုပ်ရာက တောင်ဗီယက်နမ်တွင် အအောင်မြင်ဆုံး ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သို့သော် မြောက်ပိုင်းသို့ ခရီးသွားသည့်ခရီးစဉ်တစ်ခုမှာ သူ အဖမ်းခံရသည်။ မြောက်ဗီယက်နမ်ထောင်မှာ သုံးနှစ်မျှ အကျဉ်းခံရပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ကာ တောင်ပိုင်းပြန်ရောက်လာသည့်အခါ တောင်ဗီယက်နမ်အစိုးရက သူ့အား မြောက်ပိုင်းသူလျှို့ဟုစွပ်စွဲပြီး ဖမ်းဆီးပြန်သည်။

အကျဉ်းမှ လွတ်မြောက်ပြီးသည့်နောက် ငါးလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီတစ်ခုထူထောင်ရာ အောင်မြင်သည်။ တောင်ဗီယက်နမ်တွင် အကြီးဆုံး စည်သူတ်ဘူး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲတွေကြောင့် သူ့အတွက် ရပ်တည်ရေး ခက်ခဲလာသည့်အခါ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံသို့ သူထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဖိလစ်ပိုင်တွင် နှစ်နှစ်မျှ နေထိုင်ပြီးနောက် အမေရိကသို့ ဆက်လက်ရွှေ့ပြောင်းသည်။

အမေရိကသို့သွားသည့် သင်္ဘောခရီးတွင် သူအကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျလာသည်။ သူ့မှာ လောလောဆယ် လက်ဖဝါးခြေဖဝါးပဲ ရှိနေသည်။ သည်အနေအထားမှ စတင်ကာ ဘဝကို မည်သို့ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ပါ့မလဲတွေးကာ သူ ကြံရာမရ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကြိမ်၌ သူသင်္ဘောလက်ရန်းသံတန်းများပေါ် ကျော်ပြီး ခုန်ချရန် ကြံနေစဉ် ဇနီးသည်က တွေ့သွားသည်။

“လီရယ်၊ ရှင်အခုလို ခုန်ချလိုက်ရင် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် လောကဓံအကောင်းအဆိုးအမျိုးမျိုးကို အတူတကွ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြတာပဲ၊ နှစ်ယောက်လက်တွဲပြီး

ရင်ဆိုင်ရင် ဒီအခက်အခဲကိုလဲ ကျော်လွန်နိုင်မှာပါ။”
ဇနီးသည်က ဖျောင်းဖျာသည်။

အဲသည်လောက် အားပေးစကားမျှသည်ပင် လီဗန်
ဗူးအတွက် လုံလောက်ခဲ့သည်။

၁၉၇၂ခုနှစ်တွင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ဟျူစတန်မြို့
သို့ ရောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ခြူးတစ်ပြား မရှိ၊
အင်္ဂလိပ်စကားလည်း လုံးဝမပြောတတ်။ သို့သော် သူ
တို့ ဗီယက်နမ်တွေမှာ ဆွေမျိုးညာတိအချင်းချင်း စောင့်
ရှောက်ရိုင်းပင်းသော အလေ့အထရှိသည်။ လီတို့ ဇနီး
မောင်နှံ ဂရင်းစပိုင် ဈေးကြီးရှိ သူ့ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို တစ်
ယောက်၏ မုန့်ဖိုနောက်ဖေးခန်းတွင် နေစရာ ရသည်။
အဲသည်ချိန် ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူတို့နှင့် ကိုက်
၂၀၀ လောက်အကွာမှာ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ခန်းကို စတင်
တည်ထောင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါက လီနှင့် ပတ်သက်သည့် ဇာတ်လမ်းအစပိုင်း
ဖြစ်သည်။ လီအကြောင်း နောက်ပိုင်းဇာတ်လမ်း သို့
မဟုတ် သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် သင်
ခန်းစာယူစရာအပိုင်းကို ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါမည်။

လီ၏သားချင်း မုန့်ဖိုပိုင်ရှင်က သူတို့လင်မယား
နှစ်ယောက်လုံးကို မုန့်ဖို၌ အလုပ်ပေးသည်။ လီက တစ်
ပတ်လျှင် ၁၇၅ ဒေါ်လာ၊ ဇနီးသည်က တစ်ပတ်လျှင်

၁၂၅ ဒေါ်လာ ရသည်။ နှစ်ယောက်ပေါင်းလိုက်လျှင်
တစ်နှစ်ဝင်ငွေ ဒေါ်လာ ၁၅၆၀၀ ရှိသည်။ ပြီးလျှင် ထို
ပုဂ္ဂိုလ်က သူတို့ကို အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးသေးသည်။
မုန့်ဖိုကို ဝယ်လိုက် ဝယ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေး။

မုန့်ဖိုတန်ဖိုးက ၁၂၀,၀၀၀ ဖြစ်သည်။ လီတို့က ဒေါ်
လာ ၃၀,၀၀၀ လက်ငင်းပေးနိုင်လျှင် ကျန် ၉၀,၀၀၀ ကို
ကြွေးအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး သူတို့ကို ပေးမည်ဟုဆိုသည်။
လီတို့လင်မယား ဘာလုပ်ကြသလဲ။

လောလောဆယ် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်
ပတ်မှာ ဒေါ်လာ ၃၀၀ ရနေပြီ။ အိမ်ခန်းငှားနေချင်လျှင်
နေနိုင်ပြီ။ သို့သော် သူတို့မုန့်ဖိုနောက်ဖေးမှာပဲ ဆက်နေ
ဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ ရေချိုးသည့်အခါ ဈေးကြီးထဲက ကိုယ်
လက်သုတ်သင်ခန်းများမှာပင် ချိုးကြသည်။ ပြီး နှစ်နှစ်
တာကာလပတ်လုံး မုန့်ဖိုရှိပစ္စည်းများကလွဲ၍ တခြား
ဘာမျှမစားသလောက် နေကြသည်။ တစ်နှစ်လုံး စုစု
ပေါင်း ဒေါ်လာ ၆၀၀ ထက် ပိုမကုန်အောင် ခြိုးခြံချွေတာ
ကာ လက်ငင်း ပေးချေရမည့်ငွေ ၃၀,၀၀၀ ရအောင် စု
ဆောင်းကြသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ လီက ရှင်းပြသည်။

“တစ်ပတ် ၃၀၀ ရတဲ့အချိန် တို့တတ်နိုင်ပြီ ဆိုပြီး
အခန်းငှားနေလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ အခန်းခ ပေးရ

တော့မယ်၊ ပြီးတော့ အခန်းရှိလာရင် ပရိဘောဂ ဝယ်ရမယ်၊ နောက်တစ်ခါ အလုပ်အသွားအပြန်အတွက် ကားဝယ်ဖို့ လိုလာဦးမယ်။ ဓာတ်ဆီဝယ်ရမယ်၊ ကားအတွက် အာမခံထားရမယ်၊ ကားရှိတော့ ဟိုဟိုဒီဒီသွားချင်မယ်၊ အဝတ်အစားတို့ အလှကုန်ပစ္စည်းတို့ ဝယ်ဖို့လိုလာမယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ အိမ်ခန်းငှားရင် ကျွန်တော်တို့ ငွေ ၃၀,၀၀၀ ဘယ်တော့မှ စုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊” ဟူ၍။

လီဗန်ဗူးအကြောင်းက သည်မျှနှင့် မပြီးသေးပါ။

လက်ငင်းပေးထားရမည့် ငွေ ၃၀,၀၀၀ ရအောင် စုကာ မုန့်ဖိုကို ဝယ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် လီက ဇနီးသည်နှင့်အတူထိုင်ကာ ရှေ့ရေးကို အလေးအနက် ဆွေးနွေးပြန်သည်။

သူတို့မှာ ဒေါ်လာ ၉၀,၀၀၀ ကြွေးပေးရန်ကျန်သေးသည်။ သည်တော့ အရင်နှစ်နှစ် ဆင်းရဲဒုက္ခခံပြီးသည့်နောက်၊ နောက်ထပ်တစ်နှစ် မုန့်ဖိုနောက်ဖေးခန်းလေးထဲမှာပင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဆက်နေကြရန် သူတို့ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသာမက ကျွန်တော့်အတွက် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြလည်း ဖြစ်လာသည့် လီဗန်ဗူးနှင့်သူ့ဇနီးသည်တို့ ဆောင်ရွက်ပုံအကြောင်း ပြောရခြင်းအတွက်

ကျွန်တော်ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလှပါသည်။ အဲသည်တစ်နှစ်လုံး လုပ်ငန်းမှ ရသမျှ အမြတ်ငွေကို တစ်ပြားမကျန်ဟု ဆိုရလောက်အောင် စုဆောင်းကြရာ ကျန်ငွေ ဒေါ်လာ ၉၀,၀၀၀ လုံး ပေးချေနိုင်လောက်အောင် သူတို့ ရရှိခဲ့သည်။ လီတို့မောင်နှံသည် အလွန်အကျိုးအမြတ်ရှိလှသော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို သုံးနှစ်အတွင်း လုံးဝလွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့သည်။

အဲသည်နောက်ပိုင်းကျတော့မှပင် နှစ်ဦးသား မုန့်ဖိုနောက်ဖေးခန်းမှထွက်ကာ အိမ်ခန်းတစ်ခုဆီ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသည်။ ယနေ့တိုင်အောင်လည်း သူတို့မောင်နှံမှန်မှန်စုဆောင်းကြဆဲဖြစ်သည်။ သူတို့ဝင်ငွေ၏ အလွန်သေးငယ်သော အစိတ်အပိုင်းလောက်ကိုသာ သုံးစွဲကြသည်။ ဝယ်သမျှ ခြမ်းသမျှတွင်လည်း ကြွေးကတ်ပြားကို မသုံး၊ ငွေသားဖြင့်ပင် လက်ငင်းပေးချေကြမြဲ ဖြစ်သည်။

သည်ကနေ့ဆိုလျှင် လီဗန်ဗူးတစ်ယောက် သန်းကြွယ်သူဌေး ဖြစ်လောက်ရောပေါ့ဟု စာဖတ်သူ မေးကောင်း မေးပါမည်။

ဟုတ်ကဲ့၊ သန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ ချမ်းသာနေပါပြီဟု ကျွန်တော်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောလိုက်ပါမည်။

[မူရင်း။ ။ John McCormack ၏
Willing to Pay the Price]

လမ်းမသိသော ယင်ကောင်

မိလ်ခရော့(ဖ)စားသောက်ဆိုင်၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ကျွန်တော်ထိုင်နေသည်။ စားသောက်ဆိုင်က တိုရွန်တိုမြို့ပြင်ဘက် တစ်နာရီခရီးလောက်မှာ ရှိနေသည်။ ထင်းရှူးပင်များကြားမှာ ပုန်းလျှိုးတည်ရှိသည့် ငြိမ်းချမ်းသော နေရာကလေး။

သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် သုံးလေးပေအကွာလောက်မှာ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အမောတကော ကြိုးပမ်းရုန်းကန်နေသံတစ်ခု ကျွန်တော်ကြားနေရသည်။

ယင်ကောင်လေးတစ်ကောင် ပြတင်းမှန်ချပ်ကို ဖောက်ထွက်နိုင်ရန် အသည်းအသန်ကြိုးစားနေခြင်းပင်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၌ ကြွင်းကျန်သမျှ စွမ်းအားကို ဖြစ်နိုင်စရာမရှိသည့် သည်အရေးကိစ္စကြီးအတွက် သူဖြုန်းလီးနေသည်။

ညသထက်ညလာသည့် တောင်ပံခတ်သံက ကြေကွဲ ဖွယ်ကောင်းလှသည့် ယင်ကောင်၏ လုပ်ငန်းလမ်းစဉ်ကို ဖော်ပြနေသည်။ ကြိုးစား၊ မအောင်မြင်လျှင်သည့်ထက် သည့်ထက် ပိုကြိုးစား၊ ဟူသော လုံ့လဝါဒ လမ်းစဉ်။

သို့သော် လောလောဆယ် သည်လမ်းစဉ်က အလုပ် မဖြစ်ပေ။

အသည်းအသန် ကမူးရှူးထိုး ကြိုးစားနေခြင်း ကြောင့် သူ့အတွက် လွတ်လမ်းပေါ်မလာ။ ရှင်သန်မည့် အလားအလာလည်း စိုးစဉ်းမျှ မမြင်ရ။ စင်စစ် မစဉ်း မစား အားထုတ်နေမှုကြောင့်ပင် သည်ထောင်ချောက် အတွင်းမှ သူထွက်မရခြင်းဖြစ်သည်။ သူမည်မျှပင် ပို၍ ပို၍ အားထုတ်ရုန်းကန်သော်လည်း ပြတင်းမှန်ချပ်ကို ကား ဖောက်ထွက်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယင်ကောင်လေးကတော့ သူ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိရေးအတွက် အသက် ပင်သေသေ ဟူသောစိတ်ဓာတ်မျိုးဖြင့် ကျားကုတ်ကျားခဲ အားထုတ်ရုန်းကန်သွားရန် သန္နိဋ္ဌာန်ခိုင်မာလျက် ရှိနေ သည်။

ဝမ်းနည်းစရာပင် ယင်ကောင်၏ ဘဝနိဂုံးကို သိမြင် နေရသည်။ သူသည် သည်ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်၌ ပင် သေပွဲဝင်ရမှာ သေချာလျက်ရှိသည်။

စင်စစ်၊ အခန်း၏တစ်ဖက်ခြမ်း သည်မှန်ပြတင်းမှ ခြေဆယ်လှမ်းခန့်အကွာ၌ တံခါးတစ်ခုသည် ဟင်းလင်း ပွင့်လျက်ရှိ၏။ သုံးလေးစက္ကန့် ပျံသန်းရုံဖြင့်ပင် ယင် ကောင်ငယ်သည် သူမျှော်လင့်တောင့်တသည့်ပြင်ပကမ္ဘာ သို့ လှစ်ခနဲ ရောက်ရှိသွားနိုင်၏။ သည်မှာ အသည်း အသန် အားထုတ်ရုန်းကန်နေသည်ကို ခဏလေး နား ကာ ဘေးဘီသို့ အသာလှည့်ကြည့်ရုံမျှဖြင့် မိမိဘာသာ ထည့်သွင်းထားသည့် လှောင်ချိုင့်အတွင်းမှ သူ လွတ် မြောက်သွားနိုင်၏။

မှန်နံရံကို ဖောက်ထွက်နိုင်သော အခွင့်အလမ်း သို့ မဟုတ် သည်အခန်းတွင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်သော အခွင့် အလမ်းသည် ထိုအနီးအနားလေးမှာပင် ရှိနေ၏။ သိသူ အတွက်ကား လွယ်ကူလှဘိသည်။

ခွဲကြီးလှသော ထိုယင်ကောင်သည် အဘယ်ကြောင့် နောက်တစ်မျိုးပြောင်း၍ ကြိုးစားရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပါ သနည်း။ သူရွေးချယ်ခဲ့သည့် တစ်ခုတည်းသော နည်း လမ်းကို အဘယ်ကြောင့် သည်မျှ သဲသဲမဲမဲ စွဲနေရ သနည်း။ သည်နည်းလမ်းအတိုင်း ကျားကုတ်ကျားခဲ လုပ်ခြင်းသည်သာ အောင်မြင်မှုရရန် အသေချာဆုံးဖြစ် သည်ဟု အဘယ်ကြောင့် သည်မျှ စွဲလမ်းယုံကြည်နေရ သနည်း။ သေချင်သေပေစေ သည်နည်းလမ်းအတိုင်းပဲ

၁၇၂ ဖေမြင့်

စွဲစွဲမြဲမြဲ အားထုတ်သွားမည် ဟူသောစိတ်သည် ဘယ်သို့
သောကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှုမျိုးမှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သနည်း။

ယင်ကောင်အနေနှင့်တော့ သူ၏ လုပ်ငန်းလမ်းစဉ်
သည်ပင် ကျိုးကြောင်းအသင့်မြတ်ဆုံးလမ်းစဉ် ဖြစ်ချင်
ဖြစ်နေပါမည်။ သို့သော် ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသည်က
သူ့အယူအဆ သူ့လုပ်နည်းလုပ်ဟန်သည် အသက်ဆုံး
ရှုံးခြင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ရမည့် အယူအဆမျိုး လုပ်နည်း
လုပ်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ကြိုးစား၊ မအောင်မြင်လျှင် သည့်ထက်သည့်ထက်
ပိုကြိုးစား၊ ဟူသောနည်းသည် အမြဲသင့်တော်မှန်ကန်
သည့်အဖြေနည်းလမ်းမဟုတ်ပါ။ သည်ဝါဒတစ်ခုတည်း
ကို အားကိုးပြုထားရုံဖြင့် သင်၏ဘဝရည်မှန်းချက်တွေ
ထမြောက် အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ချယုံကြည်၍ မရ
ပါ။ စင်စစ် သည်လမ်းစဉ်ကို တရားသေကိုင်စွဲခြင်း
ကြောင့်ပင် ပြဿနာတွေ ရင်ဆိုင်လာရနိုင်ပါသည်။

နည်းလမ်းကို ပြန်လှန်သုံးသပ်မှု မပြု၊ ပြုပြင်ပြောင်း
လဲရန်လည်း မကြိုးစား၊ ဝီရိယကို အမြင့်ဆုံးတင်နိုင်လျှင်
ရှိသမျှအတားအဆီးကို ဖောက်ထွက်ကျော်လွှားနိုင်ရမည်
ဟူသောအစွဲဖြင့်ချည်း လုပ်ကိုင်သွားမည်ဆိုက မအောင်
မြင်ရုံမက အောင်မြင်မည့် အခွင့်အလမ်းများစွာကိုပင်
မိမိဘာသာ ဖျက်ဆီးပစ်မိနိုင်ပေသည်။

နလုံးသားအာဟာရ ၁၇၃

ကြိုးစားပါလျက် ဖောက်ထွက်၍မရသည့်အခါတိုင်း
ယင်ကောင်ကို သတိရပါ။

[မူရင်း။ ။ Price Pritchett ၏
Try Something Different]

စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တစ်ခု
အကောင်အထည်ပေါ်လာဖို့ဆိုတာ

ခိုင်မာပြင်းပြသော သင့်အလိုဆန္ဒများအတိုင်းပင် သင်ဖြစ်ရ၏။
အကြောင်းမူ၊

အလိုဆန္ဒရှိသလောက် သင်၌ ထက်သန်မှုရှိ၏။

ထက်သန်မှုရှိသလောက် သင်လုပ်ဆောင်ဖြစ်၏။

သင်လုပ်ဆောင်သလောက်ပင် သင့်ဘဝကံကြမ္မာများ

ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်ရပေသည်။

[ဥပနိသျှဒ်ကျမ်း]

လူငယ်အတော်များများပင် စာရေးဆရာဖြစ်ချင်
သည့်အကြောင်း ကျွန်တော့်အား ပြောကြသည်။ သည်
လူငယ်တွေကို ကျွန်တော် အမြဲအားပေးသည်။ သို့သော်၊
'စာရေးဆရာဖြစ်ခြင်း'နှင့် စာရေးခြင်းကြားမှ ကြီးမား

သော ကွာဟမှုကြီးတစ်ခု ရှိသေးကြောင်းလည်း ကျွန်တော် ရှင်းပြလေ့ရှိသည်။ သူတို့အထဲမှာ အများစုက အောင်မြင်တာ ကျော်ကြားတာ ငွေကြေးရရှိတာတွေကိုသာ မြင်ယောင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ လက်နှိပ်စက်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်ရသည့်ကဏ္ဍကို သူတို့မစဉ်းစားကြ။ “ခင်ဗျားတို့မှာ ရှိဖို့လိုတာ စာရေးချင်တဲ့စိတ်ဗျ၊ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်စိတ် မဟုတ်ဘူး၊” ဟူ၍ ကျွန်တော် ပြောရလေ့ရှိသည်။

တကယ်လက်တွေ့မှာလည်း စာရေးခြင်းဟူသည်က တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်စွာ လုပ်ရသလောက် ငွေကြေးခံစားခွင့် နည်းပါးလှသည့် အလုပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ကြီးပွားချမ်းသာသွားချိန်တွင်၊ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတာတွေ လုံးဝ ဖြစ်မလာသည့် စာရေးဆရာပေါင်းက ထောင်ချီရှိနေသည်။ အောင်မြင်ခဲ့ပြီဆိုသော်၊ ပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှာပင် မထင်မရှားဘဝဖြင့် နှစ်ရှည်လများ ဆင်းရဲဒုက္ခခံခဲ့ရသူတွေ များလှသည်။ အဲသည်အထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး လုပ်ခဲ့သည့် ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့ကို စွန့်ခွာကာ စာရေးဆရာလုပ်ရန် နယူးယောက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည့်အချိန်က ကျွန်တော့်မှာ ဘာတစ်ခု

မျှ ရေရေရာရာမှန်းဆနိုင်သည့် အနေအထားမရှိခဲ့။ အားကိုးအားထားပြုစရာဟူ၍ တင်နက်ဆီပြည်နယ် ဟင်းနင်းမြို့ကလေးမှာ အတူကြီးပြင်းခဲ့သည့် ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ ဂျော့ချီ။

သူက ကျွန်တော့်အတွက် နေစရာအိမ်ကို ဂရင်းဝစ်ရွာဟု ခေါ်သည့် စာပေအနုပညာ ရပ်ကွက်မှာ ရှာပေးသည်။

အိမ်ဟုပြောရသော်လည်း တကယ်တမ်း၌ ဂျော့ချီက သူ ကြီးကြပ်ရေးမှူးအဖြစ် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည့် တိုက်ခန်းတွဲအဆောက်အအုံမှ စတုရန်းတစ်ခုကို ရှင်းပေးထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ အခန်းက အေးစိမ့်စိမ့်၊ ပြီးရေချိုးခန်း အိမ်သာလည်း မရှိ။ သို့သော် ဒါတွေ ကျွန်တော် မစဉ်းစားပါ။ လက်နှိပ်စက်အဟောင်းတစ်လုံးသာ အမြန်ဆုံး ဝယ်လိုက်သည်။ အဲသည်နောက်တွင်မူ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တော့ စာရေးဆရာစစ်စစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပေပြီ။

သို့သော်၊ တစ်နှစ် တစ်နှစ်သာသာလောက် ကြာပြီးသည့်တိုင် ဘာမှဖြစ်မြောက်မလာသည့်အခါ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သံသယရှိလာသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရောင်းစွဲဖို့ အလွန်ခက်ခဲလှသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်မှာ စားစရာပင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ဘာပြော

ပြော ကိုယ်တကယ်စာရေးချင်၍ သည်အလုပ်ထဲ နှစ်မြှုပ်
နေခြင်းဖြစ်သည် ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ယုံကြည်
နေသည်။ စာရေးဖို့ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်
ကူးယဉ် အိပ်မက်မက်ခဲ့ပြီးပြီ။ “ငါသာရေးလိုက်ရရင်”
“...ဘာတွေ ဘယ်လိုသာ လုပ်လိုက်ရရင်” ဟူ၍ တမ်းတ
မှန်းဆရင်း အိုသေသွားမည့်သူများထဲတွင် ကျွန်တော်
မပါချင်။ လောလောဆယ် မရေရာမသေချာသော ဘဝ
မျိုး၊ မအောင်မြင်မှာတွေးကြောက်နေရသည့် အနေအထား
မျိုးမှာ ကျင်လည်ချင် ကျင်လည်နေရပါစေ၊ ကျွန်တော့်
အိပ်မက်ကိုတော့ ကျွန်တော်လက်တွေ့ စမ်းသပ်အကောင်
အထည်ဖော်မည်ဟူ၍ ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ဤသည်က မျှော်လင့်ချက်၏ အရိပ်ကမ္ဘာဖြစ်သည်။
စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တစ်ခု စွဲကိုင်မိသူတိုင်းပင် အဲသည်
အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ရပ်တည်နေထိုင်တတ်ဖို့ လိုပေသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်
မည့် တယ်လီဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာသည်။ အယ်ဒီတာတစ်
ယောက်၊ သို့မဟုတ် စာပေအကျိုးဆောင်တစ်ယောက်
ထံမှ လာသည့် စာအုပ်ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် ကမ်းလှမ်း
ချက်ကြီး တစ်ရပ်ကား မဟုတ်။ ၎င်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်
တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ကို စွန့်လွှတ်ရန်
ဆွဲဆောင်ဖြားယောင်းသည့် အရာတစ်ခု။

ဖုန်းဆက်သူက ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့တုန်းက ရင်းနှီး
ခဲ့သည့် အပေါင်းအသင်းဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
သူ့ဆီက ကျွန်တော် ပိုက်ဆံနည်းနည်း ချေးဖူးသည်။ ဒါ
ကို သူက မကြာခဏ အစဖော်တတ်သည်။

“အဲလက်(စ)၊ ငါ့ပိုက်ဆံ ၁၅ ဒေါ်လာ ဘယ်တော့
ပြန်ရမလဲကွ၊” သူက နောက်နေသည်။

“နောက်တစ်ကြိမ် ငါ့စာမူ ရောင်းရရင် ပေးမယ်
ကွာ။”

“ဟေ့ ငါ့မှာ အဲဒီထက်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည် ရှိ
တယ်၊ တို့ဆီမှာ လက်ထောက်ပြန်ကြားရေးမှူး အသစ်
တစ်ယောက် လိုနေတယ်၊ တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ ၆၀၀၀ ပေး
မယ်၊ မင်းလုပ်ချင်ရင် ရမယ်ကွာ” တဲ့၊ သူက ဆိုသည်။

တစ်နှစ်မှာ ဒေါ်လာ ခြောက်ထောင်။ ၁၉၆၀ တုန်း
က ဒေါ်လာ ၆၀၀၀ ဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနောနော
မဟုတ်။ တိုက်ခန်းကောင်းကောင်း နေနိုင်မည်။ ကား
ဟောင်းတစ်စီး ဝယ်စီးနိုင်မည်။ ကြေးအားလုံး ဆပ်ပြီး
နောက်မှာပင် လက်ထဲ အနည်းအပါး ကျန်ဦးမည်။ သည်
အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်ဖက်ကလည်း စာရေး၍ ရနိုင်မည်။
သည့်ထက်ကောင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ။

မျက်စိရှေ့မှာ ဒေါ်လာတွေ ပတ်လည်လည်နေရာက

ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အားလုံးရှင်း၍သွားသည်။ အလွန်ခေါင်းမာပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဟိုးအတွင်းထဲက ကြွတက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာ လုပ်မည်၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မဟုတ်၊ အချိန်ပြည့်လုပ်မည်ဆိုတာ ခံယူထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ဒါကို မပြင်နိုင်။ ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်လုပ်မည်။ အဲသည် ဆုံးဖြတ်ချက်။

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမဲ့ ငါမလုပ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ငါဒီအတိုင်း ဆက်နေပြီး စာရေးဦးမယ်ကွာ၊” အဲသည်လို ကျွန်တော် ပြောဖြစ်လိုက်သည်။

အဲသည်နောက် ကျွန်တော်အခန်းကျဉ်းလေးထဲပတ် ချာလည် လျှောက်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ရူးသလို မူးသလို ဖြစ်နေသည်။

လိမ္မော်သီးသေတ္တာခွံကို သံနှင့်ရိုက်၍ တွဲထားသည့် ကျွန်တော့် နံရံကပ်ဗီရိုထဲ သိမ်းဆည်းထားသမျှတွေ ဆွဲထုတ်တော့ စုစုပေါင်းမှ ငါးသေတ္တာဘူး နှစ်ဘူးပဲ ရှိတာတွေ ရသည်။ ရှိသမျှအိတ်တွေအားလုံး နှိုက်စမ်းသည့်အခါ ပိုက်ဆံ ၁၈ ဆင့်ရသည်။ ငါးသေတ္တာဘူးတွေရယ် အကြွေစေ့တွေရယ်ကို တွန့်ကြေနေသည့် စက္ကူအိတ်ဟောင်းတစ်လုံးထဲ ထိုးထည့်ပြီး၊ ကဲ၊ အဲလက်(၈)၊ မင်း

ဒီနေ့အထိ ကြိုးစားရှာဖွေလို့ ရသမျှက အဲဒါပဲ ရှိသေးတယ်ဗျား၊ လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြောလိုက်မိသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ အဲဒီနေ့ကလောက်အထိ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျဖူးမည် မထင်။

အဲသည်နောက်မှာ အခြေအနေတွေ တောက်လျှောက်ကောင်းသွားတော့သည်ဟု ကျွန်တော်ပြောချင်လှပါသည်။ သို့သော် အဲသည်လိုအနေအထားမျိုး တော်တော်နှင့် ရောက်မလာခဲ့။ ကျွန်တော် သိပ်ဘေးကျပ်နံ့ ကျပ်ဖြစ်သည့်အခါများတွင် ကူညီဖို့ ဂျော့ချ်တစ်ယောက် ရှိနေသည့်အတွက်သာ တော်ပေတော့သည်။

သူ့ကို အကြောင်းပြုကာ အခြားကြိုးပမ်းရန်ကန်ဆဲ အနုပညာသမားများနှင့် ကျွန်တော် သိကျွမ်းခွင့်ရခဲ့သည်။ ဥပမာ၊ ဂျိုး ဒယ်လာနေ။ ဂျိုးက တင်နက်ဆီပြည်နယ် နောက်(၈)မီးလိမြို့က လာသည့် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ မကြာခဏ ပိုက်ဆံပြတ်သည်။ စားစရာဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိလျှင် အနီးနားက အမဲသားဆိုင်သို့ သူသွားသည်။ ဆိုင်ရှင်က သူ့ကို အသားစအနည်းအကျဉ်း ကပ်ကျန်နေသေးသည့် အရိုးကြီးလေး အလကားပေးသည်။ သည်လိုပဲ ကုန်စုံဆိုင်သွားတော့လည်း ဆိုင်ရှင်က သူ့ကို ဟင်းသီးဟင်းရွက်အနွမ်းတွေ

ရွေးပေးသည်။ ဒါဆိုလျှင် ဂျိုးအတွက် ဆွတ်ပြုတ်တစ်အိုး ကျို၍ရပြီ။

ဂရင်းဝစ်ရွာမှ ကျွန်တော့်နောက်ထပ် အိမ်နီးနား ချင်း တစ်ဦးက ရုပ်အတော်ဖြောင့်သည့် အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် မတတ်နိုင်တတ်နိုင် ဖွင့်ထားသည်။ ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိ။ နည်းသည်တစ်ယောက် ရောက်လာ၍ အသားဟင်းတစ်ပွဲဟုမှာလျှင် အဆိုတော်က လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းက စူပါမားကက်သို့ တစ်ခေါက်ပြေးကာ အသားတစ်ပွဲစာ သွားဝယ်ရတတ်သည်ဟု လူအများပြောကြသည်။ အဲသည်အဆိုတော်နာမည်က ဟယ်ရီဘယ်လ ဖွန်တေ။

ဒယ်လာနေတို့ ဘယ်လဖွန်တေတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကျွန်တော့်အတွက် အတုယူစရာပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်လိုလျှင် စွန့်စားရမည်။ ရှိသည့် အနေအထားမှာ ရှင်သန်အောင် ကြံစည်ကြိုးစားနေထိုင်နိုင်ရမည် ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ မှောင်ရိပ်ကမ္ဘာထဲမှာ ရပ်တည်ကျင်လည်ရသည့်ဘဝဆိုတာ အဲဒါပဲဖြစ်သည်။

သည်သင်ခန်းစာကို သဘောပေါက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးတွေ စာနယ်ဇင်းများ

က တစ်စတစ်စ အသုံးပြုလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရေးသည်က အဲသည်တုန်းက လူအများငြင်းခုံပြောဆိုနေကြသည့် လူ့အခွင့်အရေး၊ အမေရိကန်လူမည်းများ၊ အာဖရိက စသည့်အကြောင်းအရာများပဲဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ၊ ငှက်တွေ သူ့အချိန်ရာသီရောက်လျှင် တောင်ဘက်ဆီ အလိုလိုဦးတည်ပျံသန်းမိကြသကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အတွေးများသည်လည်း ကျွန်တော့် ငယ်စဉ်ကာလကလေးဘဝဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ဦးတည်လာခဲ့မိသည်။ တိတ်ဆိတ်သော ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ အဘွား၏အသံ၊ နှမဝမ်းကွဲ ရှော်ဂျီယာ၏အသံ၊ အန်တီပလပ်(၈)၊ အန်တီလစ်(၉)နှင့် အန်တီတီးလ်တို့၏ အသံများ ပြန်ကြားလာရသည်။ သူတို့ပြောနေကြသည်က ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွေအကြောင်း၊ ငွေဝယ်ကျွန်စနစ်အကြောင်း။

သည်ဇာတ်ကြောင်းတွေသည် အမေရိကန်လူမည်းတွေ မကြားချင် မပြောချင်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒါတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာပဲ မျိုသိပ်ထားလေ့ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်နေ့မှာတော့ ရီဒါး(၈)ဒိုင်ဂျက်(၈) အယ်ဒီတာများနှင့် အတူ နေ့လယ်စာစားရင်း ကျွန်တော့်အဘွား၊ ကျွန်တော်အဒေါ်များနှင့် သားချင်းများ ပြောလေ့ရှိသည့် ကျွန်တော်တို့ဘဝဇာတ်ကြောင်းတွေကို ပြန်လည်ပြောပြမိခဲ့သည်။

ပြီး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ဟိုးပထမဆုံး အမေရိကသို့ သံကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ရောက်ခဲ့ရသည့် အာဖရိကသား ဘိုးဘေးပုဂ္ဂိုလ်အထိ ခြေရာလိုက်ကောက်ချင်သည့် ဆန္ဒ ပြင်းပြသည့် အကြောင်းများပါ ကျွန်တော် ဖွင့်ဟဖြစ်ခဲ့ သည်။

အဲသည်နေ့က နေ့လယ်စာဝိုင်းမှ ပြန်သည့်အခါ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လုပ်ငန်းသဘောတူစာချုပ်တစ်ခုပါ ပါလာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ကိုးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော် ပြုလုပ်ရမည့် သုတေသနအလုပ် စာအုပ်ရေးသားပြုစုခြင်း အလုပ်များအတွက် ကျွန်တော့်အား ထောက်ပံ့ကူညီမည့် ကတိစာချုပ်။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ တိုးထွက်ရသည့်ခရီးက ရှည်လျား သလောက် နှေးကွေးလှဘိသည်။ သို့သော်၊ ကျွန်တော် ကမ်းခြေစောင့်တပ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး၍ ၁၇ နှစ်အကြာ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်မှာတော့ ကျွန်တော့်စာအုပ် “ဇာစ်မြစ်” (Roots) ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့သည်။ နေ့ချင်းညချင်း ပင် ရှားရှားပါးပါး စာရေးဆရာလက်တစ်ဆုပ်စာမျှသာ ခံစားခွင့်ရသည့် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုမျိုး ကျွန်တော် ရရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဝန်းကျင်က အမှောင်ရိပ်တွေ

သည် ယခုတော့ အလွန်တောက်ပလင်းလက်သော အ ရောင်အဝါများ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော့်မှာ ငွေရှိလာ သည်။ သွားလေရာမှာ တံခါးတွေ ပွင့်လာသည်။ မိတ် ဆွေသစ်တွေ၊ လုပ်ငန်းသဘောတူညီချက် အသစ်တွေ တရစပ်တိုးလာကာ တယ်လီဖုန်းမြည်သံက စဲသည်မရှိ တော့။

ထို့နောက်တွင် ‘ဇာစ်မြစ်’ ကို ရုပ်မြင်သံကြားအတွက် မိနိစီးရီး ရိုက်ကူးရာ၌ ကူညီဆောင်ရွက်ရန် လော့စ် အိန်ဂျလိစ်သို့ ကျွန်တော် အထုပ်အပိုးနှင့်တကွ ပြောင်း ရွှေ့ရသည်။ သည်အချိန်ကား အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသလို အလွန်လည်း မျက်စိလည် စရာကောင်းသည့်ကာလတစ်ခုဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအား ဖြင့် ပြောလျှင် တောက်ပလှသည့် အောင်မြင်မှု အလင်း ရောင်များကြားမှာ ကျွန်တော် မျက်စိကျိန်းစပ်ခဲ့ရသည့် ကာလတစ်ခုဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့၊ အိမ်မှာ အထုပ်အပိုးတွေဖြည့် စဉ် သေတ္တာတစ်လုံး ကျွန်တော်သွားတွေ့သည်။ ၈ရင်း ဝစ်ရွာမှာနေစ နှစ်ပေါင်းများစွာကာလက ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့်ပစ္စည်းအဟောင်းအမြင်းတွေ စုသည့်ထား

သည့် သေတ္တာ။ အဲသည်သေတ္တာထဲမှာ စက္ကူညှိအိတ် တစ်လုံးလည်း ရှိနေသည်။

အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ အထဲမှာ သံချေးတက်နေ သည့် ငါးသေတ္တာနှစ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ငါးဆင့်စေ့ တစ်စေ့၊ ဆယ်ဆင့်စေ့တစ်စေ့နှင့် တစ်ဆင့်စေ့ သုံးစေ့။ ရုတ်တရက် အတိတ်ကာလက ဒီရေလှိုင်းတစ်ခုပမာ ကျွန်တော့်အား လွှမ်းခြုံသွားသည်။ အေးစက်ခြောက်ကပ်သော အခန်း ကျဉ်းလေးထဲမှာ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးနှင့် တကုပ်ကုပ် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ပြန် မြင်ယောင်လာသည်။ “ဒီစက္ကူအိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ဟာ ငါ့ရဲ့ ဇာစ်မြစ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲ၊ ဒါတွေကို မေ့ ဖျောက်ပစ်လို့ မရနိုင်ဘူး၊” ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျွန်တော် ပြောမိသည်။

သည်ပစ္စည်းတွေကို ဘောင်သွင်းပြီး လူးဆိုက် ပလတ်စတစ်လောင်းရန် ကျွန်တော်အပ်လိုက်သည်။ ပြီး ပလတ်စတစ်ကေ့စ်ထဲက အဲသည်ပစ္စည်းတွေကို ကျွန် တော် နေ့စဉ်မြင်နိုင်သည့် နေရာတစ်ခုမှာ ထားရှိသည်။ ယနေ့ဆိုလျှင် သည်ပစ္စည်းတွေသည် ပူလစ်ဇာဆုတ်ဆိပ်၊ ဇာစ်မြစ် ရုပ်မြင်ဇာတ်ကားအတွက် ရရှိသည့် အင်မီ ဆု တံဆိပ် ၉ ခုစု၍ ရိုက်ထားသည့်ဇာတ်ပုံ၊ လူမည်းများ တိုး တက်ရေး အဖွဲ့ချုပ် (NAACP) က အမြင့်ဆုံးချီးမြှင့်သည့်

စပင်ဂန်းဆုတံဆိပ်တို့နှင့်အတူ နောက်(စ)ဗီးလ်ရှိ ကျွန် တော့်ရုံးခန်းထဲတွင် နေရာယူလျက် ရှိခဲ့ပြီ။

သည်အမှတ်တရပစ္စည်းအားလုံးထဲတွင် ဘယ်အရာ ကို ကျွန်တော်တန်ဖိုးအထားဆုံးလဲ ဟူ၍ ပြောရန် ခက် လှပါသည်။ သို့သော် အမှောင်ရိပ်ကမ္ဘာမှာ ဖြတ်သန်း ကျင်လည်ရစဉ် ကာလတစ်လျှောက် ဦးတည်ချက်လမ်း ကြောင်းဆီမှ ယိမ်းယိုင်သွေဖည်မသွားစေဖို့ သတ္တိနှင့် ဇွဲနပ် မည်မျှလိုအပ်ခဲ့ကြောင်း သတိဖော်ပေးနိုင်သည့် အရာကား ပလတ်စတစ်အကြည်ထဲရှိ ထိုပစ္စည်းတစ်ခု သာဖြစ်ပါသည်။

ဤသည်က စိတ်ကူးအိပ်မက်တစ်ခုကို စွဲကိုင်ထား သူတိုင်း စွဲမြဲမှတ်သားသင့်သည့် သင်ခန်းစာတစ်ခုဟူ၍ ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

[မူရင်း။ ။ Alex Haley ၏

The Shadowland of Dreams]

ကျားနုတ်ခမ်းမွေး

တစ်ခါတုန်းက ယွန်နုတ်လိုခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးငယ် တစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူဟာ ဟိုးတောင်ပေါ် မှာ တစ်ကိုယ်တည်း တရားအားထုတ်ပြီး နေထိုင်တဲ့ ပညာရှိအဘိုးအိုတစ်ဦးဆီကို အကူအညီတောင်းဖို့ တက် သွားတယ်။ အဘိုးအိုက ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးမားသူ အဖြစ် ကျော်ကြားတယ်။ အဆောင်လက်ဖွဲ့ကောင်းတွေ အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးဝါးအမျိုးမျိုးတွေ စီရင်ပေးနိုင်သူ အဖြစ်လည်း အားလုံးက လေးစားအားထားကြတယ်။

တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ အဘိုးအိုရဲ့အိမ်ကလေးထဲ ယွန် နုတ် ဝင်သွားတော့ အဘိုးအိုကို မီးဖိုရှေ့မှာ ထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ အဘိုးအိုက လေး တယ်။ “ဘာလို့လာတာလဲ”တဲ့။

“ပညာရှိဘိုးဘိုးရယ်၊ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ။

ကျွန်မအတွက် ဆေးတစ်ခွက်စီရင်ပေးဖို့ လာပြီးတောင်းပန်တာပါ။” ယွန်နုတ်က ပြောတော့၊

“လာပြန်ပြီလား ဆေးတစ်ခွက်၊ ဟိုလူလားလဲ ဒါပဲ၊ ဒီလူလားလဲ ဒါပဲ၊ တစ်လောကလုံးရဲ့ ရောဂါတွေ ကုဖို့ ငါဘယ်လိုလုပ် ဆေးဖော်ပေးနိုင်မလဲ။”

အဘိုးအိုကဆိုတော့ ယွန်နုတ်က ပျာပျာသလဲနဲ့၊ “ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးသာမကယ်ရင်တော့ ကျွန်မ ဒုက္ခလှလှကြီးရောက်ပါပြီ။” လို့ ပြောရှာတယ်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဘာဖြစ်သလဲ ပြော၊” အဘိုးအိုက အလျှော့ပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းအတွက်ပါ ဘိုးဘိုး၊” ယွန်နုတ်က ပြောပြတယ်။ “ကျွန်မ အလွန်ချစ်ရတဲ့ ယောက်ျားပါ။ သူက လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လုံးလုံး စစ်ထဲလိုက်သွားရပါတယ်။ အခုပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ သူကျွန်မကိုစကားကောင်းကောင်း မပြောဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မပြောဘူး၊ ကျွန်မ ပြောရင်လဲ မကြားသလိုပဲ၊ တစ်ခါတလေ သူစကားပြောပြန်တော့လဲ ချိုချိုသာသာမဟုတ်ဘူး၊ ထမင်းကျွေးလို့ သူ မကြိုက်တဲ့ဟင်းပါရင် ထမင်းပွဲကို တွန်းပစ်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲက ဒေါသတကြီး ထွက်သွားတယ်၊ တစ်ခါတလေ လယ်ထဲ အလုပ်လုပ်ရမယ့်အချိန်မှာလဲ မလုပ်ဘဲ ဟိုး

တောင်ထိပ်ပေါ်တက်ပြီး ပင်လယ်ဘက်ကို သွားငေးကြည့်နေတယ်။”

“ဟုတ်တယ်၊ စစ်ပွဲက ပြန်လာတဲ့လူငယ်တွေ တစ်ခါတလေ ဒီလိုဖြစ်တတ်တာပဲ၊” အဘိုးအိုက ဆိုတယ်။ “ကဲ၊ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး၊ နောက်ဘာဖြစ်သေးလဲ။”

“ဖြစ်တာကတော့ ဒါပါပဲ ပညာရှိဘိုးဘိုးရယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မခင်ပွန်းကိုသာ နဂိုကလို ပြန်ပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိလာအောင် ကုစားပေးနိုင်မယ့် ဆေးတစ်ခွက် ဖော်စပ်ပေးစေချင်တာပါပဲ။”

“အင်း၊ လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ဆေးတစ်ခွက်၊ ရမယ်၊ ကောင်းပြီ၊ နောက်သုံးရက်ကြာရင် လာခဲ့ကွာ၊ အဲဒီခါကျတော့ ဆေးဖော်ဖို့ ဘာတွေလိုမလဲဆိုတာ ငါပြောမယ်။”

သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ တောင်ပေါ်က အဘိုးအိုရဲ့ အိမ်ကလေးကို ယွန်နုတ်ရောက်လာပြန်တယ်။

“ငါ စဉ်းစားပြီးပြီကွ၊” အဘိုးအိုက ပြောတယ်။ “မင်း ဆေးက ဖော်လို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရေးအကြီးဆုံး ဆေးတစ်မည် လိုနေတယ်၊ အဲဒါက ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး တစ်ချောင်းပဲကွ၊ အသက်ရှင်နေဆဲ ကျားဖြစ်ဖို့ လိုတယ်၊ အဲဒါသာ မင်းရလာရင် ငါဆေးဖော်ပေးလို့ရပြီ။”

“ဟင်၊ ကျားအရှင်ဆီက နှုတ်ခမ်းမွေး ဟုတ်လား၊

အဲဒါ ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ရနိုင်ပါ့မလဲ၊” ယွန်နတ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်တဲ့အခါ၊

“ဆေးက သိပ်အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်တော့ ရအောင်ရှာပေါ့ကွာ၊” တဲ့။ အဘိုးအိုက ပြောပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားတယ်။

ယွန်နတ်လည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့ရတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး ဘယ်လိုရနိုင်မလဲဆိုတာကိုပဲ ယွန်နတ်စဉ်းစားနေတယ်။ တစ်ညမှာတော့ သူ့ယောက်ျား အိပ်နေတုန်း ယွန်နတ်အပြင်ထွက်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပန်းကန်တစ်လုံးနဲ့ ထမင်းရယ်ဟင်းရယ် ထည့်လာတယ်။ ကျားရှိတယ်ဆိုတဲ့ တောဆီ သူသွားတာကိုး။

ကျားလိုဏ်ဂူနား ရောက်တော့ ခပ်ဝေးဝေးက ရပ်ပြီး ကျားကို ထမင်းဟင်းတွေ လာစားဖို့ ခေါ်တယ်။ ကျားက ထွက်မလာဘူး။

နောက်တစ်ည သူသွားပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါ နည်းနည်း ရှေ့တိုးတယ်။ မနေ့ကလိုပဲ စားစရာပန်းကန်ပြပြီး ခေါ်ပြန်တယ်။

ဒီလိုပဲ တစ်ညပြီး တစ်ည ဆက်သွားတယ်။ ကျားလိုဏ်ဂူနား နီးသထက်နီးလာပြီ။ ကျားကလည်း သူ့ကို ညတိုင်း မြင်ရလို့ တစ်စတစ်စ ပိုရင်းနီးလာပြီ။

တစ်ညမှာတော့ လိုဏ်ဂူဝန်း ခဲတစ်ပစ်လောက်မှာ သူ ရပ်မိတယ်။ ကျားက ဂူအပြင်ဘက် သုံးလေးလှမ်းလှမ်းလာပြီး ရပ်ကြည့်နေတယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လရောင်မှာ အပြန်အလှန်ကြည့်နေကြတယ်။

နောက်ညလည်း အဲဒီလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အများကြီး နီးသွားပြီ။ ယွန်နတ်က ကျားကို နူးနူးညံ့ညံ့ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စကားတွေ ပြောတယ်။

နောက်တစ်ညကျတော့ ကျားက ယွန်နတ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးတဲ့နောက် ယွန်နတ်ပန်းကန်ထဲက အစာတွေကို စားတယ်။

နောက်ညမှာတော့ ယွန်နတ်သွားတဲ့အခါ ကျား သူ့ကို ထွက်ပြီး မျှော်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အစာကျွေးပြီးတဲ့နောက် ကျားရဲ့ဦးခေါင်းကို သူ အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ခြောက်လနီးပါး ကြာသွားပြီးတဲ့တစ်ညမှာတော့ ကျားရဲ့ဦးခေါင်းကို ခါတိုင်းလို ပွတ်သပ်ရင်း ယွန်နတ်က “သဘောကောင်းတဲ့ ကျားကြီးရေ၊ ငါ့မှာ မင်းနှုတ်ခမ်းမွေးတစ်ချောင်း ရမှဖြစ်မှာမို့ နုတ်ပါရစေ၊ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွယ်၊” လို့ ပြောပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး တစ်ချောင်း ဆတ်ခနဲ နုတ်ယူလိုက်တယ်။

သူစိတ်ပူသလို ကျားကြီးက စိတ်သုံးမသွားဘူး။

ယွန်နုတ် ဝမ်းသာအားရနဲ့ အိမ်ပြန်ပြေးတယ်။ ကျား နှုတ်ခမ်းမွေးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး တအားကို ပြေးတာ။
နောက်နေ့မနက် တောင်ပေါ်က ပညာရှိဘိုးဘိုးရဲ့ တံကို သူရောက်တော့ နေက ဟိုးပင်လယ်ပြင်ထဲက ထွက် ပြူစပဲ ရှိသေးတယ်။

“ဘိုးဘိုးရေ၊ ကျွန်မ ရလာပြီ၊ ကျားနှုတ်ခမ်းမွေး ကျွန်မ ရလာပြီ” လို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း သူ ဝင်လာ တယ်။ “ဟောဒီမှာ၊ ဘိုးဘိုးပြောထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ယောက်ျား နဂိုကလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ ဖြစ် လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ့် ဆေး ဖော်ပေးပေတော့” တဲ့။

အဘိုးအိုက နှုတ်ခမ်းမွေးကို ယူပြီး သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုတယ်။ မှန်တယ်၊ ဒါကျားနှုတ်ခမ်းမွေး အစစ်ပဲလို့ သေချာတော့မှ အဲဒါကို သူ့ရှေ့က မီးဖိုထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။

“ဟင်၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဘိုးဘိုး” ယွန်နုတ် က အလန့်တကြား မေးတော့၊

“မင်းဘယ်လိုရလာသလဲ ငါ့ကိုပြောပါ” တဲ့။ အဘိုး အိုက ဆိုတယ်။

“ဘယ်မှာ အလွယ်တကူ ရပါ့မလဲ ဘိုးဘိုးရယ်၊ ကျွန်မ ညတိုင်းတောထဲကို ပန်းကန်တစ်လုံးနဲ့ အစာတွေ

ထည့်ပြီး သွားတယ်။ ပထမ ကျားလိုဏ်ဂူနဲ့ ခပ်ဝေးဝေး၊ နောက်ပိုင်း မြင်နေကျဖြစ်လာတော့ တဖြည်းဖြည်း ခပ် နီးနီးရောက်အောင် တိုးရတယ်။ သူ့ကို စကားတွေလဲ နူးနူးညံ့ညံ့ ကြင်ကြင်နာနာ ပြောရတယ်။ သူ့ကို အနှောင့် အယှက်ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး အစာကျွေးဖို့လာတာဆိုတာ သူသိအောင်ပေါ့၊ အတော်ကြီးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုပ်ရတယ်။ သူ စားမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ အစားအစာတွေ ညတိုင်းထည့်ထည့်သွားရတယ်။ အဲဒီ လိုပဲ ဇွဲမလျှော့ဘဲ သွား ချိုချိုသာသာပြော အစာစားဖို့ ခေါ်နဲ့ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာလာတော့ တစ်ညမှာ သူ ရှေ့ဘက် နည်းနည်းထွက်လာတယ်။ နောက်ကျတော့ ကျွန်မကို ထွက်ကြိုတယ်။ ကျွန်မလက်ထဲက အစာကိုစား တယ်။ သူ့ခေါင်းကို ပွတ်ပေးတော့ ကြောင်ညည်းသလို ညည်းပြီး ငြိမ်ခံတယ်။ အဲဒီလောက် ရင်းနှီးပြီးတော့မှ သူ့ ဆီက နှုတ်ခမ်းမွေးကို ကျွန်မ နုတ်လို့ရတာပါ။”

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျားကို ယဉ် ပါးအောင် လုပ်ပြီးတော့ သူ့ဆီက မေတ္တာနဲ့ သူ့ရဲ့ ယုံ ကြည်မှုကို မင်း ရအောင် ယူနိုင်ခဲ့တာပဲ” အဘိုးအိုက မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒါပေမဲ့ခုတော့ အဘိုးက အဲဒီနှုတ်ခမ်းမွေးကို မီးထဲ ထည့်ပစ်လိုက်ပြီလေ၊ ကျွန်မကြီးစားခဲ့သမျှ အလဟဿ

၁၉၆ မေမြင့်

ဖြစ်ရပြီပေါ့။” ယွန်နတ်က ဆိုတော့ အဘိုးအိုက ပြုံးပြီး ပြောတယ်။

“ဟာ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အလဟဿလို့ ငါမဆိုဘူး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးက မလိုတော့လို့ ပစ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ ယွန်နတ်၊ မင်းပြောစမ်း၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကျားတစ်ကောင်လောက် ကြောက်စရာကောင်းမလား၊ သူ့အပေါ် ထားရှိတဲ့ မေတ္တာစေတနာအကြင်နာတွေကို ကျားတစ်ကောင်လောက်မှ မခံယူတတ်ဘဲ နေမလား၊ အင်မတန် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ ချစ်ခင်ယုံကြည်မှုကိုတောင် ကြင်နာမှု စိတ်ရှည်ခံမှုစွမ်းအားနဲ့ မင်းရအောင် ယူနိုင်ခဲ့ရင် မင်းယောက်ျားရဲ့ မေတ္တာအကြင်နာတွေကို မင်းပြန်မရနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းရှိသလဲ။”

အဘိုးအိုစကားကို ကြားနာပြီး ခဏအဖို့ အဲဒီနေရာမှာ ယွန်နတ် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားတယ်။ နောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာပြီး ဝမ်းမြောက်အားတက်စွာနဲ့ တောင်အောက်ကို ပြေးဆင်းသွားတော့တယ်။

[မူရင်း။ ။ Harold Courlander ၏

The Tiger's Whisker: A Korean Folk Tale]

မူရင်းစာအုပ်နှင့် မူရင်းစာအုပ်ပြုစုသူများအကြောင်း

Chicken Soup for the Soul အမည်ရှိ မူရင်းစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုသူ Jack Canfield နှင့် Mark Victor Hansen တို့သည် အမေရိကန်ပြည်၌ ထင်ရှားသော စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေးပါရဂူများ ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ပြုစုသည့် မိမိကိုယ်ကို လေးစားယုံကြည်ရေး၊ လူရည်လူသွေး မြင့်မားရေးနှင့် ဘဝအောင်မြင်တိုးတက်ရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများမှာ အရောင်းရတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ်များစာရင်းတွင် ပါဝင်ပြီး ရေဒီယို၊ ရုပ်မြင်သံကြားတို့မှ ထုတ်လွှင့်လျက်ရှိသည့် ၎င်းတို့၏ ဟောပြောပို့ချချက်များမှာလည်း လူကြိုက်များလှသည်။

လူငယ် လူရွယ်များ၊ မိဘများ၊ ဆရာ သရားများ၊

၁၉၈ ဖေပြင်

နှလုံးသားအာဟာရ ၁၉၉

ဇနီးခင်ပွန်းများ၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများ စသည့် ဘဝကဏ္ဍ အသီးသီးတို့အတွက် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာနှင့် လုပ်ငန်းခွင်ဆောင်ရွက်မှုဆိုင်ရာ စွမ်းရည် တိုးမြှင့်ရေးသင်တန်းအမျိုးမျိုး ဖွင့်လှစ်သင်ကြားလေ့ကျင့်လျက်ရှိရုံမက၊ အမေရိကရှိ ထိပ်သီးကုမ္ပဏီကြီးများ၊ လုပ်ငန်းအဖွဲ့အစည်းကြီးများ အတွက်လည်း သီးသန့်အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲနှင့် အထူးဟောပြောပို့ချချက်များစွာကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

Chicken Soup for the Soul မှာ လူ့နှလုံးသားကို အာဟာရဖြည့်တင်းပေးမည့်ပုံပြင်၊ ဝတ္ထု၊ စာညွှန့်နှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံပေါင်းများစွာတို့ကို ရှာဖွေစုစည်းရေးသားတင်ပြပေးထားခြင်းဖြစ်ရာ နိုင်ငံတကာ၌ အကြီးအကျယ် လူကြိုက်များထင်ရှားခဲ့သည်။ စောင်ရေပေါင်းသန်းချီ၍ ရောင်းချရပြီး နိုင်ငံခြားဘာသာအမျိုးပေါင်း ၂၀ ကျော်သို့လည်း ပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်။

Chicken Soup စာအုပ်ပါ အရေးအသားများကို နှစ်ခြိုက်သူ များလွန်းလှသဖြင့်၊ အလားတူ နှလုံးသားအာဟာရဖြည့်တင်းစာများ ဆက်လက်စုစည်းပြီး နောက်ထပ် Chicken Soup စာအုပ်တွဲများ စီစဉ်ထုတ်လုပ်ခဲ့ရာ ယခုအခါ၌ ထုတ်ဝေပြီး Chicken Soup စာအုပ်ပေါင်းမှာ တစ်ဒါဇင်ခန့်မျှရှိသည်။

ယခုမြန်မာပြန်စာအုပ်ငယ်မှာ အဆိုပါ Chicken Soup for the Soul စာအုပ်များထဲမှ ရွေးချယ်ကောက်နုတ် ဘာသာပြန်ဆိုပြီး၊ သဘာဝတူ အခြားစာပုဒ်တချို့နှင့်အတူ စုစည်းထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖေပြင်

BURMESE
CLASSIC
.com